

WILLIAM BRANHAM

*Prorok Posetio
Južnu Afriku*

JULIUS STADSKLEV

Predgovor

Pisanje ove knjige ima trostruku svrhu. Kao prvo, David nam govori u Psalmu 105 da mi trebamo da “obznanimo Njegova dela među ljudima.” Bog je učinio mnoga divna i velika dela u Južnoj Africi kroz službu Branhamove skupine. Oh, kako li naći prikladne reči kojima bi opisali šta je On učinio za ta tri meseca u Južnoj Africi 1951. A i sve ljudske mogućnosti, pa i one najbolje, nebi nikada u potpunosti mogle predstaviti znake i čudesa koja je Bog činio među nama. Jedan pisac, koji je izveštavao sa nekih naših skupova je rekao: “Neko bi morao imati natprirodne reči da bi objasnio natprirodnu službu Gospoda među ljudima.”

Ja vam pišem o tome što sam video da je Bog učinio u Južnoj Africi, Osećam se kao što se sigurno osećao i pesnik kada je pisao pesmu dok je pokušavao opisati Božiju ljubav i mogao bih reći:

“Kada bi mastilom okean napuniti mogli,
I da je nebo od pergamenta načinjeno;
I da je svaka stabljika na zemlji jedno pero,
I svaki čovek po profesiji pisac;
Kad bi pisali o Božijoj ljubavi odozgo
To bi isušilo okean sav;
Neti bi taj svitak mogao primiti sve to,
Kada bi se razvukao i od neba do neba.”

David je video Božje delo među Njegovim narodom i dok je duboko razmišljao o tome svaki njegov izraz bio je: “milost njegova ostaje zauvek” (Psalam 136). Ovo “zauvek” uključuje i naš dan i naše doba. Da, Njegova milost zauvek ostaje. Ona je ostala i za najuticajnijeg poslovnog čoveka u naprednom južnoafričkom gradu. Ona je ostala i za najbeznačajnijeg urođenika u izdvojenom afričkom rezervatu.

Prvi put kada je natprirodni glas govorio bratu Branhamu došlo je kao vihor. Na isti takav način je Gospod govorio i Jovu, starom patrijarhu iz ranih doba, što se vidi iz 38.-me glave. Postoji toliko neobičnih sličnosti u životu i službi Vilijam Branhama i starozavetnih proroka da ne može biti ni najmanje sumnje u ma čijem iskrenom umu da je on Božji prorok baš kao i Ilija, Jelisej, Isaija, Jeremija kao i ostali koji su bili priznati kao Božji proroci.

Radi toga znajući da je Bog učinio veličanstvena dela u Južnoj Africi, dokazujući ponovo da Njegova milost traje zauvek i delujući kroz proroka za naše vreme - ovo se piše da bi se “obznanila Njegova dela među ljudima.”

Celim putem od Johanezburga pa do Klerksdropa Branhamova grupa je putovala u dvoje kola. Na jednom smo mestu stali da bi videli nešto veoma neobično. Pošto sam iskoračio iz kola gospodin A. J. Shomen, predsedavajući Nacionalnog Komiteta, došao je napred i rekao da bi voleo da mu se obrati brat Branham. Nakon što smo svi međusobno razmenuli po koju reč, brat Branham se okrenuo k bratu Bosfortu i k meni. Rekao nam je da mu je Anđeo Gospodnji rekao da bi se trebao napisati jedan izveštaj sa skupova iz Južne Afrike i da odgovornost leži na meni. Tako da kao drugo, ovaj izveštaj je pisan po zahtevu Anđela Gospodnjeg.

A treća svrha zbog koje se piše ova knjiga, je taj da bi vam Bog mogao kroz to govoriti. Dok budete čitali neke od najznačajnijih delova života iz ranih dana Vilijama Branhama i o daru koji kroz njega deluje, navešće vas da shvatite da je on Božji prorok. Radi toga, poruka koju on donosi nije od čoveka već od Boga: “Koji oprašta sve tvoje grehe; koji leči sve bolesti tvoje” (Psalam 103:3).

Dok budete čitali jednu tipičnu službu neka bi primili te istine u svoje srce i zahtevali stvari za koje je Bog platio najvišu cenu, smrću Svog jedinorodnog Sina.

Neka bi ova svedočanstva bila vama jedan živi primer i jedna inspiracija za vas da bi verovali Bogu. Božiji univerzalni zakoni koji utvrđuju veru u Njega da je On najveća sila na celom svetu.

To nije posećivati službe Brata Branhama, to nije nabavka molitvene kartice koja nekome omogućava da dođe u molitveni red, to nije molitva ni jedne osobe koja donosi isceljenje vašoj duši ili telu. To je jedino u prihvatanju Hrista i Njegovog dovršenog dela na Golgoti, prihvatanje Njegovih obećanja i priklanjanje njima sa nepokolebljivom verom. Čineći samo ovo—

“Samo veruj, samo veruj,
Jer sve je moguće,
samo veruj.”

Isus je rekao: “Nisam li ti rekao, da kako budeš verovala da ćeš videti Božija čuda?” (Jovan 11:40).

Sadržaj

	PAGE
PREDGOVOR.	iii
<i>Prva Glava</i>	
KO JE VILIJAM BRANHAM?.	1
<i>Druga Glava</i>	
DAR ISCELJENJA I JOŠ VIŠE.	33
<i>Treća Glava</i>	
ZAŠTO JE VILIJAM BRANHAM POSETIO JUŽNU AFRIKU?.	42
<i>Četvrta Glava</i>	
JEDNA TIPIČNA SLUŽBA.	46
<i>Peta Glava</i>	
IZVEŠTAJI IZ JUŽNE AFRIKE.	62
<i>Šesta Glava</i>	
SVEDOČANSTVA	137

GOSP. I GDA. BRANHAM

Ko Je Vilijam Branham?

Vilijam Branham se rodio na ganzdinstvu u blizini Bekersfilda u Kentakiju, nedaleko od mesta gde je bio rođen Abraham Linkoln oko stotinu godina ranije. Niko nije sasvim siguran o tačnom datumu, zato što se u to vreme nije vodila evidencija o rođenima u Kentakiju. No, ipak se veruje, da je rođen šestog aprila 1909.—te godine, i da je bio težak svega dva i po kilograma. Majka mu je imala samo petnaest godina, a otac osamnaest.

Prvog dana njegovog života, desilo se nešto veoma neobično. Nakon što ga je babica oprala i stavila pored majke, prišla je prozoru i otvorila prozorski kapak.

Nije bilo stakla na prozorima u kući porodice Branham u tim danima, a protok vazduha i osvetljenje se podešavalo otvaranjem i zatvaranjem drvenog kapka. Zora se upravo probijala preko polja poslavši nekoliko zraka svetla u prostoriju. Sa tim svetlom došao je i jedan mali kružni oreol prečnika jedne stope, koji je pokazao svoj sjaj iznad kreveta gde su ležali majka i dete.

Taj oreol je od tada videlo hiljade ljudi i nema sumnje da se radi o istom onom koji se pojavio na fotografiji uslikanoj u Hjustonu u Teksasu, u vreme januarske kampanje 1950. godine. Izveštaj o toj fotografiji sa fotokopijom izjave date od strane Džordža Lacija, istražitelja sumnjivih dokumenata, naći ćete na kraju ove glave. Kada su babica i roditelji videli ovaj oreol počeli su plakati; uplašili su se i nisu razumeli šta to sve znači. No, mnogo godina kasnije oni koji su znali o tom malom oreolu, shvatili su da je Bog imao svoju ruku nad ovim čovekom radi velike službe ljudima ove zemlje.

Religija ni u kom obliku nije bila uzimana u obzir u porodici Branham. Njegov deda je bio Katolik, no njegov otac i majka očigledno nisu bili u vezi sa Hrišćanstvom. Ali zbog neobičnog događaja koji se desio na dan njegovog rođenja, majka ga je odvela u susednu Baptističku crkvu. To je bila prva i zadnja poseta crkvi za mnogo godina.

U ranu jesen 1909. godine, Kentaki je iskusio jednu od svojih najžešćih snežnih oluja. U to vreme otac Vilijama Branhama koji je bio odsutan radeći u šumskom gazdinstvu ostao je tamo zarobljen zbog te užasne oluje. Uskoro je u njihovoj kući došlo do drastičnog smanjenja hrane i ogreva. Majka bi išla napolje i donosila bi bilo šta što je mogla naći za loženje da se ona i dete ne bi smrzli. Oni nikada nisu imali previše hrane na dohvat ruke, pa kada im je nestala oskudna zaliha hrane osetila je kako je snaga napušta. Pomoć je morala

brzo stići da bi preživeli. Konačno je postala toliko slaba da je shvatila, ako bi izašla napolje po još drva, da možda neće biti u stanju da se vrati nazad.

Uzela je bebu i umotala je najbolje što je mogla, stavila ga je u krevet, i čekala je smrt da ih uzme oboje. Umrli bi da nije bilo pobožnog starog komšije, koji je postao neobično zabrinut radi porodice Branham. Nakon što je osmotrio kuću, video je da se dimnjak ne dimi. Iako je sneg bio veoma dubok, starac se probio do oniske kolibe obložene šindrom i zatekao je zaključana vrata iznutra, shvatio je da zasigurno mora nekoga biti. Znak loženja u kolibi nije video, pa je provalio vrata.

Bio je zapanjen sa onim što je video kada je ušao. Majka je bila na samrti od zime i gladi. On se pomolio da im Bog poštedi živote i da ne dozvoli da ova mlada majka i dete odu sa ovoga sveta na taj način. Brzo je sakupio drva za loženje i ostao je tamo dok se vatra nije dobro razgorela, koja je ubrzo zagrejala malu nisku dvosobnu kuću. Kao sledeće, on je nabavio hranu za majku i dete i uskoro su bili na putu oporavka.

Nedugo nakon ovoga, porodica Branham se preselila u Uticu u Indijani, a sledeće godine na jednu farmu desetak kilometara od Džefersonvila u Indijani — samo oko četiri kilometra od mesta gde sada žive. Njegov rani život je bio obeležen tragedijom, siromaštvom i nerazumevanjem.

Jedno od najupečatljivijih sećanja iz mladosti Vilijama Branhama se odnosi na siromaštvo u kome su bili prinuđeni da žive. Otac mu je radio za bogatog farmera za sedamdeset pet centi na dan. Seća se da ga je video kako se vraća kući sa majicom splepljenom za leđa, izgorela od sunca tako da mu je majka morala makazama iseći da bi je skinuo. Njihov skromni dom je bila mala dvosobna brvnara sa prljavim podom, a kuhinjski lavabo je bio pod drvetom jabuke u dvorištu.

Prvi put se Bog svojim glasom obratio Vilijamu Branhamu kada je imao sedam godina. On se upravo upisao u seosku školu nekoliko kilometara severno od Džefersonvila u Indijani. On se tog popodneva vraćao kući iz škole i nameravao je da se pridruži ostalim dečacima u pecanju. No, dok se mladi Branham spremao da krene, otac ga je pozvao i rekao mu je da će morati nositi vodu za destilaciju alkohola za krijumčarenje. To je za njega naravno bilo razočarenje, zato što je kao dečak bio veoma sklon lovu i pecanju. Ali shvatio je pošto mu je otac rekao da donese vode, da mora postupiti onako kako mu je bilo rečeno.

Dok je nosio vodu, zastao je da se odmori pod starom topolom na pola puta od kuće do brvnare. Iznenada je čuo zvuk vetra kako duva kroz lišće. Pogledao je oko sebe i shvatio, da je to bio jedan tih, miran i sunčan dan. Još je pažljivije

oslušnuo, primetio je da je na jednom mestu, slično veličini jednog bureta, kao da je vetar duvao kroz krošnju. I upravo tada došao je Glas sa drveta govoreći: “Nemoj nikada piti, ni pušiti, ili prljati svoje telo ni na jedan način, jer imam za tebe posao koji treba da obaviš kada porasteš.”

To ga je preplašilo i on je otrčao do kuće. Plaćući, bacio se u zagrljaj svoje majke koja je mislila da ga je ujela zmija. On joj je rekao da se samo uplašio, ali nije joj rekao o vetru koji je duvao kroz lišće — niti o glasu. Majka ga je stavila u krevet misleći da pati od nervnog stresa. Kada god bi to bilo moguće, on bi izbegavao da ide blizu drveta, birajući rađe da ide zaobilaznim putem sa druge strane vrta.

Dve nedelje kasnije, dok se igrao na obali reke Ohajo, video je viziju. On je primetio da mu se pojavio u viziji most koji dolazi s one strane reke Kentaki preko — prema Indijani. I dok se most protezao prema Indijani, video je šesnaest ljudi kako je palo sa mosta u vodu. Otišao je kući i ispričao to svojoj majci, a ona je rekla da je zaspao i da je to sanjao. No mladi Vilijam Branham je znao da on nije imao snovidenje. Ipak nije razumeo šta je video.

Dvadeset dve godine kasnije bio je izgrađen Gradski most između Lojevila u Kentakiju i Džefersonvila u Indijani, tačno na tom mestu. U vreme izgradnje mosta, šesnaestoro ljudi je izgubilo živote. Bog je govorio mladom čoveku i polagao mu je temelj za veru u ono što će mu On pokazivati u narednim godinama.

Bio je svestan činjenice da je bio oko njega neko ko je uvek želeo da mu govori, no on, budući upozoren od svoje majke o spiritizmu i demonskim silama, plašio se i uvek je pokušavao da to ignoriše.

Da bi na svo to siromaštvo bila još dodana i tuga i beda, otac mu je postao alkoholičar. Vilijam se seća kako je jedne cele godine išao u školu i uopšte nije imao niti jednu košulju. Seća se kako je u školi sedeo i posmatrao drugu decu koja su imala odeću i počeo je da uviđa da je alkohol ukrao njegovoj porodici najnužnije stvari za život.

Čitao je o Abrahamu Linkolnu, koji je kao mladi čovek sišao sa čamca dole u Nju Orleansu i video belce kako su prodali na aukciji jednog velikog crnca odvajajući ga od njegove porodice. Njegova žena i deca su bila tamo i plakala, pošto su se ljudi prodavali kao da su konji. Linkoln je shvatio da je to bilo pogrešno i zakleo se tog istog dana da će učiniti nešto u vezi toga, čak ako ga to bude koštalo i života.

Na sličan način je mladi Vilijam Branham sedeo u školi i razmišljao o siromaštvu u kome se nalazila njegova porodica radi alkohola. Rekao je da je to bilo pogrešno i da će učiniti nešto zbog toga jednog dana, čak ako ga to bude koštalo i

života. Nije zaboravio svoju zakletvu, jer je i do samog ovog dana nastavio da čini sve što je mogao da bi prosvetlio ljude u vezi razornog delovanja alkohola i duvana.

Vilijam Branham govori o vremenu kada ga je njegova učiteljica, Gospođa Templ, upitala zašto nije skinuo svoj kaput u školi. Nije mogao da joj kaže da nema košulju, tako da joj je rekao da mu je hladno. Ona je rekla: "U redu onda, idi sedi pored peći." Naravno, on je morao učiniti kako mu je ona rekla, tako da je otišao i seo pored peći. A tamo mu je bilo toplije nego ikada, i iako mu je znoj curio niz leđa, i dalje nije mogao skinuti svoj kaput. Ona nije mogla razumeti kada ga je upitala da li se već zagrejavao, na šta je on odgovorio: "Ne, gospođo." Konačno je zaključila da ima gripu i poslala ga je kući.

I ako nije imao ništa protiv da ide iz škole kući, nije mogao sprečiti plač. Sa namerom da sakrije činjenicu da nije imao košulju kao ostala deca, lagao je svoju učiteljicu da mu je hladno. Konačno je dobio košulju. Košulja je bila napravljena od jedne stare haljine koju je jedna njihova rođaka ostavila kući. On je odrezao deo te haljine a ona i dalje nije izgledala baš kao neka košulja. Ostala deca su ga ismevala, govoreći da ima na sebi žensku haljinu. Ponovo je slagao i rekao: "Ne, nemam. To je moje Indijansko odelo." No, oni mu nisu verovali i on je otišao kući uplakan.

Lojd, njegov školski drug, prodavao je Izviđački Magazin. Prodavajući taj magazin, on se pridružio onome što oni zovu Usamljeni Izviđači, i nabavio sebi uniformu te organizacije. To je bilo u vreme Prvog svetskog rata i uniforme su bile veoma popularne. Mladi Vilijam Branham se zasigurno divio tom izviđačkom odelu jer on je uvek želeo da bude kao neki vojnik. I naravno, pošto nije imao ni košulju, koliko tek nije mogao imati izviđačko odelo. Tako da je upitao svog prijatelja: "Lojd, kada ofucaš to odelo, hoćeš li mi ga dati?" On je rekao: "Naravno da ću ti ga dati, Bili."

On je čekao i čekao, no i ako je dečak stalno nosio to odelo, kao da se nikada nije ofucalo. I konačno je primetio da Lojd više ne nosi to odelo, i pitao ga u vezi toga. No njegov prijatelj je zaboravio na obećanje da mu da odelo pa mu je majka isekla odelo za krpe. Jedinu preostalu stvar od izviđačkog odela koju je on mogao naći je bila jedna nogavica tako da ga je mladi Branham zamolio da mu to da.

Otišao je kući i navukao je. To ga je činilo ponosim zato što je to bio jedini komad odeće koji je imao što bi ga podesećalo na vojnika. Sada je o sebi mislio da je sigurno jedan pravi vojnik zato što je imao na sebi jednu nogavicu. Želeo je da to nosi na sebi u školi, ali nije znao kako da to učini a da mu se deca ne smeju. Tako je odlučio da smisli priču o tome kako je

povredio svoju nogu i da koristi nogavicu kao zaštitu. Ipak, kada je došao u školu, deca mu nisu verovala. Opet su mu se rugali i opet je otišao kući u suzama.

Subota je bila najvažniji dan u Branhamovom domaćinstvu. Bio je to dan kada bi oni upregli Koši, staru mazgu, u drvena kola i gospođa i gospodin Branham i svi mali Branhamovi bi se popeli na zaprežna kola i uputili se u grad. Tamo bi se u prodavnici snabdeli za nedeljudana a prodavac bi im uvek dao kesicu pepermint bombonica za petoro dece.

Otac je uvek morao biti veoma pažljiv da podjednako raspodeli te bombonice da bi se izbegli problemi, jer bi ga desetero gladnih očiju posmatralo veoma pažljivo. Vilijam Branham, najstariji od sinova, praktikovao je da ne pojede odjedanput sve bombonice u subotu već da neke sačuva i za iduću sedmicu kada je mogao da napravi dobru pogodbu sa nekom od ostale dece. U zamenu za nekoliko lizova njegovih bombonica zadobio ih je da mu pomažu u kućnim poslovima.

Otac Vilijama Branhama je bio krijumčar i pravio je alkohol na imanju. Jedno nedeljno jutro kada je Vilijam Branham imao deset godina bio je sa svojim ocem i sa komšijom dole kraj reke Ohajo. Dok su išli duž obale, otac mu je izvadio pljosku iz zadnjeg džepa i nakon što je povukao gutljaj ponudio je i komšiji. A kada je povukao i komšija, dao je mladom Vilijamu Branhamu, a on je odgovorio: "Ne, gospodine, hvala vam, ja ne pijem!" Komšija je sa iznenađenjem odgovorio: "Branham — Irac, pa da ne pije?" "Ne, gospodine." Komšija je i dalje insistirao. A otac je na to odgovorio: "Imam četvoro dečaka i jednog mekušca," a mekušac je bio Vilijam koji je upravo odbio piće.

To se veoma duboko urezalo u njegovo nežno srce, jer on je bio svestan i želeo je činiti ono što je ispravno. A ovde ga je vlastiti otac nazvao mekušcem kada je odbio da koristi alkohol, koji je bio glavni uzrok tuge i siromaštva u njihovoj porodici. To je bilo više nego što je mladi Branham moga da nosi i rekao je: "Daj mi tu flašu i pokazacu ti da sam ja Branham i da mogu da pijem."

Uzeo je flašu i počeo da je prinosi k ustima. Dok je to činio, ponovo je došao poznat zvuk vetra. Podsetio ga je na vreme kada mu je Anđeo prvi put progovorio govoreći mu da ne puši, ne pije i da ne pogani svoje telo ni na jedan način, jer ima važan posao koji treba da obavi kada poraste. On o tome nije razmišljao, a kada je to čuo, jako se uplašio, bacio je flašu i počeo da plače. Otac mu je rekao: "Vidiš, rekao sam ti da je mekušac."

Možda je bio slabić u očima sveta, no Bog je govorio dečaku. Bog ga je čuvao za nešto veliko u budućnosti, nešto kroz šta on neće biti samo pomoć njegovim komšijama i

ljudima koji ga poznaju, već pomoć i blagoslov milionima ljudi preko celog sveta. Ovaj događaj je bio najbolnije i najgorče iskustvo njegovog života.

Osećajući da ga nisu razumeli i pateći od kompleksa manje vrednosti, nije imao baš puno prijatelja. Veoma se stideo devojaka i nije ih voleo. A dečaci kao da ga nisu razumeli. Umesto da se družio sa ljudima, rađe bi uzeo svoju pušku i svog psa i išao u lov. Kao jedan primer, omladinci su iz komšiluka odlučili, da ga iznenade rođendanskom proslavom u njegovu čast — no, on je to otkrio. U predvečerje, pre nego što je bilo ko još stigao, uzeo je svog psa i otišao da lovi rakune i nije se vratio sve do deset sati. On je mislio da će proslava biti već završena do deset sati i da će svi otići kući. Umesto toga zatekao je sve kako još uvek igraju igre i očigledno su uživali u tome. I dok ih je gledao kroz prozor, odlučio je da neće ulaziti unutra. Ne bi se osećao kao kod kuće; on ne bi tamo uživao sa tim ljudima. Tako da je odlučio da ode do kolibe i tamo prespava.

Sa četrnaest godina bio je u lovu i imao nesreću koja je učinila da provede sedam meseci u bolnici. U to vreme taj glas mu je mnogo puta dolazio, a on ga se plašio pošto ga je majka mnogo puta upozorila o spiritizmu i zlim duhovima. Pošto se plašio glasa, uvek je odbio da posluša i odbijao je da odgovori. No, Bog se bavio njime tokom tih meseci dok je bio u bolnici, iako sve to vreme nije poslušao Boga.

Drugi mladići su izlazili sa devojkama i očito uživali, ali Vilijam Branham kao da nije mogao da se prijatno oseća ni sa kim od njih. Konačno, kada je imao osamnaest godina, ubedili su ga da se sastane sa jednom devojkom. I dok su se vozili okolo, zaustavili su se kraj nekog kafića na periferiji grada. On je ušao unutra da uzme koka—kolu i sendviče.

Kada se vratio video je da devojka puši, ta devojka za koju je mislio da je jedna dobra devojka i u čijem društvu se najbolje osećao. Za njega je to bio šok. Nije mogao ništa gore da zamisli od toga da žena zapali cigaretu. I dok je on ulazio u kola ona mu je rekla: “Hoćeš li zapaliti, Bili?” On je rekao: “Ne, gospodice, ja ne pušim.” A na to je ona odgovorila: “Ti ne pušiš? Rekao si nam da ne piješ, da ne plešeš, a sada kažeš da ne pušiš. Pa šta ti voliš da radiš?” “Pa,” rekao je: “ja uživam u lovu; uživam u pecanju; uživam da budem negde u šumama.” Devojka se smejala i podsmevala mu se. Uskoro su se i ostali mladići pridružili sa devojkama i omalovažavali njegova interesovanja. I opet se podsetio činjenice da on nije kao ostali ljudi. Konačno je devojka rekla: “Pe, ne želim da nastavim da izlazim sa ovim mekušcem.” To je bilo više nego što je on mogao podneti, zato što ga je i otac upravo tako nazvao tog dana kraj reke, kada je odbio da uzme gutljaj alkohola. Tako da je on rekao mladićima: “Niko me neće nazvati mekušcem, dajte mi tu cigaretu; ja ću je popušiti.”

Uzeo je cigaretu i upravo ju je trebao staviti u usta kada je čuo poznati zvuk kao vetar kada duva kroz lišće. I ponovo mu se javio glas i rekao: "Nemoj nikada piti, ni pušiti niti prljati svoje telo na bilo koji način, jer imam posao za tebe kada budeš stariji." Uplašio se od toga i nije mogao staviti cigaretu u svoja usta. Znajući da će mu se svi smežati ako ne bude pušio to ga je slomilo i zaplakao je. Izašao je iz kola i počeo je trčati niz put u pravcu kuće. Počeli su da voze za njim, i upirali svetla u njega, smejući se i rugajući mu se. Pošto su ga oni nastavili pratiti, sišao je s puta i krenuo je preko polja prema kući. Trčao je dugo i dokle je mogao.

Konačno se iscrpio, i bio je prinuđen da sedne. I tamo se isplakao iz srca, i pozeleo da umre zato što nije bio kao ostali ljudi. Ljudi ga nisu razumeli, a on nije bio u stanju da sa njima uživa. Dok je sedeo na kamenu i plakao, osetio je nečiju prisutnost. U početku je bio previše uplašen da bi se okrenuo i pogledao. I konačno kada se okrenuo, nije nikoga video, i ako je on zasigurno osetio da je nekog bilo tamo u žbunjastom rastinju, oko petnaest metara od kamena. U to vreme još nije razumeo šta je to bilo. Tako tada ne samo da je želeo umreti već je takođe bio i uplašen. Opet je potrčao preko poljane, plačući i trčeći najbrže što je mogao.

Kao mladić, uvek je sanjao o tome da ide na Zapad. Uvek je uživao u prostranoj državi i to je bilo tamo, tamo napolju na poljima u prirodi, gde je provodio najugodnije vreme. I tako, kada je imao devetnaest godina odlučio je da ide na Zapad, gde bi možda bio u stanju da nađe posao na nekom ranču. Jednog septembarskog jutra rekao je majci da će ići na logorovanje do Tanel Mila, mesto udaljeno dvadesetpet kilometara od Džefernsonvila, gde je često odlazio. Rekao joj je tako zato što je znao, ako joj kaže da ide na Zapad, da će se prepitari sa njim i nagovoriti ga da ne ide.

Nije joj pisao dok nije stigao u Arizonu i dobio posao blizu Feniksa. U stvarnosti, on je shvatao da je bežao što dalje od Boga, ali to nije želeo priznati. On je uživao u životu na ranču no kao i sa ostalim zadovoljstvima, novotarija je brzo isčezla, i želeo je da se vrati kući.

Nije bio baš dugo na Zapadu kada je primio pismo od majke koja mu je javila da je njegov brat Edvard bio veoma bolestan. On to nije ozbiljno shvatio, jer do tog vremena nije bilo smrtnog slučaja u porodici Branham i osećao je da će on uskoro ponovo biti dobro. No ipak, nekoliko dana kasnije kada se vratio iz grada na ranč, primio je poruku na kojoj je pisalo: "Bili, dođi na severni pašnjak. Veoma je važno." On je smesta otišao na pašnjak i prva osoba koju je sreo bio je jedan stari rendžer koga su zvali Pop. Pop je imao tužan izraz na licu pošto je obavestio Vilijam Branhama da ima tužne novosti za njega. Tada je poslovođa naišao i rekao mu je, da su upravo

primili vesti da mu je umro brat Edgar. Ta novost je došla kao strahovit šok, pošto je shvatio da nikad više neće videti ponovo svoga brata živog.

Dok je tamo stajao, slike su mu se smenjivale u mislima. On je znao da se opirao Bogu. No ipak, Bog mu je govorio čak i kroz smrt njegovog brata. Prva misao koja mu je došla na um Vilijamu Branhamau, da li je njegov Brat bio spreman za smrt. I pošto se okrenuo oko sebe i pogledao preko prerije, suze su mu tekle niz obraze. Sećao se kako su radili zajedno kao mladi momci i kako im je život bio okrutan i težak. Sećao se kako su išli u školu sa nedovoljno hrane u njihovim posudicama za ručak, bez dovoljno odeće na sebi, i sa prstima koji su im virili iz cipela. Morali su nositi stare kapute skroz do vrata zakopčane, jer nisu imali košulje. Sećao se da im je majka jednog dana dala kokice u posudice za ručak, i želeo je biti siguran da je dobio svoj deo, izašao je napolje i uzeo celu šaku kokica pre časa kada se još ne ruča.

I dok je stajao tamo gledajući na istok, preko prerija, ponovo se pitao: Da li mu je brat bio spreman za smrt? A šta da je on umro, da li bi on bio spreman za smrt? I ponovo je morao sebi priznati da on nije bio spreman, niti je želeo sresti svog Boga.

Prvi put, kako se seća Viliam Branham, čuo je molitvu na sahrani svog brata. Poštovan Mek Kinij, iz Crkve Fot Pulton je vodio ceremoniju sahrane. Tokom službe je rekao: "Možda ima ovde nekoga ko ne poznaje Boga. Ako je to tako, zašto Ga ne bi odmah primili?" Ovo je pogodilo Vilijama Branhama, koji se vratio sa pogreb. On je shvatio da ne poznaje Boga.

Nakon pogreba nije se vratio na Zapad, već je dobio posao u javnom preduzeću Indijane. Nakon što je za njih radio dve godine, isprobavajući gas u prodavnici za gas, on se otrovao od gasa. Ovo je početak njegove bolesti koja ga je primorala da prihvati i sluša Boga. Posetio je sve lekare koje mogao, ali mu ni jedan nije mogao olakšati stanje. Konačno je bio poslat kod specijaliste u Lojevilu u Kentakiju, gde mu je bilo rečeno da se slepo crevo mora izvaditi. Budići da nije imao simptome upale slepog creva to nije mogao razumeti, no ipak oni su rekli da je operacija neophodna za ozdravljenje.

On je zaključio, ako je neophodno da bude operisan, onda je bolesniji nego što je i sam shvatao. U tom slučaju je želeo nekoga ko poznaje Boga. Tako je pozvao pastira Prve Baptističke Crkve koji je tamo ostao sa njim, dok je on išao u operacionu salu. Upravo pre nego što je počela operacija, osetio je da mu rapidno opada snaga. Strah mu se uvukao u um da se možda nikada neće izvući iz ove operacije, već da će biti pozvan da sretne svoga Boga, i shvatio je da nije spreman. Prvi put u svom životu je pozvao Boga da mu pomogne.

Odmah nakon operacije iskusio je još jednu viziju, koja je bila prekretna tačka njegovog života. Video je sebe duboko u jednoj velikoj šumi. Zvuk vetra i šuštanja lišća dolazilo je sve bliže i bliže. On je mislio u sebi da je to bila smrt, koja dolazi da ga odnese. Oh, kako je povikao svome Tvorcu jer nije bio spreman da Ga sretne. Vetar je dolazio bliže i glasnije. I onda je izgledalo kao da se nalazi u vremenu kada je bio dečak stojeći na stazi pod topolom, gde je prvi put čuo glas koji mu je govorio, kada je imao sedam godina. Ponovo je glas progovorio: “Nemoj nikada piti, niti pušiti, niti prljati svoje telo na bilo koji način... Ja sam te zvao a ti nisi hteo da ideš.” Te reči su se ponovile tri puta. Onda je gospodin Branham povikao: “Gospode, ako si to Ti, dopusti mi da se vratim ponovo na zemlju i propovedaću Tvoje Evanđelje sa kućnih pragova i čoškova ulica. Svima ću reći o tome.”

Vizija se završila. On se osećao jače i shvatio je da smrt nije bila blizu i da će biti dobro. Lekar nije želeo da napusti bolnicu, jer je hteo da prati napredak pacijenta. Kada je video Vilijama Branhama, rekao je: “Ja nisam čovek koji idem u crkvu; moje zanimanje toliko puno zahteva da nemam vremena. Ali znam da je Bog posetio ovog dečaka.” Evidentno je, da je doktor osećao, da Vilijam Branham ne bi preživeo tu operaciju, a on ne samo da ju je preživeo, već je izgledalo da jača i da se dobro oporavlja. Lekar to nije razumeo a niti je to razumeo Vilijam Branham. Ja sam svakako uveren, da je tada znao ono što sada zna, da ne bi bio zbunjen, već bi to veoma lako objasnio i lekaru i drugima koji su se brinuli.

Nakon par dana bio je pušten iz bolnice i vraćen kući. Onda je on počeo da traži Boga. Sve do ovog vremena on nije imao nikakvo religiozno znanje; nije znao kako da pronade Boga, nije znao da je Reč važna. Išao je od crkve do crkve, i pokušavao naći neko mesto gde bi mu Hrišćani pomogli i uputili ga kako da kontaktira Boga.

Jedne noći kod kuće, toliko je bio gladan Boga, da se plašio da neće preživeti ako Ga ne nađe. Ne želeći da ikoga uznemirava u kući, otišao je napolje u staru drvenu šupu iza kuće i tamo je pokušao da se moli. Nije znao kako da se moli, no podigao je svoje srce Bogu, i povikao najbolje što je mogao. Iznenada se tamo pojavilo Svetlo u obliku Krsta i glas mu je progovorio na jeziku koji nije razumeo. A onda je to nestalo. On se i uplašio i čudio, pa je rekao: “Gospode, da li si ovo ti, molim te vrati se nazad i ponovo mi govori.” Svetlo je ponovo ušlo u šupu. I dok se molio to se ponovo pojavilo i treći put. Sada je shvatio da je sreo Boga. Bio je srećan; bio je zahvalan.

Uzdigao je svoje srce ka Bogu u zahvalnosti, i skočio i utrčao u kuću, kao da je trčao na vazduhu. Majka mu je rekla: “Bili, šta ti se desilo?” Odgovorio je: “Ne znam, ali se sigurno

dobro osećam.” Rađe nego da ostane u kući gde su bili ljudi, otišao je napolje gde je mogao biti sam sa novo—nađenim prijateljem.

Upoznao se sa poštovanim Rej Devisom, pastirem Baptističke Misionarske Crkve, koji je bio veliki blagoslov Bratu Branhamu u njegovom ranom hrišćanskom životu. Jednu od prvih stvari koje je shvatio bila je da ga je Bog želeo u službi i da ga je zato morao isceliti. On je otišao u crkvu koja je verovala u pomazanje sa uljem i nakon molitve bio je trenutačno isceljen. Shvatio je da su apostoli imali nešto što moderni propovednici nisu imali, molio je Boga da mu da ono što su rani apostoli imali. Učenici su bili kršteni sa Svetim Duhom, isceljivali bolesne, i činili moćna čudesa u Ime Isusa. On je počeo da se moli da primi krštenje Svetim Duhom. Šest meseci kasnije, Bog mu je progovorio da propoveda Reč i da se moli za bolesne.

Nako što se Vilijam Branham okrenuo Bogu i odgovorio na Božji poziv, izgledalo je da mu je sve prekrasno krenulo. Bio je srećan; i uživao je u zajedništvu sa ljudima. Prvi put u životu je osetio da on nije crna ovca, da nije izrod, i da je Bog bio po svoj prilici u stanju da uzme njegov beznadežni život u čovečanstvu i da od njega nešto načini.

Šest meseci nakon obraćenja, bili su načinjeni planovi za njegovu prvu propoved. On je počeo sa šatorskim sastancima u svom gradu Džefersonvilu. Procenjeno je, da je oko tri hiljade ljudi došlo na jednu službu i mnogo od njih je bilo obraćeno. To je bilo neobično čak i za izuzetnog propovednika, a to se desilo na njegovom prvom pohodu.

Na službi krštenja koja je sledila odmah iza tog pohoda, preko sto i trideset ljudi je bilo kršteno u vodi. U to vreme pojavilo se Nebesko Svetlo iznad njega, dok je krštavao sedamnaestu osobu. O tom Svetlu svedočio je veliki skup ljudi koji je stajao na obali reke Ohajo, o tome je objavljen i članak u novinama.

Ljudi koji su bili spašeni u šatorskoj službi u Džefersonvilu odlučili su da izgrade zajednicu, koja je sada znana kao Branhamova Zajednica.

Sledećih nekoliko godina bile su veoma plodne, tokom vremena kada su Božji blagoslovi počivali na njemu. On je primao vizije o stvarima koje će se desiti. On ih nije mogao razumeti u to vreme, ali kako su se one ispunjavale, bio je u stanju da vidi da mu Bog daje jednu ispravnu sliku.

U vreme ranog stadijuma njegove službe, sreo je Hop Brumback, devojkicu sa kojom se kasnije oženio. Nakon pet meseci udvaranja, Vilijam Branham je odlučio da će je zaprositi da se uda za njega. Pre svega, bila je fina devojkica, i ako je neće nikada oženiti, ne bi trebao da joj traći vreme. Ispričaću

vam priču o njegovoj stidljivosti, prosidbu preko pisma, njegovu ženidbu i druge događaje koji su sledili u njihovom srećnom braku, onako kako je ispričio Brat Branham na njegov jednostavan, a ipak dramatičan način.

Bio sam samo jedan mali seoski dečak i istinski stidljiv. Budući koliko sam bio stidljiv, pitate se kako sam se uopšte i oženio.

Sreo sam jednu finu devojkicu Hrišćanku. Mislio sam da je ona bila divna. Voleo sam tu devojkicu i želeo se oženiti sa njom, ali nisam imao dovoljno hrabrosti da je pitam. Bila je previše dobra devojkica da bi gubila vreme sa mnom. Mogla je možda naći nekog drugog; tako da sam znao da bih je ubrzo morao zaprositi. Zarađivao sam samo dvadeset centi na dan, a njen otac je zarađivao pet stotina dolara mesečno. Svako veče kada bih je video, odlučio sam da ću je pitati to veče. A onda bi mi se stvorio veliki grumen u grlu i jednostavno to nisam mogao učiniti. Nisam zano šta ću. Da li znate šta sam konačno učinio? — Napisao sam joj jedno pismo.

Dakle, pismo je bilo malo više romantično nego kao što je: “Draga gospođice.” Dao sam sve najbolje od sebe da bih napisao dobro pismo, iako sam siguran da je bilo siromašno. I tako, ujutru bio sam spreman da ga bacim u poštansko sanduče. Onda mi je palo na pamet, šta će se desiti ako njena majka dođe do toga. A i dalje sam se plašio da joj ga dam u ruke. I konačno sam skupio hrabrosti da ga ubacim u sanduče u ponedeljak ujutru. U sredu uveče sam je trebao sresti i odvesti u crkvu. Tokom nedelje do srede bio sam istinski nervozan. U sredu uveče sam otišao da je sretnem. I dok sam išao, pomislio sam, šta ako izađe njena majka i kaže: “Vilijame Branham!” Znao sam da ću nekako izaći na kraj sa ocem, ali nisam bio siguran hoću li sa majkom.

Konačno sam otišao do vrata i pozvao je. Ona je došla i rekla: “O, zdravo Bili, uđi unutra.” A ja sam rekao: “Ako nemaš ništa protiv samo bih seo na verandu.” Hteo sam biti siguran da me neće uvesti unutra. Ona je rekla: “U redu, biću spremna samo za par minuta.”

Iako sam imao stari model Forda “T”, rekla je: “Nije daleko do crkve; hajde da se prošetamo.” To me je uznemirilo i bio sam siguran da se nešto desilo. Mi smo nastavili prema crkvi, ali ona nije rekla ništa. Bio sam to veče toliko nervozan da nisam uopšte čuo šta je propovednik govorio. Znaate to, žena vas zaista može držati u neizvesnosti.

Nakon što smo izašli iz crkve, krenuli smo niz ulicu. Bila je mesečina. I dalje nije ništa govorila. U najmanju ruku sam zaključio da nije dobila pismo. I odmah sam se bolje osećao. Pomislio sam da je poštar pogrešio u isporuci pisma i odmah sam bio onaj stari ja. Nastavili smo da idemo. Pogledao sam

na nju kada smo došli iza nekog drveta. Oči su joj blistale dok je mesečina sijala na nju. Pomislio sam, O, Bože! Izgleda kao anđeo.

Konačno je rekla: "Bili?"

Rekao sam: "Da."

Rekla je: "Dobila sam tvoje pismo."

Oh, Bože! Pomislio sam, oh — oh. Tu smo dakle. Sada ćeš dobiti svoje, Bili. Sada je sve gotovo. Mislio sam da je na to čekala za posle crkve. Nije rekla niti jednu drugu reč. A onda sam rekao: "Dobila si?"

Rekla je: "Uh-huh."

Pomislio sam, nastavi dalje. Ne mogu to više podneti. Znao sam već kakve su dame; one vas drže u neizvesnosti. Šetali smo duž skoro jednog gradskog bloka, i nije rekla ni reč. I konačno sam je pitao: "Da li si ga pročitala?"

Rekla je: "Hu-huh."

Ufff! — Rekao sam: "Šta ti misliš o tome? Da li je to u redu?"

Rekla je: "Uh-huh."

Želeo sam da kaže nešto. Onda sam rekao: "Da li ti se svidelo ono što je u njemu pisalo?"

Rekla je: "Uh-huh."

Rekao sam: "Da li si ga celog pročitala?"

Rekla je: "Uh-huh."

Pa uzeli smo se. Konačno smo uspeli. Pre nego što to učinimo, odlučili smo da pitamo njene roditelje. Znao sam da ću se bolje snaći sa njenim ocem, tako da sam pristao da pitam njega. A ona je trebala da pita svoju majku. Ja sam se izvlačio od toga dokle god sam mogao, jer sam bio nervozan od same pomisli na to. Konačno, jedne večeri, rekao sam laku noć i bio spreman da odem kada mi je Hop dala znak i pokazala na svog oca. Oh, Bože! Znao sam šta to znači. Vreme je došlo; ne mogu to više odlagati. Tako da sam ga pitao da li bih mogao s njim razgovarati na verandi za minut. Rekao je: "Naravno Bili."

Kada smo izašli na verandu, rekao sam: "Lepo je veče, zar ne Čarli?"

Rekao je: "Jeste Bili."

Onda sam rekao: "Dakle. . . uh-uh!"

On je rekao: "Da Bili, možeš je uzeti."

Rekao sam: "Hvala, Čarli." — O, Bože! Sačuvao me je od mnogih nevolja. Onda sam rekao: "Dakle, gledaj Čarli, ne mogu joj pružiti uslove života kao ti." On je bio jedan od organizatora Pensilvanijskog Rejlrod Bratstva. O, Bože; dobro je zarađivao,

a ja sam tad zarađivao dvadeset centi na dan, šilom i lopatom. “No, znam jednu stvar” — nastavio sam, “nikada nisam nikoga video na ovom svetu koga volim kao nju. Volim je celim srcem. Ovo ću ti obećati Čarli; radiću koliko god budem mogao da radim, i učiniću sve što mogu da budem dobar i iskren prema njoj. Učiniću sve što mogu da je izdržavam u životu.”

On je rekao: “Više bih voleo da je imaš ti nego bilo ko koga poznajem, zato što je to ono što se računa, Bili. Nije to novac; već koliko si ti srećan.”

Bilo mi je strašno drago što se on tako osećao u vezi toga. Sreća se ne sastoji u tome koliko materijalnih dobara vi posedujete, već kako se odnosite prema onom delu koji vam je dodeljen. Tako je. Bez obzira da li imate puno ili malo, samo zahvalite Bogu za to.

Uzeli smo se, i ne verujem da je bilo iti jednog srećnijeg mesta na zemlji nego naš mali dom. Sećam se šta smo imali kada smo počeli da vodimo domaćinstvo — u dve sobe. Kupio sam jednu staru peć od otpadaša za dolar i po, i potrošio sam sedamdesetpet centi da stavim rešetke. Jedna dama nam je dala jedan stari krevet na sklapanje. Otišao sam do Sersa i Roubaksa kupio sam jednu od onih mali stolica za doručak što morate sami da obojite.

Nije bilo baš nešto, no prijatelji, bio je to dom; rađe bih živio u stračari i da imam Božju naklonost nego da živim u najboljoj kući bez Njegove naklonosti. Mi nemamo baš nešto puno od ovih zemaljskih dobara. Sećam se da sam jednom rekao mojoj ženi da ću pitati u svojoj crkvi da mi sakupe prilog da nam omoguće da platimo svoje dugove. I pre tog vremena nikada nisam kupio ni jedan prilog u svojoj crkvi. Te nedelje uveče, zamolio sam jednog od starešina da skine svoj šešir i da prikupi prilog. I nakon što sam objavio šta nameravam učiniti, video sam jednu malu staru majku kako je otvorila torbu i izvadila nešto od svoje penzije. Oh, Bože! Nisam imao srca da uzmem njen novac. Tako da sam ustao i rekao im, da se samo šalim i da sam se pitao da li bi oni to učinili. Kasnije mi je jedan član zajednice dao stari bicikl koji sam ofarbao i prodao.

Nakon dve godine, mali dečak je stigao u našoj kući. Njegovo rođenje nas je samo još više zbližilo. Kada sam ga prvi put čuo kako plače u bolnici, nešto mi je reklo da je dečak. Rekao sam: “Gospode, evo tvog dečaka. Ja ću ga nazvati Bili radi oca i Pol iz Biblije. Ime će mu biti Bili Pol.”

Izašao je lekar i rekao: “Ovde je vaš dečak.”

Rekao sam: “Da. Zvaće se Bili Pol.”

I tako onda, bili smo srećni. Sećam se da smo zajedno radili. Ona je radila u fabrici za košulje, pokušavajući da nam pomogne u materijalnom preživljavanju. Propovedao sam

svake večeri. A po ceo dan sam radio u jarkovima. Ponekad kada bi se vratio po noći moje žuljevite ruke su bile smrznute, i često su krvarile. Hop bi sedela i sređivala moje ruke noću pre nego što bih išao u crkvu. A onda je rekla da želi da uzmem godišnji odmor. Ona je imala oko dvanaest dolara ušteđevine, i želela je da otputujem na pecanje. Tako da sam rekao: "U redu, ali zar ne želiš i ti da ideš na pecanje takodje?"

Rekla je: "Ne. Rađe ću ostati ovde radi Letnje Biblijske Škole."

I tako otišao sam na Lejk Pavpo u Mičigenu, upravo iznad Indijane, sa jednim starim prijateljem propovednikom. Novac mi nije baš dugo potrajao i morao sam se vratiti. Na povratku, pošto sam prešao Reku Mišvaka, video sam veliko mnoštvo ljudi, koji su se okupljali radi verskog skupa. Pitao sam se, kakva li je to vrsta skupa, pa sam odlučio da se zaustavim. To je mesto gde sam se upoznao sa Pentekostalcima.

Ljudi su se skupili za kongres. Pevali su: "Znam to je bila Krv, znam to je bila Krv." Ubrzo zatim biskup je ustao i počeo da propoveda o Krštenju Svetim Duhom. Odlučio sam da ću ostati i do narednog dana. Nisam imao novca za hotel, tako da sam otišao u selo i parkirao kola u polju kukuruza gde sam prespavao tu noć. Sledeće jutro ustao sam rano i vratio se u crkvu. Kupio sam neke zemičke i mleko da bi mi novac potrajao. Kada sam stigao u crkvu, popriličan broj ljudi se već okupio radi jutarnje službe proslavljanja.

Te večeri je tamo bio veliki broj propovednika koji su sedeli na podijumu. Vođa je rekao: "Mi nemamo vremena da čujemo sve propovednike, tako zamolićemo svakog od vas da ustane i kaže samo svoje ime." I tako kada su došli do mene ustao sam i rekao: "Viliam Branham," i ponovo sam seo.

Sledećeg popodneva imali su jednog crnca koji je izašao i propovedao. On je bio prilično oronuo, i bio sam pomalo iznenađen da vidim kako su izabrali takvog čoveka da propoveda pred tako velikim skupom ljudi. Propovedao je iz Jovana 7. glave: "Gde si ti bio kada sam ja položio temelje zemaljske, i kada su jutarnje zvezde pevale zajedno?" Pa, taj stari čovek je govorio o vremenu od pre deset miliona godina pre nego što je zemlja čak bila uobličena. On je ispropovedo o svemu na Nebu, došao dole do duge i propovedao o svemu na zemlji sve do Dolaska Hrista.

Te noći sam ponovo otišao na kukuruzno polje i spavao. Ujutru, pošto sam pretpostavljao da me niko ne poznaje, odlučio sam da ću i ja obući jedne stare pamučne pantalone. Moje druge pantalone su se u stvari izgužvale, jer sam ih koristio kao jastuk. To je bio zadnji dan koji sam mogao ostati, jer sam imao samo toliko novca da kupim benzin da se vratim kući. Vratio sam se u crkvu i kada sam stigao ljudi su pevali.

Zaduženi propovednik je ustao i rekao: "Upravo smo imali službu svedočanstva vođenu ovde od najmlađeg propovednika. Sledeći najmlađi propovednik je Vilijam Branham iz Džefersonvila." Rekao je: "Popnite se ovamo poštovani Branhame, ako ste u zgradi."

Budite sigurni da me je ovo uplašilo. Pogledao sam dole i video moje pamučne pantalone. Tako da sam se zaista pritajio. U stvari, nikad ranije nisam video javno prozivanje, i zasigurno nisam želeo ustati i tamo propovedati pred svim tim moćnim propovednicima.

Ponovo su prozvali: "Da li neko zna gde je gospodin Branham?"

Samo sam se još malo spustio u stolici niže nego pre. Poziv je ponovo bio upućen. Crnac koji je sedeo pored mene se okrenuo oko sebe i rekao: "Da li znaš ko je on?"

Rekao sam: "Slušaj, ja sam gospodin Branham, ali ja imam ove pamučne pantalone i ne mogu takav na podijum."

Crnac je rekao: "Ove ljude baš briga kako si obučen. Oni se interesuju šta ti je u srcu."

"Pa," rekao sam: "molim vas nemojte ništa reći." No crnac nije dugo čekao.

Povikao je: "Ovde je! Ovde je!"

Srce mi je stalo. Nisam znao šta da činim. Noć ranije molio sam se u kukuruznom polju: "Gospode, ako su ovo ljudi koje sam oduvek želeo pronaći, koji deluju toliko sretni i slobodni, daj da nađem blagonaklonost pred njima." Pa, Gospod mi je dao blagonaklonost pred njima, ali sam mrzeo da idem pred ljude u tim pamučnim pantalonama. Svi su me posmatrali i morao sam nešto učiniti. Tako da sam izašao na podijum. Lice mi je pocrvenelo, a kako sam se okrenuo video sam mikrofone, i mislio sam u sebi: "Šta je sve ovo?" Molio sam se: "Gospode, ako si ikada nekom pomogao, pomози meni sada."

Otvorio sam Bibliju i zapalo mi je za oko: "Bogataš je otvorio svoje oči u paklu." I onda je zaplakao. Tamo nije bilo Hrišćana, i onda je plakao. Tamo nije bilo crkve, i onda je plakao. Tamo nije bilo cveća, i on je plakao. Tamo nije bilo Boga, i on je plakao. I dok sam govorio i ja sam plakao. Nešto me je obuzelo i Božja sila se spustila na zbor.

Služba se nastavila još oko dva sata. Nakon što se završilo, izašao sam napolje. Prišao mi je visoki krupan čovek sa kaobojkama i predstavio mi se. Rekao je: "Ja sam iz Teksasa, i imam tamo dole dobru crkvu. Kako bi bilo da održiš dve nedelje skupove kod mene?"

Drugi propovednik iz Floride mi je prišao i rekao: "Kako bi bilo da dođeš i održiš kod mene skupove."

Uzeo sam komad papira i zabeležio imena i adrese, i za par minuta imao sam dovoljno naredanih probuđenja koja bi potrajala celu godinu. Pa, bio sam srećan. Uskočio sam u moj mali "T" model Forda, i kroz Indijanu sam vozio 60 kilometara na sat — 30 kilometara na sat. Vozio sam gore — dole brzinom od 30 kilometara.

Kada sam došao kući, žena me je zagrlila. I dok je gledala u mene, pitala me je: "Zbog čega si srećan?"

Rekao sam: "Sreo sam najsrećniju grupu ljudi koju sam ikada sreo u svom životu. Oni su uistinu srećni i ne stide se svoje religije. Ovi ljudi su me pozvali da propovedam na njihovom skupu i žele još... dobio sam pozive da propovedam u njihovim crkvama. Hoćeš li poći sa mnom?"

Odgovorila je: "Dragi, obećala sam da ću ići s tobom svuda dok nas smrt ne rastavi." — Neka Bog blagoslovi njeno odano srce.

Tako da sam odlučio da odem gore i da kažem mojoj majci. Kada sam ostigao tamo, ispričao sam joj o pozivima koje sam dobio. Ona je rekla: "A od čega ćeš da živiš?" Mi smo osećali da će nas Gospod podržati. Ona me je zagrlila i blagoslovila i još uvek se moli za mene. Rekla je: "Sine, oni su upražnjavali takav način verovanja u jednoj crkvi godinama ranije i znala sam da je to nešto pravo."

I prijatelji, ono što ja sada kažem, neka vam bude za nauk. Neka moja greška bude vama nauk. Prijatelji i rođaci su me upozorili da ne prihvatim ono za šta sam znao da me Bog poziva. Neki su rekli da ljude koje sam sreo na skupu, da su bili otpad od ljudi. Kasnije sam otkrio, i to kažem u poštovanju, da ono što su zvali "otpadom—smećem" bio je "slag na žitu." Rekli su mi da će mi žena imati šta da jede jedan dan, a sledeći dan će ostati gladna. Drugi su mi rekli da je moj posao da ostanem tamo i da tražim posao u Džefersonvilu. Moja žena je razgovarala sa svojom majkom i ona je rekla da će je Hop oterati u grob sa slomljenim srcem, ako Hop bude išla sa mnom. Žena mi je plakala, a ja sam joj rekao da moramo otići kući i popričati o tome. Ona je odlučila da će poći sa mnom, no ja sam rekao bolje da ne idemo. Dragi prijatelji, ovo je mesto gde su počeli moji problemi. Slušao sam ono što je žena govorila, umesto onoga šta je Bog govorio. U narednih osamnaest meseci, umro mi je otac, brat, zaova, žena i beba, i skoro sam i sam izgubio svoj život. To nikada neću zaboraviti.

U to vreme radio sam kao lovočuvnik u državi Indijana. Zarada koju sam primao od tog posla je bila određena brojem hapšenja koja sam imao. No ja nikada nisam nikoga uhapsio. Umesto toga, seo bih dole i razgovarao sa lovokradicama o sportskom ponašanju, što je kako sam osećao obezbedilo bolje rezultate nego kaznene mere koje sam mogao primeniti.

U međuvremenu, dobili smo i malu devojčicu, malu Šaron Rouz. Blagoslovljeno njeno malo srce, ona je danas u Nebu.

Bila mi je miljenica. Ja upravo volim malu decu i sećam se kako smo zajedno bili srećni. Želeo sam da joj dam Biblijsko ime. Nisam mogao da je nazovem Saronska Ruža zato što su Isusa zvali tako, pa sam je nazvao Šaron Rouz. Živeli smo u maloj staroj kući. Sećam se da sam dolazio kući uveče, ona je bila negde napolju u dvorištu sa njenom malom četvorouglom šetalicom, i dok sam dolazio iza ćoška, zatrubio bih iz kola sirenom koju sam koristio kao lovočuvar. Znala je da ja dolazim, pa bi rekla: "Gu-gu-gu." Onda bi ispružila svoje malene ručice i ja bih je podigao i zagrlio. Moj Bože, bila je draga koliko je samo to mogla biti.

Uskoro, je moja žena obolela od TBC pluća. Sledeće, brat mi je bio ubijen neposredno pored mene. Vidite, put prestupa je težak. Zatim je moj otac u pedeset i drugoj godini imao srčani udar i umro mi je na rukama samo sat kasnije. Samo par dana ranije, pre nego što je umro, bio je u krčmi i neko ga je ponudio pićem. Uzeo je čašu, ali počeo je da se trese. Seo je dole, i počeo da plače i pričao o svom sinu koji je propovedao. Nastavio je priču kako je sve ove godine on grešio, a da mu je sin bio u pravu. Rekao je: "To što sam ja pijanica neka se nikada ne odrazi na moje momke. Ovo je poslednji gutljaj koji ću ja ikada uzeti u svom životu." Onda je uzeo čašu i pokušao da popije, no ispljunuo je sve po svom licu. I ponovo je zaplakao, uzeo je svoj šešir i izašao napolje. Ovaj događaj mi je ispričao jedan agent osiguranja koga sam kasnije pridobio za Gospoda. Neposredno pre svoje smrti dao je svoje srce Gospodu.

Bog je i dalje govorio mom srcu. Onda mi je zaova umrla upravo u svojoj kući. I sve kao da je išlo na loše i u mojoj crkvi. Put prestupa je težak. Vidite, nastavio sam da idem nadole. No kada sam pogrešio, verujem da je Bog i dalje štitio Svoj dar. Onda sam rekao: "Oh, šta da radim; pogrešio sam." Božje pomazanje me je napustilo, i uistinu nije mi se vratilo sve do posete Anđela 1946. Te godine su bile mračni period mog života. Sve to je bio rezultat nečinjenja onoga što mi je Bog rekao da činim.

Nakon izvesnog vremena moja žena je dobila upalu pluća. 1937. godine iznenada je naišla poplava i ona je bila njom uhvaćena. Sećam se te noći. Nikada je neću zaboraviti. Nasip je bio probijen i grad je bio zbrisan sa mape. Odveo sam i Hope i oba deteta u privremenu bolnicu koju je podigla vlada. Svi koji su bili tamo bili su veoma bolesni. Hop je imala temperaturu 41 stepeni. Kada sam otišao da se molim to veče, bolest ju je skroz prevladala. Pogledao sam gore i rekao: "Gospode, imaj milosti za moju ženu i isceli je. Hoćeš li Gospode? Zato što je volim." Pogledao sam kao da je nešto padalo, kao crni prekrivač i spuštao se tako nekako. Onda sam znao da će se nešto desiti.

Otišao sam i rekao mojim vernicima. Rekli su mi da je to zato, što sam se toliko brinuo i saosećao budući da je to bila moja žena. Rekao sam: "Ne, tamo je crna zavesa koja se isprečila između Boga i mene. Nešto me je odvojilo od Boga i On me ne čuje."

O, bio sam premoren. Te noći kada se poplava probila, bio sam u patrolnoj posadi. Svuda sam spasavao ljude, vukao sam ih, izvlačio kao stoku. Onda sam bio pozvan i rečeno mi je da dođem do mesta gde se reka probila na drugoj strani. Brzo sam odjurio tamo, i mogao sam čuti kako ljudi zapomažu. Čuo sam kako žena viče: "Upomoć! Upomoć!" pomislio sam šta bih mogao učiniti i onda sam otrčao i uzeo brzi motorni čamac. Krenuo sam, ali nisam mogao razbiti te talase. Nasip je bio probijen i one dvospratne kuće su bile srušene do temelja. Iako sam pokušao da prođem kroz te talase, nisam uspeo. Konačno sam krenuo u jedan pravac i sve je tamo bilo poplavljeno, tako da sam uzeo jedan konopac i vezao ga oko stuba verande, kada sam prolazio pored. Vezao sam čamac i ostavio upaljen motor i usmeravao ga nasuprot talasa.

Otrčao sam u kuću i zatekao troje ili četvoro dece, pokupio sam ih i ubacio u čamac. Onda sam uzeo majku, uveo je u čamac i krenuo. Bilo je to oko jedan sat ujutro, padao je sneg, dok sam uskočio u čamac i krenuo nazad. Upravo kada sam stigao do mesta gde je čekala grupa ljudi da uskoči u čamac, dok smo tu prolazili, žena je počela da plače: "Moja beba! Moja beba!" Pomislio sam da je ostavila svoju bebu za sobom i tako sam ih iskrcao i vratio se ponovo nazad. Deo kuće je već bio odnešen kada sam konačno došao do kuće. Utrčao sam unutra i sve pretražio i nisam našao nikoga. Kasnije sam saznao da je beba imala dve godine. Ja sam razmišljao o tome kako ima malu bebu unutra. I onda kada sam čuo da se deo kuće obrušio, potrčao sam i iskočio kroz prozor i dočeka sam se na krovu verande. Kada sam se tamo zaustavio, video sam kako voda odnosi moj čamac. Zgrabio sam konopac, i ušao u čamac mokr koliko sam samo mogao biti. Pokušao sam ga pokrenuti, no oko kanapa startera se nakupio led. Povlačio sam ga i povlačio, ali on nije hteo da se pokrene.

Struja me je ponela napolje ka reci, i čamac samo što se nije prevrnuo; nisam mogao upaliti motor. Imao sam bolesnu ženu i dvoje bolesne dece u bolnici. I upravo sam sahranio svog oca samo par nedelja pre toga. A sada sam ja bio u tome. Kleknuo sam u brodu i rekao: "O Bože, imaj milosti za mene grešnika. Znam da sam postupio pogrešno, ali molim te, dragi Bože, ne dozvoli da napustim svoju ženu i dvoje dece i da se udavim u ovoj reci." Povlačio sam ponovo i ponovo, i plovio sam upravo prema vodopadu. Povlačio sam konopac startera ali nije hteo da se upali. Ponovo sam se pomolio i rekao: "Bože, imaj milosti." Imao sam vremena da porazmislim o mnogim stvarima. Kažem vam, kada dolazi taj čas i smrt

vas povlači k sebi, razmišljate o mnogim stvarima o kojima sada ne razmišljate. Povlačio sam i povlačio sam, i Božjom milošću motor se upalio. Vratio sam se nazad i probijao se kroz talase i izašao negde putem kod Havard Parka, dole ispod Džefersonvila, oko tri sata ujutru.

Onda su mi rekli da je i sa druge strane probijen nasip i da voda dolazi dole kroz Lenki Kank Krik i da je odsekla državne magacine. Odjurio sam tamo zaista brzo, i video sam da je voda stigla do privremene bolnice. Sreo sam jednog kapetana koji je tamo stajao i rekao: "Gospodine kapetane, da li se neko udavio."

Rekao je: "Ne, niko se nije udavio."

Rekao sam: "Imam ženu i dvoje bolesne dece unutra."

On je rekao: "Pa, mislim da su svi izašli — koliko ja znam."

Nastavio sam malo dalje i sreo sam svog zamenika pastira. Zagrlio me rukama i rekao: "Bili, dečko, ako te nikada ponovo ne vidim, videću te onda tog jutra." To je bilo zadnji put da sam ga video. Poginuo je za vreme poplave.

Kasnije sam sreo gradonačelnika Vikli, koji je rekao: "Poštovani Branham, tvoja žena i deca su otišla zaprežnim kolima prema Čersltovnu u Indijani."

Padala je, sipilo je i padala je susnežica dok sam trčao da uzmem svoj čamac da bih se pojavio tamo gde protiče Lenki Kank Krik. Neko je rekao: "Oh, ta zaprežna kola su bila poplavljena i razgažena tamo, svi su se u njima podavili." O, Bože!

A onda je neko rekao: "Ne, nisu, prošla su. Čuli smo izveštaj da su prošla."

Pa, ušao sam u čamac i krenuo tamo. Video sam kako teče taj strujni tok vode; i nisam se mogao probiti kroz tu vodu. Tu me je zarobila i iskreao sam se na mestu zvano Port Fulton. Bio sam tamo sedam dana i imao sam vremena da o svemu razmislim. Onda sam se molio. Plakao sam i pitao se da li mi je žena umrla ili je živa. Kako su moja deca, moja majka? Konačno, kada je voda opala, prešao sam preko i počeo da pešačim. Usput sam sreo sam svog starog prijatelja, gospodina Heja, iz Čerstauna. Pitao sam: "Da li mi je žena tamo?"

Rekao je: "Ne, Bili, gospođa Branham nije tamo, ali ću je negde pronaći."

Rekao sam: "Tamo je jedan voz prošao sa teretnim vagonom punim bolesnih ljudi."

Rekao je: "Nisam tamo nikada stao."

Otišao sam dole u dispečerevu kancelariju. Rekao je: "Oh, mašinovođa koji je zakačio taj teretni vagon, biće ovde za par minuta. — Nedavno je bio ovde."

Kada se vratio rekao mi je: "Da, gospodine, sećam se jedne bolesne majke sa dvoje dece. Ostavio sam ih u Kolumbosu u Indijani. Bili su veoma bolesni."

To je bilo sedam ili osam dana ranije, i pitao sam se da li su još uvek živi. Nisam nikako imao načina da dospem tamo, tako da sam krenuo peške. I dok sam išao putem plaćući, jedna kola su došla do mene. U njima je bio jedan moj prijatelj, koji je rekao: "Bili, znam koga tražiš. Ti tražiš Hop, zar ne?"

Rekao sam: "Da."

Rekao je: "Pa ona leži odmah do moje žene u Baptističkoj privremenoj bolnici u Kolumbosu u Indijani, sa tuberkulozom i blizu je smrti." Rekao je: "Ne znam gde su ti deca. Nisam ih uopšte video, ali sam tamo video gospođu Branham. Nećeš je prepoznati kada je budeš video. Izgubila je najmanje petnaest kilograma. Ona misli da si ti mrtav."

O, Bože, prijatelji, kada o tome razmišljam nešto uzvri u mom srcu. Ušao sam u kola i konačno sam stigao do Baptističke crkve koja je bila korišćena kao bolnica za hitne slučajeve. Utrčao sam unutra; mesto je bilo prenatrpano. Povikao sam: "Hop! Hop!" najglasnije što sam mogao. Pogledao sam preko na jedan stari poljski krevet i video malu koščatu ruku koja se podigla i mahala mi. Bila je to ona. Lice joj je bilo veoma mršavo. Brzo sam dotrčao i pao kraj nje plaćući. O, Bože! Skoro da je umrla. Njene tamne oči su pokazivale velike patnje kroz koje je ona prošla, pogledala je na mene pošto sam pobledeo kao i ona, njene tanke ručice su bile u mojoj i molio sam se najbolje što sam znao. Ali izgleda da je bilo bez pomoći. Nije bilo odgovora. I onda sam osetio kako me je ruka dotakla po leđima. Bio je to lekar koji je rekao: "Da li ste vi gospodin Branham?"

Rekao sam: "Da, gospodine."

Rekao je: "Mogu li sa vama popričati na minut?"

Rekao sam: "Da, gospodine."

Prešao sam na drugu stranu i on je rekao: "Niste li vi lični prijatelj doktora Sem Adaira u Džefernsonvilu?"

Rekao sam: "Živeli smo zajedno, pecali zajedno, spavali zajedno; mi smo upravo veoma dobri prijatelji."

On je rekao: "Pa, želim vam reći, da vam žena umire, Brate Branham."

Rekao sam: "Ne, doktore, Bog neće dozvoliti da umre."

"Pa," rekao je: "što se tiče medicinske pomoći, ona je gotova. Ona ima galopirajuću tuberkulozu i mislim da ništa to više ne može sprečiti, to je nju svladalo."

"Da li su mi deca dobro?" Pitao sam.

Rekoa je: “Ona su u drugoj sobi. Razlog što ih ne puštaju kod nje je taj što ona ima tuberkulozu. Jedno od vaše dece je u prilično dobrom stanju, no drugo je veoma bolesno.”

“Hoćete li me odvesti do njih, doktore?” — Pitao sam. Otišao sam da vidim mog jadnog malog Bilija i Šaron kako tamo leže. Pogledao sam ih i onda se vratio tamo gde je bila Hop. “Draga,” rekao sam: “bićeš u redu. Bićeš u stanju da dođeš kući i biće sve u redu.” Plakao sam i preklinjao Boga svim svojim srcem; učinio sam sve što sam znao kako da uradim. A doktor Adair, blagoslovljeno njegovo srce, radio je odano najbolje što može jedan čovek. Poslali smo u Lojevil po specialistu, po doktora Milera, da dođe iz sanatorijuma. Došao je tog dana u sobu, pregledao ju je, i predložio je određene terapije.

Doktor Adair mu je rekao: “To je ono što ona prima i to je najbolje što mi možemo učiniti.”

A ja sam rekao: “Doktore, ima li uopšte nade?”

Rekao je: “Nema nade uopšte gospodine, sem Božje milosti. Primitio sam da je ona Hrišćanka i da ste i vi Hrišćanin.”

Rekao sam: “Da, gospodine. Ona je spremna da ide, no doktore, ja je volim. Može li se nešto učiniti?”

On je rekao: “Poštovani Branhame, ruke su mi vezane. Učinili smo sve što smo mi znali da učinimo protiv tuberkuloze.”

Rekao sam: “Moj Bože!” Pogledao sam na nju i pomislio: “Oh, šta bih mogao da učinim?”

Rekao sam joj: “Mislim da ćeš biti u redu, a ti?”

Rekla je: “Ne znam dragi. Nije bitno, jedino što mrzim je da ostavim tebe i decu.”

Rekao sam: “Pa, dušo, verujem da ćeš biti u redu.”

Ona je rekla: “Želim s tobom popričati na trenutak, dragi.”

Rekao sam: “Da.”

Rekla je: “Da li ti je doktor nešto rekao?”

Rekao sam: “Ne pitaj me draga. Moram sada da se vratim na posao, ali ću dolaziti svakih nekoliko sati.” Posmatrao bih je i molio se i plakao, i preklinjao i zapomagao. Izgledalo je kao da je Nebo od bronze preda mnom. Nisam nigde odmakao.

Sećam se da sam bio gore u Skotsburgu u Indijani; išao sam negde jednog dana, kada sam čuo preko radia poziv— “Poziva Varden Vilijam Branhama. Izveštaj iz bolnice. Žena umire. Dođi brzo. Žena ti umire.” Oh, Bože! Skinuo sam šešir, pogledao sam gore i rekao: “Oče, učinio sam sve što sam mogao da učinim. Ti znaš da Ti kidaš samu dušu Svoga slugu, no ja sam verovatno kidao Tvoju dušu, kada sam poslušao ono što

sam poslušao umesto da slušam Tebe. Hoćeš li je poštediti? Daj da razgovaram sa njom, hoćeš li Gospode?” uključio sam sirenu i krenuo najbrže što sam mogao do grada koji je bio udaljen oko pedeset kilometara. Zakočio sam tamo, ubacio pušku u kola, i otrčao u bolnicu. Dok sam dolazio jureći unutra, niz hodnik je dolazio moj stari prijatelj, doktor Adair. On je pravi lekar. On me je video i briznuo u plač upravo kao beba i okrenuo se u stranu. Rekao sam: “Semi, šta ima?”

On je rekao: “Bili, ona je umrla.”

Rekao sam: “Oh, doktore, to ne može biti. Dodji sa mnom.”

Počeo je da plače i rekao: “Bili, ja ne mogu da idem s tobom, Hop mi je kao sestra. Ne mogu tamo ući i ponovo je pogledati. Upravo ne mogu. Pozovi jednu od sestara.”

Rekao sam: “Ne, idem sam.” Ušao sam tamo i pogledao je. Nikada to neću zaboraviti. Imala je zatvorene oči i otvorena usta. Stavio sam svoju ruku na nju i bila je uistinu hladna i mokra. Video sam da je još živa. Uzeo sam je za ruku i rekao: “Dušo, da li me prepoznaješ? Gledaj dušo, da li me prepoznaješ?” Nikada neću zaboraviti te velike oči, koje sada pripadaju anđelu, kada su se otvorile i pogledale me. Ona se nasmejala, a ja nisam mogao da se suzdržim.

Dala mi je znak da se savijem prema njoj i rekla: “Strašno sam slaba. Zašto si me pozvao?”

Rekao sam: “Draga, upravo sam želeo nešto da ti kažem.”

Rekla je: “Bili, ja odlazim.”

Rekao sam: “O, dušo, ti ne odlaziš, zar ne?”

Rekla je: “Da.” Sestra je ušla u sobu dok me je Hop milovala po licu, pogledala je na sestru i rekla je: “Nadam se kada se udaš, da ćeš imati muža kao ja. Tako je dobar prema meni.” O, prijatelji, to mi je slomilo srce.

Rekao sam: “Bićeš u redu dušo.” Sestra to nije mogla da podnese pa je izašla napolje.

Hop mi je počela pričati o raj, iz kojeg sam je dozvao, i kako je to divno izgledalo sa divnim drvećem i cvećem i ptice koje su pevale. Za trenutak sam pomislio da je možda nisam trebao pozvati. No, blagoslovljeno njeno srce, ona sada već dugo vremena tamo uživa. Izgledalo je da je ponovo oživela i rekla: “Postoje dve ili tri stvari koje želim da znaš.”

Pitao sam: “Šta je to?”

Rekla je: “Da li se sećaš jednom kada si bio preko u Lojevilu i kada si želeo da kupiš onu malu pušku ‘dvadeset—dvojk’.”

Rekao sam: “Da.”

Rekla je: “Sećaš se da nisi imao novaca ni za prvu ratu?”

Rekao sam: “Da, sećam se.”

Ona je rekla: “Uvek sam želela da imaš tu pušku. Štedela sam sve što sam mogla da bi je kupila. Nisam to uspela, ali kada dođeš kući, pogledaj pod papirom, na starom sklapajućem krevetu i naći ćeš novac koji sam skupljala tamo.” Nikada nećete znati kako sam se osećao kada sam stigao kući i našao tamo šest ili sedam dolara sve u gvozdencima koje je ona uštedela i uštinula malo odavde — malo odande, da bi kupila pušku. I rekla je: “Hoćeš li mi obećati da ćeš kupiti pušku?”

Rekao sam: “Hoću draga.” Kupio sam je i još uvek je imam. I imam nameru da je čuvam dokle god sam živ. A kasnije će biti Bilijeva.

Nastavila je: “Želim da mi obećaš da nećeš ostati samac.”

Rekao sam: “Draga, nemoj tako govoriti.”

Rekla je: “Ne, ne želim da budeš samac i da nam deca tumaraju od mesta do mesta. Uzmi neku istinsku dobru Hrišćanku koja će biti dobra prema deci, želim da se ponovo oženiš.”

Rekao sam: “Draga, to ti ne mogu obećati.”

Rekla je: “Obećaj mi. Nemoj da odem tako. Upravo nedavno, išla sam u najdivniju zemlju gde nema bolesti, ni tuge. Bilo je baš lako i tamo nema bola. Bila su tamo bela bića koja su hodala s mojih bočnih strana vodeći me kući. Čula sam te skroz dok sam već odmakla putem, kako me dozivaš pa sam se vratila da vidim šta želiš.” Prijatelji, verujem da su se vrata Raja upravo otvarala i da je ona upravo bila spremna da uđe unutra. Razgovarala je sa svojim voljenima i prozvala je i neka imena. Često se pitam kada smrt dolazi, da li Bog možda dozvoli da neko od naših voljenih dođe do reke kada mi prelazimo Jordan. Možda Bog kaže, sada majka dolazi kući, ti idi dole i stani kraj kapije i čekaj dok ona ne dođe preko. Prijatelji, tamo je zemlja iza reke, negde u daljini krajnjoj, možda milionima svetlosnih godina daleko. Ali to je tamo, i mi putujemo tamo.

Onda je rekla: “Dragi, ti si o tome propovedao, i pričao si o tome, ali ti ne možeš znati koliko je to slavno. A sada ja idem. Bili, ti me odnesi na Valnut Ridž i tamo me sahrani. Ne marim što idem kada sam videla kako je to divno.”

“Draga, da li uistinu sada odlaziš?” Pitao sam u suzama.

“Da.” Pogledala je u moje oči i rekla: “Hoćeš li mi obećati da ćeš uvek propovedati ovo divno Evanđelje?” — Obećao sam. Rekla je: “Bili, Bog će te koristiti.” (Blagoslovljeno njeno srce. Često se pitam, da li joj Bog dopušta da pogleda na nas dok idemo od mesta — do mesta u našoj službi, pokušavajući da se podredimo pozivu, za koji je ona osetila da će ga Bog poslati.)

Rekao sam joj: “Draga, biću sahranjen pored tebe, odmah do tebe. Inače, vratiću se ovde negde na polje bitke, neka mi

Bog pomogne.” Rekao sam: “Dakle, ako ti ideš preda mnom, mrtvi u Hristu će ustati prvi; ti idi preko do istočne strane kapije i čekaj tamo na mene.” Usne su počele da joj drhte. Tekle su joj suze niz obraze.

Rekla je: “Tako sam srećna.” Privukao sam je do sebe i poljubio je za rastanak za svoj poslednji sastanak sa njom dok je ne budem sreo kod Istočne kapije. Božjom milošću i pomoći, ja sam na putu za tamo. Biću tamo, u jednom od ovih dana. Tako je.

Oh, bilo je teško otići kući nakon što je ona otišla. Vido sam njen stari kaput kako tamo visi. Sve me je na nju podsećalo. Počeo sam da plačem dok sam gledao okolo. Upravo onda neko je pokucao na vrata, pitao sam ko je. Bio je to član moje crkve. Rekao je: “Bili, da li si čuo loše novosti?”

Rekao sam: “Da, bio sam sa Hop sve do kraja. Upravo sam došao iz bolnice.”

Rekao je: “I tvoja beba će uskoro umreti.”

Rekao sam: “Šta?”

Rekao je: “Šaron Rouz umire.”

Rekao sam: “To ne može biti, Brate Brin.”

Rekao je: “Da, jeste. Upravo umire. Doktor Adair ju je upravo pregledao pre nego što sam napustio bolnicu.”

“U čemu je stvar?”

“Dobila je klicu od majke i sada i ona ima tuberkulozni meningitis.”

Odjurio sam u bolnicu. Uхватili su me na vratima i rekli: “Ne možeš tamo ući.” Krenuo sam svakako. Sestra je rekla: “Gledajte, gospodine Branham, morate misliti na Bili Pola. Ta mala devojčica će umreti za par minuta.”

Rekao sam: “To je moja mala dušica. Moram je videti.” Mislio sam da me je moja mala bebica pozvala i navaljivao sam da uđem i da moram da je vidim.

Ona je rekla: “Ne možete je videti, gospodine Branham. Ona je u izolaciji.” Ona se vratila nazad i zatvorila vrata. Kada je to učinila, uvukao sam se unutra drugim putem i otišao dole do podruma gde su je stavili u izolaciju. To je bila veoma jadna bolnica. Imala je malu mrežu za komarce preko lica, ali su se bube podvlačile ispod i išle joj po očima. Ja sam ih oterao i pogledao na nju. Blagoslovljeno njeno malo srce. Imala je spazmu. Zbog tako jakih bolova, mišići su joj bili sasvim zgrčeni. Rekao sam: “Šaron, dušo, da li prepoznaješ tatu?” Male usne su počele da joj podrhtavaju. Znala je da sam ja tamo. Ali je toliko patila, da kada je pogledala na mene, njene, plave, bebaste oči su se ukrstile. Moj Bože! Srce mi se lomilo. Nisam mogao podneti da gledam njene ukrštene

oči. Do današnjeg dana, sećam se svoje male Šaron kada god pogledam u dete sa ukrštenim očima. Video sam peko četiri stotine dece ukrštenih očiju kako su bili isceljeni za tri meseca moje službe. Ponekad Bog zgnječi jednu ružu da bi dobio njen miris. Znaate, upravo je tako. Pogledao sam na tu malu jadnicu sa ukrštenim očima i rekao: “O, Bože!” Nisam imao više snage. Podigao sam ruke Bogu i rekao: “O, Oče, uzeo si moju ženu. Nemoj uzeti i moju bebu i ostaviti me. Molim te, dragi Bože, izvinjavam se za sve svoje greške. Ići ću propovedati. Učiniću sve što Ti kažeš, dragi Bože. Molim Te, ne uzimaj mi bebu, molim, molim.” Onda se pojavila ta tamna zavesa. Znao sam da je gotovo. Rekao sam: “Zbogom draga. Božji Anđeli će doći brzo da te uzmu. Ideš da budeš sa svojom majkom. Tata će uzeti tvoje malo telo i položiti te u naručje tvoje majke. Jednog dana tata će te ponovo videti.” Položio sam svoje ruke preko njenog srca i rekao: “O, Bože! Ne moja volja, već neka Tvoja volja bude.”

Samo za trenutak Božji Anđeli su došli po njenu dušu i odneli je u Slavu. Brat Smit, Metodistički pastir propovedao je tamo na pogrebu. Dok su se kovčezi spuštali dole, uzeo je malo prašine i rekao: “Prah-prahu, pepeo-pepelu, zemlja-zemlji.” A dole iz stare borove šume kao da se čula pesma.

“Tamo je zemlja iza reke,
Koji zovemo večnom milinom,
I mi jedino stižemo do obale svojom verom,
Jedan po jedan stižemo do vrata,
Tamo gde ćemo živeti sa besmrtnima,
Jednog dana oni će pozvoniti sa zlatnim
zvonima za tebe i za mene.”

O, Bože! Otišao sam kući slomljenog srca. Pokušao sam da idem na posao. U to vreme sam radio na poslovima u vezi elektrike. Bio sam električar po zanatu. Jedno jutro zaista rano, popeo sam se na banderu da skinem spravu za merenje. Pevao sam: “Tamo na Golgoti...” (Spuštao sam sekundarnu liniju. Ako ste električar onda znate o čemu govorim. Primarna ide odmah do ove.) “Stoji Isusov krst, kao znak milosti i ljubavi. Silno ljubim ja Isusov krst...” Pogledao sam dole na zemlju i tamo je bila senka mog tela i bandere, i stvorili su krst i to me je potsetilo na Krst na kome je Hrist umro za mene.

Čvrsto sam zategao svoj pojas sigurnosti. Postao sam jako nervozan. Skinuo sam svoje gumene rukavice da stavim svoje ruke na primarni vod — imao je 2.300 volti. To bi slomilo svaku kost u mom telu. Rekao sam: “Ja sam kukavica da ovo učinim. Ali,” — rekao sam: “Šaron, dušo, tata dolazi kući da se sretne sa tobom za par minuta. Ne mogu ovo više podneti.”

Prijatelji, nikada nisam saznao do ovog dana šta se uistinu desilo, no ja verujem da je Bog čuvao svoj Dar. Sledeću stvar

koju znam je bila da sam sedeo dole u podnožju bandere, sa rukama prekrštenim preko kolena, plačući i znojeći se. Pomislio sam u sebi: "Ja sam jedna olupina; ne mogu ni raditi." Uzeo sam svoje alatke stavio u kola i otišao sam kući.

Želeo sam da odem i da budem sa mojim voljenima koji su bili sa Gospodom. Život na zemlji meni više nije ništa nudio. Sve za šta sam imao da živim, bio je dolazeći svet; bez njih moje slomljeno srce nije moglo naći hrabrost da nastavim borbu. No, to je bila Božja volja, pretpostavljam, u čuvanju Svog Dara. On je imao plan i on se morao sprovesti. Siguran sam da je svaka ta tragedija i duboka tuga kroz koje sam morao proći, su me dovele do mesta da bi me On mogao koristiti. Bog zna šta je najbolje.

Majka mi je rekla da dođem i da živim s njom. I drugi su ponudili svoje domove. No ja sam želeo ostati na mestu gde smo ja i Hop živeli. Mi nismo imali ništa do nekoliko komada starog nameštaja, ali to je bilo naše. To je bio naš dom. Bili smo srećni zajedno i ja sam želeo da ostanem sa time zato što je to bilo njeno i moje. Komšija je čuvao Bili Pola, a kada sam bio kod kuće, otišao sam po njega i doveo ga kod sebe.

Toga dana kada sam došao kući, uzeo sam poštu. Prva slova koja sam video su ispisivala: "Gospođica Šaron Roz Branham." To je bila njena godišnja ušteda—80 centi. O, Bože! Legao sam i počeo da plaćem. Mislio sam u sebi da ću uzeti svoju pušku i izvršiti samoubistvo. Počeo sam da ludujem, gubio sam razum. Previše sam zbog toga brinuo. Počeo sam da plaćem i plaćem sve dok nisam zaspao. Nikada to neću zaboraviti. Sanjao sam da sam išao pored prerije. Običavao sam raditi na Zapadu na ranču. Išao sam i pevao: "Točak na kolima je slomljen." Čuli ste tu pesmu. "Dole na ranču za prodaju." Desilo se da sam pogledao u stranu i tamo je bila jedna stara zapadna škuna sa otpalim točkom. Točak na kolima je bio slomljen. Rekao sam: "Da, tako je." Išao sam okolo iza i tamo se pojavila mlada prelepa plavuša negde oko 18 do 20 godina. Bila je to najlepša devojka koju sam ikada video. Skinuo sam šešir i rekao: "Kako ste gospođice?" — počela je da se približava.

Rekla je: "Zdravo tata."

Rekao sam: "Oprostite? Da li ste rekli tata?"

Rekla je: "Tata. Zar me ne prepoznaješ?"

Rekao sam: "Ne."

Rekla je: "Šta učiš o besmrtnosti?" Učiš da tamo neće biti starih ljudi a niti malih bebica. Svi ćemo biti istih godina, možda kao kada je Isus umro sa 30 godina. Rekla je: "Zar ne znaš šta učiš o besmrtnosti?"

Rekao sam: "Da, ali kakve to veze ima s tobom?"

Rekla je: "O, tata, zar me ne prepoznaješ? Dole na zemlji sam bila tvoja mala Šaronka."

Rekao sam: "Šaron?"

Rekla je: "Zbog čega se brineš, tata?"

Rekao sam: "Dušo, ti nisi Šaron, zar ne?"

Rekla je: "Jesam. — Gde je Bili Pol?"

Rekao sam: "Pa draga, ja te ne razumem."

Rekla je: "Znam da me ne razumeš. — Majka te očekuje."

Rekao sam: "Majka? — Gde je majka?"

Ona je rekla: "Tata, zar ne znaš gde se nalaziš?"

Rekao sam: "Ne."

Ona je rekla: "Ovo je Nebo."

Rekao sam: "Nebo?"

Rekla je: "Da, i majka je gore u našoj novoj kući."

Rekao sam: "Nova kuća?"

Rekla je: "Tvoja nova kuća, tata."

Rekao sam: "Draga, ja nemam nikakvu novu kuću. Svi naši su skitnice. Mi samo putujemo, plaćamo zakupninu ovde i tamo. Jedan Branham nikada nije posedovao svoju vlastitu kuću. Ja nemam nikakvu novu kuću."

Ona je rekla: "Ali, tata, ovde imaš gore."

Pogledao sam u stranu. Izgledalo je kao da se slava Božija spušta dole. A onda sam pogledao na jednu predivnu kuću koja se tamo nalazila.

Rekla je: "To je mesto gde sada živiš, tata. Majka je tamo gore i čeka te. Ja ću ovde čekati na Bili Pola. Zar nećeš ići tamo da je vidiš?"

Rekao sam: "Da, draga."

Rekla je: "Ti idi do kuće, a ja ću da čekam Bilija."

Otišao sam prema gore. Nisam to mogao razumeti, ali dok sam hodao stepenicama, tamo je bila Hop. Bila je toliko daraga kao u uvek, mlada, njena crna kosa joj je padala niz ramena. Bila je obučena u belo. Dok je pružala svoje ruke prema meni, ja sam pao kraj njenih nogu.

Rekao sam: "Draga, ja ovo ne razumem. Video sam Šaron."

Rekla je: "Da, rekla je da ide dole da te dočeka."

Rekao sam: "Draga, mora da ovde nešto nije u redu. Nije li ona prelepa mlada dama? Nije li naša kćer postala lepa devojkica?"

Ona je rekla: "Da, strašno je slatka."

Rekao sam: "O, draga."

Ona je rekla: "Brinuo si se baš puno, zar ne?"

Rekao sam: "Da."

Rekla je: "Videla sam te. Plakao si i brinuo si za mene i Šaron. Nama je mnogo bolje nego tebi. Nemoj više brinuti."

Rekao sam: "Hope, pokušaću da ne brinem, draga."

Rekla je: "Nisi mi nikada ništa obećao u životu, a da to nisi učinio." Uvek sam pokušao da održim svoje obećanje. Rekla je: "Gledaj, obećao si mi da više nećeš brinuti."

A ja sam rekao: "Pokušaću da više ne brinem, draga."

Zagrlila me je. A onda je pogledala okolo i rekla: "Zar nećeš da sedneš?" Pogledao sam, a tamo je bila postavljena jedna velika stolica. Pogledao sam na nju. Rekla je: "Znam o čemu sada misliš, o staroj stolici koju si morao da vratiš."

Rekao sam: "Da." Misli su mi bile usmerene nazad na staru kuću. Bio sam toliko umoran, a mi smo upravo imale te stare mrežaste niske stolice, znate već kakve su one; morate sedeti skroz uspravno na njima. I mi smo želeli da kupimo Morisovu stolicu. Tada je koštala preko petnaest dolara. Sećam se da smo morali platiti odmah dva dolara i onda nedeljno po dolar. Mi smo doneli jednu, a isplatio sam šest ili sedam dolara, da bi došao do mesta, da više nisam mogao da je otplaćujem. Rekli su mi da će doći i uzeti je. Sećam se toga dana. Hop je znala da volim pitu od višanja, blagosloveno je njeno srce, tako da je napravila pitu od višanja za mene. Došao sam kući jednu noć, i bio sam umoran od propovedanja, seo sam malo na stolicu i još malo proučavao Bibliju. Mnogo puta sam na njoj zaspao. A to več, pošto su odneli stolicu, želela je da me usreći. To je prava žena; to je pravo srce. Znao sam da je ona zbog nečega bila strahovito nervozna. Želela je da odem to več i da malo pecam na reci. Pomislio sam da nešto nije u redu. Rekao sam: "Hajdemo u prednju prostoriju." Video sam da joj se lice rastužilo. Znao sam dok smo ulazili u sobu da nema više moje stolice. Pogledala je na mene i počela je da plače. Zagrlili smo se i rekao sam: "O, dušo, mi tu ne možemo ništa. Mi tu ne možemo ništa." — A sada, kada je pogledala na mene — a tamo je bila ta velika stolica. Rekla je: "Dragi, nikada neće niko doći da ti uzme ovu. Ta je već otplaćena." Mi smo seli i malo smo se odmorili.

O, brate i sestro, ja se ponekad tako umorim ovde dole. Iznurim se. Nemam odmora. Aktivan sam i danju i noću. Kada odlazim kući da se odmorim, nalaze se ljudi svuda u strahovitim potrebama. O, Bože, šta bih mogao da učinim? No, jednu stvar znam, jednu od ovih dana preći ću preko reke. Kada dođem preko na drugu stranu, imam kuću sa one strane. Imam stolicu koja je već isplaćena. Moji voljeni me čekaju. I u jednom od ovih dana, preći ću Jordan i onda se mogu odmoriti.

Svemogući Bog je bio prisiljen da me sprovede kroz ova gorka iskustva, jer sam odbio da poslušam Njegov poziv. Darovi i pozivi su bez pokajanja. Da sam slušao Boga, ne ljude, taj dar bio verovatno počeo da deluje i ranije i moja služba je mogla biti mnogo plodonosnija od onoga što je do sada bila. I još nešto, mogao sam biti pošteđen godina neizrecivog bola.

Zato što sam se pokajao i što svakodnevno dopuštam Bogu da koristi i upravlja mojim životom On me je obnovio, kao što je to učinio i Jovu (Job) još davno, i ja sam zahvalan.

Primi Ga u svoje srce i posveti mu život, dragi čitaоче. Hrist nije razočaranje. Nikada to nećeš zažaliti. Bog vas blagoslovio u Ime Isusa.

William Marrion Branham

NATPRIRODNA FOTOGRAFIJA

Na ovoj začuđujućoj fotografiji bio je uslikan Brat Vilijam Branham u Hjustonu, Teksasu, januara 1950., od strane Daglas Studia. Snimljena je u vreme iste kampanje u kojoj mu je Brat Bosfort predao molitveni zahtev od Florenc Najtnigle, čija je povest ispričana u poglavlju gde je pripovedano kako je Vilijam Branham odlučio da poseti Južnu Afriku.

Kada su fotografi, gospodin Džejms Ajers i gospodin Teodor Kiperman, razvili fotografiju, bili su začuđeni sa pojavom Svetla iznad glave propovednika Branhama. Nikada ranije nisu videli nešto kao to i nisu mogli razumeti prisutnost tog oreola. Sledećeg dana su kontaktirali Brata Branhama i druge u njegovoj skupini. Onda im je bilo objašnjeno da je već uslikana jedna slična fotografija kao što je ova, ali da Svetlo nije bilo tako izrazito kao na ovoj.

Taj negativ je preuzeo Džordž J. Laci, istražitelj sumnjivih dokumenata, da bi ustanovio da li je Svetlo nad glavom Brat Branhama bilo rezultat nepravilne ekspozicije, razvijanja ili retuširanja. Gospodin Laci se složio da ispita negativ i onda je izneo svoje mišljenje u vezi toga. Kada je obavio svoje istraživanje dao je svoj zaključak. Došao je u svoju čekaonicu gde su bili članovi Branhamove grupe, šefovi propagande, dopisnici i ostali, koji su čekali. Kada je ušao, pitao je ko je od njih Vilijam Branham. Brat Branham je ustao sa stolice i predstavio se. Gospodin Laci je rekao: "Propovedniče Branham, umrećete kao i svi drugi smrtnici, ali dokle god bude postojala Hrišćanska civilizacija, živeće i vaša fotografija."

Ova slika je sada pod zaštitom autorskog prava, kao fotografija natprirodnog bića. A njena kopija visi u holu Vašington D.C.

29. januara 1950.

IZVEŠTAJ I MISLENJE

Predmet: Sumnjivi Negativ

Januara 28.-og 1950. godine, a na zahtev propovednika Gordona Lindzija, koji je zastupao propovednika Vilijama Branhamu iz Džefersonvile u Indijani, primio sam iz Daglas studija sa 1610 Rask Avenue iz ovog grada, razvijen i osvetljen fotografski film veličine 10x13cm. Taj film je pratio dokument da je bio načinjen od strane Daglas studija o propovedniku Vilijamu Branhamu u Sem Hjuston Koloseumu u ovom gradu, tokom njegove posete krajem januara 1950. godine.

ZAHTEV

Propovednik Lindzi je zahtevao od mene da naučno ispitam gore naveden negativ. On je zatražio da ja odredim, ako je to moguće, da li je ili nije, po mom mišljenju, negativ bio retuširan ili obrađivan na bilo koji način nakon razvijanja filma, što bi učinilo da se svetlo u obliku oreola pojavi nad glavom Vilijama Branhamu.

ISPITIVANJE

Makroskopskim i mikroskopskim proučavanjem i ispitivanjem bile su podvignute obe strane filma, koji je bio marke Eastman Kodak Safety Film. Obe strane filma su bile ispitane pod filtriranim ultraljubičastim svetlom i infra crvene fotografije su bile načinjene od tog filma.

MEMBER AMERICAN SOCIETY OF QUESTIONED DOCUMENT EXAMINERS

Izveštaj I Mišljenje - Strana 2 - 29. januara 1950.

Mikroskopska ispitivanja nisu otkrila nikakvo retuširanje na filmu ni na jednom njegovom delu, od metoda koje se koriste u komercionalnom retuširanju. Takođe, mikroskopsko ispitivanje nije otkrilo nikakve poremećaje u emulziji ni oko ni unutar svetla koje se dovodi u sumnju.

Ultravioletna ispitivanja nisu otkrila nikakvu stranu supstancu, a niti ikakvu hemijsku reakciju sa obe strane filma, koja bi možda mogla prouzrokovati pojavu svetla kasnije u izradi negativa.

Takođe ni infra crvena fotografija nije pronašla ništa što bi bila indikacija da je na filmu bilo obavljeno ma kakvo retuširanje.

Ispitivanje takođe nije otkrilo ništa što bi indiciralo da je taj negativ bio kompozitni negativ ili dvostruko osvetljeni negativ.

Ništa nije bilo nađeno što bi bila indikacija da je pojava svetla bila načinjena u procesu razvijanja. Niti je bilo šta otkriveno što bi navodilo na zaključak da film nije bio razvijen na regularan i priznat način. Ništa nije bilo nađeno u uporednoj gustoci ispitanih delova a da nisu bili u harmoniji.

MISLENJE

Temeljeno na gore navedenim metodama ispitivanja i proučavanja, moje konačno mišljenje da negativ koji je bio podvignut ispitivanjima, nije bio retuširan niti dva puta osvetljen negativ, niti bilo šta drugo.

Šta više, moje konačno mišljenje je, da je pojava svetla iznad glave u obliku oreola, bila prouzrokovana od svetla koji je osvetlio negativ.

Ispitivanje obavio

GJL/l

Dar Isceljenja I Još Više

F.F. Bosfort

Za više od trideset godina tokom velikih Evandeoskih pohoda, premorio sam se od rada, moleći se za bolesne i napaćene. Tokom ovih četrnaest godina, vodili smo Nacionalno Radio Probudjenje u kom smo vremenu primili oko četvrt miliona pisama, od kojih je najveći broj sadržao molitvene zahteve za bolesne i napaćene ljude koji nisu mogli da ozdrave bez neposrednog delovanja Svetog Duha kao odgovor na "molitvu vere." Primili smo mnogo hiljada nezvaničnih svedočanstava, od onih koji su bili isceljeni čudom od svake moguće telesne bolesti koja mi je poznata, uključujući i gubu. Bogu neka je sva slava zato što ti rezultati nisu mogući bilo kome, do Njemu. Kao rezultat tih čuda, mnoge hiljade su se radosno obratile, koje bismo izgubili da nismo propovedali Božansko isceljenje kao deo Evandolja, jednom nedeljno na svim našim evandeoskim pohodima.

Pošto je ova služba isceljenja zahtevala ljudski rad i snagu, molili smo se — o, toliko ozbiljno — da Bog podigne više radnika da pomognu u ovoj mnogo zanemarenoj etapi službe. I tokom poslednjih nekoliko godina, ja sam često plakao od radosti radi nedavnog Božjeg dara Crkvi, kroz našeg ljubljenog Brata, Vilijama Branhama, sa njegovim veličanstvenim "darom isceljenja." Ovo je slučaj u kome Bog čini: "mnogo više što mi možemo i moliti i misliti" (Efežanima 3:20.), jer nikada nisam ni video, a ni čitao nešto što bi se mogao uporediti sa službom Vilijama Branhama.

POJAVA ANĐELA

Sedmog maja, 1946. godine Anđeo koji je govorio Bratu Branhamu glasom, koji je povremeno čuo od detinjstva, pa sve do današnjeg vremena, konačno mu se pojavio i između ostaloga mu je rekao da se Hristov dolazak približio. I Nebeski glasnik je rekao: *"Poslat sam iz Prisutnosti Svemogućeg Boga da ti kažem . . . da te Bog šalje da bi poslao dar iceljenja ljudima ovog sveta."*

Na stranici 1291 Skofildove Biblije, Dr. C. I. Skofild, D.D., u svojim primedbama o anđelima kaže: "Iako su anđeli duhovi, (Psalam 104:4., Jevrejima 1:14.), dana im je sila da postanu vidljivi u obličju ljudske forme (Postanak 19:1., i u mnogim drugim delovima Pisma i u Novom i Starom Zavetu.) I Izlasku 23:20., Bog je rekao Mojsiju: 'Evo šaljem Anđela pred teбом, da te čuva na putu i da te dovede na

mesto koje sam Ja pripremio.’ A u Postanku 24:40., čitamo: ‘Gospod. . . će poslati Svog Anđela s tobom i blagosloviti tvoj put’.”

To je tačno ono što je Bog učinio za Brata Branhama. On ne započinje molitvu za isceljenje bolesnih u telu, u molitvenom redu svake večeri, dok ga Bog ne pomogne za delovanje tog Dara i dok nije svestan prisutnosti Anđela pored njega na podijumu. Bez toga, izgleda potpuno bespomoćan.

DVA DAROVANA ZNAKA

Dakle, vidite, da Bog nije poslao Anđela samo da bi bio sa Mojsijem, takođe mu je dao i dva savršena čuda kao znak i dokaz ljudima, da mu se Bog pojavio i ovlastio ga, pod Božanskim vođstvom, da bi bio njihov osloboditelj (Izlazak 4:1–31.). Prvi znak dan Mojsiju je bio štap koji je postao zmija, a drugi znak je bio, da stavi ruku u njedra i ona je postala “gubava kao sneg”, i tako dalje. Bog je rekao Mojsiju: “Desiće se, ako ti ne budu verovali, niti poslušali glas prvog znaka — verovaće glasu drugog znaka.” (Izlazak 4:8.) U zadnja tri stiha ove glave čitamo, da kada su se ponovila ta dva znaka “U očima naroda, ljudi su verovali. . . pognuli su svoje glave i proslavljali.”

Upravo tako, kao dodatak poslanstvu Anđela On je dao bratu Branhamu da bude sa njim i da uspeva. On mu je takođe dao dva savršeno čudesna znaka, koji su bili u službi da podignu veru hiljadama, koji su po ljudskom znanju neizlečivi, do nivoa gde “Dar Isceljenja” deluje.

NATPRIRODNA DIJAGNOZA

Prvi znak: Kada se Anđeo pojavio Bratu Branhamu, rekao mu je kako će moći da otkrije i da daje dijagnostiku svih bolesti i muka; tada kada njegov dar bude delovao, osetiće razne vibracije, ili otkucaje, kad uhvati desnu ruku pacijenta, što će mu označiti razne bolesti od kojih je svaki pojedini pacijent oboleo. Virusne bolesti, što označava prisustvo i delovanje “tlačiteljskih” (Dela Apostolska 10:38.) duhova mogli su se jasno osetiti. Kada duh tlačenja dođe u kontakt sa darom, on pokrene jedno telesno uznemirenje da ono postane vidno na ruci Brata Branhama, i to je toliko stvarno da bi to momentalno zaustavilo njegov ručni sat. Brat Branham to oseća kao da uhvati oguljenu žicu sa puno električnog naboja u njoj. Kada je tlačiteljski duh izbačen napolje u Ime Isusa, možete videti kako se crvena i natečena ruka Brata Branhama vraća u normalno stanje. A ako oboljenje nije virusne prirode, onda Bog uvek otkriva bolest Bratu Branhamu kroz Duh. Ovaj prvi znak obično diže veru pojedinca do nivoa isceljenja; ali ako ne učini, onda će to učiniti drugi znak.

VIDELAC

Drugi znak: Andeo mu je rekao da će Pomazanje učiniti da on vidi i omogućiti mu da kaže ljudima u potrebi mnoge događaje iz njihovih života, od njihovog detinjstva pa sve do sadašnjeg vremena. On je njima čak govorio i neke njihove misli dok su dolazili na podijum ili pre nego što su dolazili na skup. Čuo sam da je nedavno rekao jednoj majci koja je donela svoju malu devojčicu: "Damo, vaše dete je rođeno gluvo—nemo. Čim ste otkrili da ne čuje, odveli ste je kod lekara." I onda je Brat Branham tačno rekao majci šta joj je doktor rekao. Majka je rekla: "To je potpuno tačno." Veliko slušateljstvo je sve to čulo preko sistema ozvučenja. Brat Branham u stvari pazi da odalji mikrofona tako da slušateljstvo to ne čuje, ako kaže pacijentu bilo koji ne ispovedeni ili zaboravljeni greh u njihovim životima, od koga se mora odustati pre nego što bi Dar mogao da deluje za njihovo oslobođenje. I čim bi ta osoba to priznala i obećala da će ostaviti greh ili grehe koji su otkriveni na taj način, često bi se isceljenje desilo i pre nego što bi Brat Branham i stigao da se pomoli. Te izjave Anđela su potvrđene na skupovima Brata Branhama iz večeri u več, pred očima hiljada.

Na taj način, veliko slušateljstvo svedoči, iz večeri u več, o tri različite vrste čudesa. Prva dva ne leče bolesnike, već služe kao znaci da bi podigli veru bolesnih do mesta gde "Dar Izlečenja deluje radi njihovog oslobođenja." Naravno, ta dva čudesna znaka su moguća jedino dok je Pomazanje Svetog Duha na Bratu Branhamu radi te svrhe.

VIŠE OD "DARA ISCELJENJA"

Bez sumnje, nekolicina Hrišćana ovde i tamo, kroz Crkvenu Doba, i neki u sadašnjem vremenu, bili su obdareni sa "Darom Isceljenja" koji zabeležen među devet duhovnih darova u 12.—oj glavi Prve Korinćanima, i svaki je definisan kao: "Objava Duha." (I. Kor. 12:7-11.) Svaka crkva bi trebala da ima s time obdarenog vernika.

No, Brat Branham je jedan kanal za mnogo više nego samo jedan dar isceljenja; on je takođe i videlac kao što su to bili Starozavetni proroci. On vidi događaje pre nego što se oni dese. Pitao sam ga: "Kako to misliš? Kako ih vidiš?" Odgovorio je: "Upravo kao što vidim tebe; jedino što znam da je to vizija." Upravo toliko jasno kao što neko vidi materijalne stvari oko sebe, Brat Branham, dok je u molitvi tokom dana, vidi u viziji neka najznačajnija čudesa pre nego se ona dese. On vidi kako su neki nošeni ambulantskim nosilima, ili kako sede u invalidskoj stolici. Može ih opisati kako izgledaju i kako su obučeni, itd. Dok su mu pokazana ta čuda unapred, on obično

postaje na jedno vreme besvestan o stvarima koje se dešavaju oko njega. Niti jednom za više od šest godina kako je primio dar, ova otkrivenja nisu pogrešila već su ispoljavala savršena čudesa tačno onako kako je on već to video u tim vizijama. U tim trenucima on može reći sa apsolutnom sigurnošću: "Tako Kaže Gospod," i nikada ne greši. Rekao mi je, da on jednostavno uradi ono što je već video da čini u viziji. Uspeh ove etape službe je tačno sto posto.

GLEĐANJE U NEVIDLJIVO

Kada deluje dar, Brat Branham je najosetljivija osoba na prisutnost i delovanje Svetog Duha i duhovne realnosti od bilo koga, koga sam ikada poznavao. Pod Pomazanjem koje pokreće njegov duhovni dar i kada se on nalazi u Anđeoskoj Prisutnosti, on se probija kroz veo tela u svet duha, i izgleda da je vođen sa jednim čulom za nevidljivo. Pavle je napisao (II. Korinćanima 4:18.) "Mi ne gledamo na stvari koje se vide, već na stvari koje se ne vide: jer stvari koje se vide su privremene; ali stvari koje se ne vide su večne."

Pavlove reči nam govore da mi živimo u dva sveta u isto vreme — u svetu čula i u svetu duha. Svet duha okružuje, obuhvata i tumači svet čula. Oba sveta ispunjavaju isto mesto u isto vreme. Materijalna realnost koju mi vidimo sa svojim prirodnim očima nalazi se usred mnogo veće realnosti koja je nevidljiva za optički nerv. Pismo uči da nas sada nadmoćna, "večna" realnost okružuje. Šta bi svako od nas mogao videti svakog trenutka svoga postojanja, na svakom koraku našeg puta, kada bi naše oči bile pomazane da to vide! "Vidljivo" egzistira usred "nevidljivog" — "privremeno", usred "večnog."

Pavle kaže: "Onaj koji je udružen sa Gospodom je jedan duh." Dok smo ispunjeni Svetim Duhom, naš duh i Sveti Duh su pomešani u jedan na ista način kao što su okean i zaliv jedno, zato što se okean uliva u zaliv. Onda to je ta veličanstvena duhovna stvarnost, koja postaje nadmoćna i dominantna. Mi vidimo istinu i duhovnu stvarnost kroz Božje oči. I u takva vremena budući događaji izgledaju prisutni kao pregled slika u pokretu. Isus je rekao: "Duh će vam pokazati stvari koje trebaju doći."

ČUDA VIĐENA UNAPRED

U vreme skupa u Fort Vejnu, došla je jedna dama u molitveni red i nosila je dete sa nogama u gipsanim kalupima, bilo je rođeno sa zgrčenim stopalima. Onog trenutka kada ih je Brat Branham video, bez da je istupio da se pomoli za isceljenje deteta, rekao je toj dami: "Ooo da, hoćete li učiniti ono što vam kažem da činite?" Dama je odgovorila: "Hoću." Onda joj je

rekao: "Idite kući i skinite te kalupe, i kada dođete sutra uveče, donesite dete, i ono će imati savršena stopala." Sve je čulo to veliko slušateljstvo preko mikrofona. Trebalo im je te noći više od jenog sata da skinu detetu taj kalup, a kada ga je žena donela sledeće veče, ono je imalo savršena stopala, nosilo je novi par belih cipela i hodalo je. Lekar je snimio rendgenom stopala i zatekao je savršeno stanje. Sledećeg dana pitao sam Brata Branhamu zašto je pustio ženu i dete kroz molitveni red a da se nije pomolio za isceljenje deteta. On je odgovorio: "Nije bilo potrebno, jer sam u viziji to popodne vido isceljeno dete." Ovaj članak bi postao suviše dugačak ako bih navodio mnoge druge slučajeve koji su još divniji u detaljima od ovog slučaja. Ova faza njegove službe bi sama dala dovoljno materijala za jednu knjigu.

U 5.—oj glavi Svetog Jovana, Isus je rekao: "Moj Otac radi, i Ja radim. . . Sin ne može ništa činiti sam od Sebe, već ono što vidi da Otac čini: već ono što On radi, to takođe radi i Sin. Jer Otac ljubi Sina i sve Mu pokazuje šta sam čini; i pokazaoće Mu veća dela od ovih da se vi čudite." Šta je Isus mislio? Naravno, Isus je bio prorok kao i Starozavetni proroci. On je video Svoja čuda pre nego što su se desila. Video je čoveka koji je imao nemoć trideset i osam godina, koji nije mogao ući u bazen kada je anđo sišao dole i uzburkao vodu. Isus mu je prišao i rekao: "Uzmi svoj odar i hodaj." Isus je video Lazara podignutog iz mrtvih pre nego što je učinio čudo. On je rekao Natanailu: "Pre nego što te je Filip pozvao, kada si bio pod smokvinim drvetom, Ja sam te video" (Jovan 1:48.) Video je vezano magaričino pule, a da tamo nije ni bio. Rekao je Svojim učenicima: "Idite u grad, i srešće vas čovek noseći krčag sa vodom; sledite njega. . ." (Marko 14:12-16.) A sada Hrist koji je u nama priprema posao kroz ljudski instrument prema Svom obećanju za ovo doba: "Onaj koji veruje u Mene, dela koja Ja radim i on će ih činiti. . . zato što Ja idem ka Ocu, i sve što budete tražili u Moje Ime, to ću učiniti, da se Otac može proslaviti u Sinu" (Jovanovo Evandjelje 14:12, 13).

OSETILA SE VERA KOJA POVLAČI

U slučaju žene koja je dotakla ivicu Isusove haljine i bila isceljena, Isus je rekao: "Primetio sam da je sila izašla iz Mene." (Luka 8:46.) Kada je to postalo obznanjeno, možemo čitati u Marku 6:55.i 56. "I kud god On iđaše u sela ili u gradove ili u palanke, na raskršćima metahu bolesnike i moljahu Ga da se barem skuta od haljine Njegove dotaknu: i ozdravljahu svi koji Ga se doticahu." Hvala Bogu da ta ista sila, koja je u nama, još uvek teče od Hrista ka telima bolesnih i napaćenih, i što oni ozdravljaju.

Dva čudesna znaka koje je Bog prikazao kroz Brata Branhamu, da bi podigao veru onima u isceliteljskim

redovima do ispravnog nivoa, takođe su dati da bi podigli veru napaćenih i u publici do istog nivoa. Ta vera povlači istu silu od Hrista nastanjenog u nama koji upravlja darom i isceljuje one koji sede u publici. Nema razlike da li je vaša bolest dijagnosticirana na natprirodan način, ili je osoba u molitvenoj liniji, znaci su isti, i imaju isti efekat na one koji sede i u publici. Zašto bi se znaci ponavljali za svakog pojedinca, koji ih je već video? Mojsije nije ponavljao svoja dva znaka svakom pojedinom Izraelcu. Hiljade su mogle biti svedoci prikazanog, i to je učinilo da veruju u isto vreme. Vera na ispravnom nivou u ma kojem delu velike publike povlači silu Hrista koji boravi u nama, koji upravlja darom; a to se nije moglo znati bez da je to znao Brat Branham. On to oseća toliko određeno kao što biste i vi, da vas ja povučem za kaput, i znali biste i pravac iz kog to dolazi; on čak i pokazuje na pojedinca čija je vera dodirnula Hrista.

Jednom na skupu u Lojevihu, dok se molio za bolesne na podijumu, on je osetio snažno povlačenje vere iz publike, i čim je to povlačenje prestalo, pokazao je u taj pravac i rekao: “Jedna gospođa je upravo bila izlečena od raka.” I bila je.

Dok je čitao iz Pisma jednoj drugoj publici, on se zaustavio i pokazao na jednog čoveka koga nikada ranije nije video, i rekao mu je: “Brate, tvoja vera je upravo sada iscelila taj razarajući rak između kolena i članka.” Kancer se osušio na tom mestu.

Dok se molio za one u isceliteljskim redovima na skupu u Flintu, on se zaustavio i pokazao na drugu galeriju sa njegove desne strane i rekao je: “Upravo sam sada imao viziju žene koja nosi plavu haljinu sa prugastim pruslučićem. Ona je isceljena od raka.” Žena je skočila na noge od velike radosti i rekla: “Ja sam ta dama.” Njena vera je učinila za nju na drugoj galeriji ono, što je vera činila za one na podijumu.

Jedna mlada dama koja se rodila kao razroka i koja je pohađala Biblijsku Školu u Fort Vejnu, za vreme skupa koji je bio tamo, rekla je gospodinu Bosfortu – on je bio nazad kraj polica sa knjigama: “Ne mogu ni zamisliti kako ću ikada doći do molitvenog reda kada ih ima toliko mnogo.” A gospodin Bosfort joj je rekao: “Vama to neće biti potrebno. Vi samo sedite i zamolite Boga da vam podigne veru do nivoa isceljenja, i vi ćete povući iz dara isceliteljske sile.” Ona je to učinila, i tokom službe Brat Branham se zaustavio i pokazao je prema njoj i rekao: “Jedna mlada dama skroz tamo nazad, upravo je isceljena od razrokih očiju.” Od tada oči su joj normalne.

Jedna mlada dama je bila donešena nosilima na skup. Umirala je od leukemije. I na Džon Hopkinsu i Majo Klinici, rečeno joj je da je bilo učinjeno sve što je moguće i da nema nade za njen život. Počeo je um da joj otkazuje. Otišao sam

sa podijuma do njenih nosila i rekao sam joj da se moli da joj Bog podigne veru do nivoa isceljenja i da će ili dar delovati ili će dovesti dole do nje Brata Branhama. Posmatrao sam kako joj se usne pokreću u molitvi i iznenada je Brat Branham osetio povlačenje vere, skočio je sa podijuma i otišao do njenih nosila, molio se za nju i rekao: “U Ime Isusa, ustani sa nosila, primi Božansku snagu i budi zdrava.” Ona je poslušala i sa podignutim rukama i sa suzama radosnicama i slavljenja, koje su joj tekle niz obraze, ona je hodala gore dole na podijumu pred svim ljudima. A njena sestra mi je nakon toga rekla: “Mojoj sestri je predивно.”

U velikom auditorijumu Sajamskog parka u Dalasu, Texas, jednom kada je prostor za orkestar bio pun bolesničkih odara i invalidskih kolica, dok je Brat Branham bio zauzet sa molitvom za one u molitvenom redu, neprestano je osećao potezanje vere sa njegove desne strane koje je konačno prestalo. Kada je završio sa onima sa kojima se bavio, on je pokazao na čoveka na odru u prostoru za orkestar, i rekao: “Čoveče, ustani, ti si isceljen već oko pet minuta.” On je ustao slaveći Boga. Prišla mu je žena i zagrlili su jedno drugo i plakali su zajedno od sreće. Bio je donešen iz Čikaga i stanju umiranja sa plućima pojedenim od raka. Bio je isceljen i došao je na sledeći skup u Fort Vejn i par dana kasnije ispričao svoje svedočanstvo. On je od tada išao na još dva skupa. Mogao bih da nastavljam dalje i dalje, ređajući mnoge stranice sa sličnim isceljenjima o onima koji su ili sedeli, ili pak ležali na nosilima u publici bez da ih je Brat Branham čak i dotakao.

NEMA TEŠKIH SLUČAJEVA

Nema takve stvari kao što je težak slučaj kod Boga. Jedna dama iz Grčke, koja nije imala otvora u grlu, došla je u molitveni red. Nije mogla da proguta niti jednu običnu kap vode, ili bilo kakvu hranu. Čim se Brat Branham pomolio za nju, popila je čašu vode i pojela šećernu štanglicu. A jednu ili dve večeri kasnije, na tom istom skupu, devet gluvonemih osoba je došlo u molitveni red, i svih devet su bili isceljeni.

Oni koji su bili rođeni slepi primili su vid. Nakon jedne molitve za potpuno slepog čoveka, Brat Branham mu je rekao: “Idi do propovedaonice i stavi svoj prst na nos propovedniku.” Otišao je pravo do propovednika i povukao ga za nos, i naveo je publiku da se nasmeje.

Jedan veoma poznat misionar iz Palestine u zadnjem stadijumu TBC—a, bio je donešen iz Jakima u Vašingtonu, sa hitnim kolima u Sivik Auditorium u Seatlu u Vašingtonu. Vlada mu je platila avionsku kartu do kuće. Kada mu je bilo zapovedeno, u Ime Isusa da ustane i bude zdrav, on je to učinio, a dva dana kasnije obavljao je fizičke poslove oko kuće.

MASOVNA ISCELJENJA

Upravo kao što oltarski poziv ili poziv grešnicima sledi nakon Evandeoske propovedi, tako i nakon natprirodne dijagnostike i isceljenja bolesnih u molitvenom redu, pozivaju se oni u publici koji su spremni da prime svoje isceljenje. Isceljenje jednog na podijumu je samo uvod u glavni deo isceliteljske službe. To je samo poučna propoved da bi se govorilo svima onima u publici koji žele blagodeti isceljenja kao dela Evandjelja.

Upravo kao što bi sto grešnika moglo da se odazove na poziv nekog evandeliste i iskusiti još uvek veće iskustvo nanovorođenja u masi, tako je i ovo bilo začuđujuće prikazano da se i bolesni mogu izlečiti u masi kroz dar isceljenja. Pred kraj službe, Brat Branham obično brzo ukazuje od jednog na drugog, govoreći: "Hrist te je iscelio." Neki ljudi bacaju svoje molitvene kartice u vazduh, bacaju svoje štake, i oni koji nisu mogli stajati ili hodati ustaju na noge, a neki od njih skaču i slave Boga od radosti. Takve manifestacije ne mogu se čak ni opisati. Na jednom skupu, jedan dečak u stolici koji nije mogao ni stajti ni hodati, ustao je na noge hvaleći Boga. Par minuta kasnije, mahnuo sam mu i zamolio masu da naprave mesta da prođe do podijuma. Došao je do mikrofona i maltene je propovedao publici koja je plakala. Dar je deolovao i za masovna isceljenja, upravo kao što je već delovao i u molitvenom redu, gde su bili isceljivani jedan po jedan.

GREŠNICI U MASI KOJI SE PREDAJU

A najbolje od svega, grešnici su na ovaj način dovedeni do saznanja da su grešni i onda žele spasenje. U Rimljanima 15:18.-19. Pavle govori o: "privođenju Pagana poslušnosti rečima i delima, kroz silna dela i čudesa kroz silu Božjeg Duha... od Jerusalima pa sve do Ilirika." Video sam, oko trideset hiljada grešnika samo u jednom danu, kako su ustali u suzama da predaju svoja srca Bogu. Nije ni čudo što je Isus rekao: "U koji god grad da uđete — isceljujte bolesne koji su tamo."

Citirajući Psalam 68:18. apostol Pavle je rekao u Efescima 4:8: "Izivši na visinu, zaplenio si plen, i dade dare ljudima." Novost o ovom Božanskom daru Crkvi u šest kratkih godina je išla oko sveta, i mnogi hitni pozivi pristižu sa svih strana sveta. Neki bolesnici su avionima leteli preko okeana iz drugih zemalja u Sjedinjene Države da bi se za njih molilo.

Pred kraj osećam potrebu da kažem onima koji čitaju ove redove, i koji nisu u mogućnosti da dođu na Branhamov skup, da to nije prepreka za vaše isceljenje. Hiljade su bile čudesno isceljene kroz svoje molitve. Bog želi da vas isceli više nego što je moguće da vi to želite. Isus je umro da to bude

moгуće. Golgota čini sve što vam je Bog obećao da će biti vaša svojina. "Da svaki delić bude zdrav" je Božja volja dokazana i prikazana mnoštvu. Ili literatura o isceljenju zajedno sa "molitvom vere" je donelo isceljenje hiljade hiljada. Jedan neprestani tok nezvaničnih svedočanstava nam i dalje pristize od naših prijatelja sa radija i preko njihovih poznanika. Moja knjiga "HRIST ISCELITELJ," sada u svome sedmom izdanju (250 strana), sadrži i jasno objašnjava Biblijske istine kako je oslobođeno mnoštvo ljudi od svakojakih ljudki neopisivih telesnih patnji, kada tamo nije bio niko prisutan sa darom isceljenja, pa čak ni starešina da bi se molilo molitvom vere. Oni su bili isceljeni jednostavnom verom i postupcima po Pismu što se tiče isceljenja njihovog tela, na isti način na koji grešnici veruju i postupaju po Pismu što se tiče isceljenja njihove duše. Moja brošura nazvana: "Hrišćansko Ispovedanje" koja pokazuje kakvo bi trebala biti ispovedanje da bi se pribavili svi otkupni blagoslovi, čini čuda. Upražnjavanje njenih istina će dovesti do ispunjenja Božjih obećanja da isceli, ili da učini bilo šta drugo što je obećano u Bibliji.

Propovednik F.F. Bosfort

Zašto Je Vilijam Branham Posetio Južnu Afriku?

Svakodnevno stiže na kućnu adresu Vilijama Branhama bezbroj zahteva za isceljenjem. Mnogi od njih imaju i avionske karte i zahtevaju da dođe i da se moli za bolesne. Bio je to jedan od tih zahteva koji je prouzrokovao da to Bratu Branhamu postane jedan od najbitnijih stvari u molitvi što se tiče njegovog putovanja u Južnu Afriku. On je razmatrao i ranije Južnu Afriku, no Gospod ga je uvek uputio negde drugde. Ove godine on je razmišljao o Australiji i Japanu, ali gospod ga je definitivno vodio ka Južnoj Africi.

Tokom meseca januar 1950. godine Brat Branham i Brat F.F. Bosfort su održavali skupove u Hjustonu, Teksas. Iste večeri kada je bila uslikana fotografija Brata Branhama, na kojoj se pojavio oreol nad njegovom glavom, Brat Bosfort je pokazao Bratu Branhamu sliku jedne dame. Uz to je bilo priloženo i pismo i avionska karta od Florens Najtingle iz Durbana u Južnoj Africi, dalja rođaka Florens Najtingle koja je osnovala Crveni Krst. Ona je bila jedva jedan skelet, i potsećala ih je na Džordžju Karter, mladu ženu iz Majltauna u Indijani, koja je bila u sličnom stanju pre nego što je primila isceljenje. Skoro devet godina ležala je na leđima s tuberkulozom i jedva da je imala dvadeset kilograma u vreme kada se Brat Branham molio za nju.

Ova Florens Najtingle iz Durbana je болоvala od raka na ulasku u želudac što je činilo da ona umire od gladi. Imala je oko dvadeset pet kila. Hranili su je kroz vene glukozom, sve dok to više nije bilo moguće. Čuvši za Brata Branhama, plakala je za njim da dođe i da se moli za nju. Tako da mu je pisala da dođe, i poslala je svoju sliku sa avionskom kartom.

To veče u Hjustonu, oni su se molili za Florens Najtingle, obećavajući Bogu da ako je On isceli i potpuno ozdravi, uzeće to kao nagoveštaj od Boga da treba da idu u Južnu Afriku.

Osam nedelja ranije, Branhamova skupina se spustila u Engleskoj na putu za Finsku. Kralj Engleske je poslao putem teleograma zahtev Bratu Branhamu da dođe i da se moli za njega. Kada je skupina Brata Branhama sišla sa aviona, ime Vilijama Branhama je bilo prozvano sa razglasnog zvučnika. Florens Najtingle je stigla na aerodrom upravo samo petnaest minuta ranije, a oni koji su bili sa njom uputili su ovaj poziv Bratu Branhamu da dođe brzo, jer su mislili da ona umire.

*Ova je kopija fotografije koja je bila
priložena uz molitveni zahtev Florens Najtingle.*

Mesto je bilo toliko ispunjeno da su oni obavešteni da stupe sa njim u vezu u Pikadili Hotelu. Bilo je to učinjeno i bilo je sređeno da on dođe u njen hotel.

Bio je to jedan od tih maglovitih aprilskih dana kada su se oni dovezli do hotela gde je ona odsela. Niko u toj skupini nije nikada video ljudsko biće u tako jadnom stanju kao što je bila ta žena u sobi. Bila je toliko mršava da joj se koža prilepila za kosti. U srcu su osetili saosećanje. Florens Najtingle je jedva mogla da govori dok su joj suze tekle niz obraze, jer je imala jake bolove.

Oni su svi, uključujući i propovednika Engleske Crkve kao i njene medicinske sestre, kleknuli i počeli da se mole za nju. Čim su se oni počeli molitvu, golub je sleteo na prozor i ostao miran gledajući unutra i počeo je da guče. Nakon molitve, kada je Brat Branham rekao: "Amen," golub je odleteo. Propovednik je počeo da govori: "Da li si video tog goluba?" Pre nego što je završio pitanje, Duh Gospodnji se pokrenuo nad Bratom Branhamom da bi rekao ove reči: "Tako kaže Gospod, ti ćeš sestro ostati živa."

Osam meseci nakon što se Brat Branham u Engleskoj molio za Florens Najtingle, dobio je jednu drugu fotografiju od nje. U to vreme ona je bila savršena slika zdrave osobe i imala je 65 kilograma. On je obećao Bogu, a sada je bio ubeđen da treba da ide u Južnu Afriku. Bog ga je pozvao u Južnu Afriku i sada njegova je želja da bude blagoslov ljudima kojima je pozvan da služi.

Dok smo još bili u Johanesburgu, nedeljama pre nego što smo došli u Durban, Brat Branham nam je rekao da će naš najveći skup biti u Durbanu. Uvek je govorio o Durbanu sa iščekivanjem da će biti učinjene velike stvari za Boga. Kasnije ćete u ovoj knjizi, naći izveštaj o skupu koji je tamo bio održan, najveći skupovi koji su ikada održani u Južnoj Africi. Nismo imali priliku da sretnemo Florens Najtingle dok smo bili u Južnoj Africi jer kako znamo sada živi u Engleskoj.

Ova fotografija je bila priložena uz svedočanstvo njenog isceljenja.

Jedna Tipična Služba

Dobro veče prijatelji. Božja velika milost i dobrota neka bude sa svima vama. Moj boravak u vašem gradu je kratak, ali u njemu sam uživao u svakom provedenom satu. Osećam u svom srcu da ovo neće biti moje zadnje putovanje u Južnu Afriku. Ako Bog bude dozvolio, biće nam drago da dodemo ponovo. Bez sumnje, tada ćete imati još više vere, zbog onoga što ste videli i što ćete večeras videti. Znam, večeras u publici ima mnogo onih koji su već isceljeni. Možda ovo sada nećete razumeti, no zabeležite šta vam govorim. U nedeljama koje dolaze, videćete ljude koji su nekada bili bolesni, kako dolaze do svojih pastira i prijatelja i kažu: “Ta stomachna bolest je prošla,” “Taj rak — više ga nemam” i “pogledajte na moju ruku — mogu da je koristim,” i mnoge druge stvari tome slične. Videćete da sam vam rekao istinu.

Voleo bih da vidim probuđenje u svim crkvama u celoj Južnoj Africi. Mi smo svi jedno u Hristu. Mi smo jedan Duh ujedinjen u jedno Telo. Neće li to biti divno videti zidove denominacija kako se ruše tako da mi svi delujemo kao jedno u Isusu Hristu. To će doneti probuđenje.

Dakle, želim čitati samo deo iz Pisma, jer mislim da ni jedna služba nije potpuna bez čitanja Reči. Moje reči bi izneverile kao i od bilo kog čoveka. Zapamtite, Reč Gospodnja će poraziti Sotonu svugde, u svako vreme i pod bilo kojim okolnostima. Kada je Isus bio ovde, Otac je bio u Njemu. On je bio jednak Ocu. No ipak, kada je sreo Sotonu, On nije koristio ni jedan od Svojih darova. Jedino što je rekao: “Pisano je!” Svaki put je Isus rekao: “Pisano je,”— On je porazio Sotonu. Vi imate obećanje Božje Reči, i svaki put kada upotrebljavate Reč u veri, Sotona će vas napustiti. Ovo je Reč Gospodnja, i ako nešto kažem što nije u skladu sa tim, onda moje reči nisu dobre. Ali ako su moje reči u skladu sa Božjom Reči, onda će ih Bog poštovati; On je to već učinio na našim skupovima.

A sada, želim čitati iz 2.—ge glave Svetog Luke; pravo iz dvadeset petog stiha.

“I gle, beše u Jerusalimu čovek po imenu Simeun, i taj čovek beše pravedan i pobožan, koji čekaše utehe Izrailjeve i Duh Sveti beše na njemu.

I njemu beše Sveti Duh kazao da neće videti smrti dok ne vidi Hrista Gospodnjeg.

I kaza mu Duh te dođe u crkvu; i kada donesoše roditelji dete Isusa da izvrše za njega zakon po običaju,

I on Ga uze na ruke svoje, i hvali Boga i reče.

Sada otpuštaš sa mirom slugu svog, Gospode, po Reči svojoj.

Jer videše oči moje spasenje Tvoje.

Koje si ugotovio pred licem svih naroda.

Videlo da obasja neznabošce i slavu naroda Tvoga Izraela.

I Josif i mati Njegova čudahu se tome što se govoraše za Njega.

I blagoslovi ih Simeun, i reče Mariji, materi Njegovoj: Gle, Ovaj leži da mnoge obori i podigne u Izraelu, i da bude znak

A tebi samoj probošće nož dušu, da se otkriju misli mnogih srca.

I beše Ana proročica, kći Faunilova, od kolena Asirovog; ona je ostarela, a sedam je godina živela s mužem od devojstva svog,

I udova oko osamdeset i četiri godine, koja ne odlažeše od crkve, i služaše Bogu dan i noć postom i molitvom.

I ona u taj čas dođe, i hvaljaše Gospoda i govoraše za Njega svima koji čekahu spasenje u Jerusalmu.”

Neka Gospod Isus doda Svoje blagoslove na čitanje Reči.

Želim propovedati par trenutaka o očekivanjima. Obično vi dobijete ono što očekujete. Dakle, ako ste otišli na skup samo zato da biste kritikovali, Sotona će vam sigurno pokazati nešto što ćete kritikovati. Ako dolazite da budete blagoslovljeni, Bog će se pobrinuti da budete blagoslovljeni, jer sve što očekujete vi ćete primiti.

Da vam dam jedan primer da vidite na šta mislim. Majka me je jednom poslala na neku zabavu i rekla da se vidim sa njenom sestrom. Ona ju je meni opisala, govoreći mi da je mala, istaknutih crta, ima visoko čelo, i nazad skupljenu kosu. Otišao sam da je potražim. Imao sam neku vrstu ideje kako će ona izgledati.

Dakle, ako dolazite da budete Božanski isceljeni, morate imati neku ideju šta je Bog. Da li verujete u to? Dakle, Bog je Duh, ali vi možete pratiti način na koji se pokreće. Isus je rekao da će poslati Svetog Duha i da će On svedočiti o Hristu i da će nas podsetiti na stvari koje nam je rekao. On će nam takođe reći stvari koje trebaju da nastupe. On je rekao: “Onaj koji veruje u Mene, dela koja Ja radim i on će takođe; i veća će dela od ovih činiti; zato što Ja idem Svome Ocu.” Takođe je rekao da On ne može činiti ništa dok Mu Otac to najpre ne pokaže i onda kada Mu je Otac pokazao viziju, On je to učinio.

Dakle, Isus je isti juče, danas i zauvek. Onda bi i mi trebali imati istu vrstu manifestacije na našim skupovima kao što je i Isus imao u Svom danu.

Puno puta ste čuli kako ljudi kažu: "Verujem ono što vidim." Čuli ste tu izreku. Dokazaću vam da je to samo delimično ispravno. Upravo ovde vidim jednog čoveka koji stoji kraj mene u tamnom odelu. On ima belu kravatu sa tačkicama na njoj. Koliko vas veruje da je to istina? Naravno, pa možete da ga vidite; vi znate da je on tamo. A sada ću se okrenuti i pogledaću u drugom pravcu. Ja ne mogu videti tog čoveka ali on je ipak tamo. Kako znam? Zato što ja imam jedno drugo čulo. Postoji pet čula u ljudskom telu: vid, ukus, dodir, miris i sluh. Oni su razdvojeni jedan od drugoga. Prvo, ja sam znao da je on bio ovde preko čulu vida. Pošto sam se okrenuo ja ga više ne mogu videti, ali znam da je tamo jer su mi ruke na njemu i mogu ga osetiti. Dakle, čulo vida je sada neaktivno ali je čulo mog dodira aktivno. Ako se okrenem prema njemu i uklonim svoje ruke sa njega, više ga neću moći registrovati dodirom, ali vidom hoću. Možete imati drugo čulo. Čujte, ja čujem muziku. Koliko od vas misli da sam u pravu? Da li ste to videli? Da li ste to osetili? Da li ste to namirisali? Jeste li to okusili? Ne. Ali vi imate čulo sluha. Dakle, gledati nije verovati. U tom slučaju slušati je verovati. Dakle, postoje pet čula.

Bog je napravio čoveka po Svom sopstvenom liku — jednog čoveka, duha. Onda je u njega stavio pet čula u nameri da bi kontaktirao zemaljsku sferu. Ona nemaju nikakve veze sa Bogom. No duša čoveka, duh, takođe ima čulo, to je vera. Kroz veru čovek kontaktira svog Tvorca. Pet čula nemaju s tim ništa. Ona kontaktiraju samo zemaljsku sferu. No vaš duh kontaktira Nebesku sferu. Tako da čulo dodira, kao moje koje dotiče ovog čoveka, je stvarno mom telu. Vid je stvaran telu. To je stvarnost. Ali vera je vašoj duši više nego stvarnost. Dakle slušajte, vera je supstanca stvari kojima se nadamo, i dokaz o stvarima koje se ne vide, ne okuse, ne dodiruju, ne mirišu, ne čuju. A ipak, i dalje je stvarno, još svarnije nego bilo koje od tih pet ostalih čula.

Šta ako telo nikada nije videlo u svom životu i onda neko iznenada dobije vid i može videti. Mi bismo mislili da je ta osoba luda, kada bi rekla da ne može da vidi stvari i predmete i svetlost sunca, itd. Kada bi imali samo četiri čula, mislili bismo da je ta osoba luda. No, njemu je to stvarno. Tako je to i sa verom. Da li biste rekli da je ta košulja bela? Koliko od vas veruje da je košulja bela? To je dokaz da možete videti. Dakle, ako vaša vera kaže da ćete biti isceljeni, i to vam je upravo toliko stvarno kao i vid koji kaže da je košulja bela, vi ste isceljeni. Vera to objavljuje. To je savršeno.

Dakle, pođimo do našeg teksta za trenutak. Simeon je bio jedan stari čovek koji je živio u hramu. Teolozi su rekli da je

bio u svojim osamdesetim godinama. Jednog dana, dobio je obećanje Svetog Duha da neće videti smrt dok ne bude video Hrista Gospoda. On je to svima govorio okolo: "Neću umreti dok ne budem video Hrista." Govorili su da je lud. Rekli su: "David i svi proroci su čekali Hrista, a vidi ovog čoveka, koliko je samo star, a i dalje misli da će videti Hrista." On je imao prava da to veruje jer Sveti Duh ne može lagati. Dakle primetite, on se nije postideo. Nije mu bilo važno da li će biti prestižan, i kakvo mu je bilo poreklo, niti koliko je imao časti. On je imao obećanje Svetog Duha da neće videti smrt, dok ne bude video Hrista Gospoda. Nije se stideo da o tome svedoči, zato što mu je to Sveti Duh rekao.

Dakle, isti Sveti Duh koji je bio sa Simeonom je ovde večeras. Koliko vas veruje u Božansko isceljenje? Dakle, ako verujete u to, setite se da je David rekao: "Kada dubina doziva dubinu." Drugim rečima, ako ovde unutra postoji dubina koja doziva, onda tamo napolju postoji jedna Dubina koja će odgovoriti na nju. To je ovako nekako: Pre nego što je riba imala peraje na leđima, najpre je morala postojati voda u kojoj će riba plivati. Inače, ne bi joj bila potrebna peraja. Pre nego što je postalo drvo da raste na zemlji, morala je najpre biti zemlja, ili ne bi bilo drveta da raste na zemlji. Da li vidite šta ja mislim?

Dakle, još davno sam čitao u novinama o jednom dečaku koji je jeo gumu sa pedale bicikla i gumicu sa olovke. Odveli su ga kod lekara koji ga je ispitao, i našao je da dečak nema ni malo sumpora u organizmu. Guma sadrži u sebi sumpor, tako da je jeo gumu da bi iz nje dobio sumpor. Ako u vama ima nešto što žudi za sumporom, mora postojati negde sumpor koji će tome odgovoriti. Kada postoji jedna tvorevina u ljudskom srcu, onda mora postojati i Tvorac koji je stvorio tu tvorevinu.

Ako se molite za više Boga, onda sigurno mora postojati više Boga da se primi. Kada ste bili grešnik, duša vam je vikala za Bogom. Pagani viču za Bogom. Postoji u njima nešto što žudi za proslavljanjem. Oni nisu znali šta da proslavljaju, tako da su napravili liveni lik i to su proslavljali. To je bilo neznanje o Bogu, ali to pokazuje da je postojalo nešto što je žudelo za Bogom, žudelo za proslavljanjem. Mora da postoji negde Bog koji je stvorio tvorevinu, inače ne bi bila ta želja u njima. A sada vi ljudi, koji ste ovde podigli ruke i rekli da verujete da postoji Božanski iscelitelj, i vi koji to želite, mora da onda postoji negde otvoren izvor isceljenja inače vi ne biste imali tu želju. Vidite, to je dubina koja doziva dubinu.

Simeonu je bilo obećano da vidi Hrista. Recimo na primer, da je bio ponedeljak ujutro kada se Isus rodio. Oni nisu imali novine i radio što mi imamo danas, već jedini način kako su oni slali poruku je bilo govorom jedni drugima. Bilo je nekoliko zvezdoznanca koji su došli tamo i prepoznali ga pomoću znaka.

Andeli su sišli da bi objavili njegovo rođenje. Došlo je nekoliko pastira da mu se pokloni, ali ih nije mnogo znalo. Bilo je tada u Izraelu oko dva miliona ljudi i verovatno se preko noći rodilo dosta dece. I kao što je bio jevrejski običaj, osmoga dana majka je morala doći i ponuditi žrtvu za pročišćenje i dati da se dete obreže. Zamislite samo mnoštvo ljudi toga jutra u hramu. Svi su se uzbudili. Jedan drugi red majki je stajao sa svojim bebama, a tamo na putu bila je jedna mala devica, sa velom preko lica držeći dve grlice kao prinos za pročišćenje. Za bogatu decu mogli su ponuditi jagnje, no ovo je bila ponuda jedne seljanke, par mladih golubova ili dve grlice. A onda je mala beba bila umotana u haljine za povijanje.

Marija je od početka bila na lošem glasu. Rekli su joj, da je to bilo Josipovo dete, da mu je Josip bio otac. I tako mogu videti kako se jedna žena udaljila od nje i njenog deteta koje je rođeno van svetog braka. Ali u srcu male male device, ona je znala da je to bio Božji Sin, iako je bio umotan u haljine za povijanje. Tamo je On bio, Emanuel, ušatoreni u telu. Ona je ljuljala bebu i svi su se udaljili od nje.

A skroz tamo u hramu je sedeo Simeon i pisao. On je imao obećanje da će videti Hrista. Mogu zamisliti kako Sveti Duh silazi dole i govori: "Ustani Simeone. Izadi napolje Simeone." Nije znao gde ide no izašao je iz hrama. Išao je dole niz red tih majki, i stao pred jednom malom majkom sa tim lošim imenom. Uzeo je bebu u svoje ruke i suze su mu tekle niz brade. Pomolio se: "Gospode, sada dopusti da se tvoj sluga povuče u miru, pema Tvojoj Reči: jer oči moje videše spasenje Tvoje. . ."

Skroz nazad u ćošku, bila je jedna starica koja se molila. Godinama je čekala utehu Izraela. Bila je slepa i bila je proročica. I u to isto vreme, Sveti Duh je rekao: "Ana, ustani na noge." Tamo je ona išla, slepa, krećući se među ljudima, vođena Svetim Duhom. Došla je do Marije, uzela bebu u svoje ruke i blagosloвила Ga je.

I taj isti Sveti Duh koji je vodio tu slepu Anu ka Spasitelju, je ovde večeras da vas vodi ka Spasitelju, Hristu Božjem, Onome koji je umro na Golgoti i koji je poslao Svetog Duha. I da li vam izgleda čudno kada kažem vama ljudi, koji žudite da vas Bog isceli, da je Sveti Duh stvorio tu želju u vašem srcu. Kao što je On vodio Simeona i Anu iz davnih dana, tako je i On vas doveo ovde večeras. Vi ste to očekivali. Dakle, to je ovde za vas. Jer postoji izvor ispunjen krvlju, koji teče iz Emanuelovog boka, gde svako može biti zaronjen pod taj tok, da budu otklonjene mrlje vaše krivice i gde svaka bolesna osoba može ostaviti svoje bolesti.

"On je bio ranjen zbog naših prestupa, On je bio udaren zbog naše nepravde: kar beše na Njemu našeg mira radi; i

ranama Njegovim mi se iscelismo.” Svako od nas. I vas, dragi narode, koji verujete da negde postoji izvor, ovde je to — otvoreno pred vama, besplatno. Ko god hoće, neka dođe i primi svoje isceljenje. Isti Sveti Duh koji je dao Simeonu obećanje, daje vama obećanje. Isti Sveti Duh koji je vodio Simeona Hristu vodio je i vas do izvora isceljenja. On je isti Duh, juče, danas i zauvek. Da li to verujete? To je istina. Oni koji su sinovi i kćeri Božje su vođeni od Duha Božjeg. Da li to verujete?

Ja sam samo čovek, no bio sam rođen kao prorok, da vidim vizije. Pre pet godina, pojavio mi se Anđeo. Bio je obučen u belo, i iznad njega je bila sjajna svetlost. Bio je težak stotinak kilograma, bio je čisto obrijan, bosonog, i kosa mu je bila do ramena. Išao je prema meni i rekao je da sam rođen na ovaj svet da se molim za bolesne ljude. Rekao mi je da je poslat od Svemogućeg Boga da mi ovo kaže. Rekao je: “Ako budeš ozbiljan i zadobiješ ljude da ti veruju, ništa neće stajati pred tvojom molitvom, čak ni rak.” A onda sam mu ja rekao da ne mogu ići; da sam neobrazovan. Rekao je; kao što su proroku Mojsiju bila dana dva znaka, tako ću i ja primiti dva znaka što će biti svedočanstvo onoga što vam ja govorim. Da ću uhvatiti neku osobu za ruku, i on mi je rekao, da će mi On govoriti. Šta nije u redu s tom osobom, da će se mnoge stvari dešavati, i da ću gledati vizije; da ću znati tajne ljudskih srca, razumeću njihovu prošlost, a takođe i budućnost.

Pre nego što je otišao pitao sam kako sve to može biti. On je rekao, da ni Isus kada je bio ovde, nikada nije mogao ništa učiniti sam od Sebe, već samo ono što Mu je Otac pokazao. Koliko vas zna da je to istina? Šta je Biblija rekla? “Isus Hrist, isti juče, danas i zauvek.” Ako je On isti i danas kao što je bio u tom danu, onda će On isceliti isto i danas kao što je i tada. “Još malo i svet Me više neće videti, ali vi ćete Me videti. . .” Nije li to tačno?

Dakle, imam samo još malo vremena da vam dam svedočanstvo pre nego što počnemo da se molimo za bolesne. Jednom u Americi, dok sam išao vozom na Jug da se sretnem sa Bratom Bosfortom, video sam viziju. Video sam malo dete kako leži na zemlji u skroz iscepanoj odeći na sebi. Video sam stene i drveće, bila je to neka strana zemlja. Telo mu je bilo skroz izlomljeno i ležao je mrtav. Te noći na skupu, ispričao sam ljudima o tome. Rekao sam: “Napišite u svoje Biblije i videćete hoće li se to ispuniti.”

Nekoliko dana kasnije su me odveli do jednog deteta koje se udavilo u jami za navodnjavanje. Ali to nije bio taj dečak kojeg sam video u viziji, koji je bio između osam do deset godina star i poginuo je u saobraćajnoj nesreći. Ovaj nastradali dečak je bio mališan, crnokos i lepo obučen. On nije bio malo dete. Preko cele Amerike i Kanade sam svedočio i govorio

im: “Napišite u svojim Biblijama.” Bilo je to zabeleženo u hiljade Biblija. Rekao sam im, kada se vizija ispuni i dete bude isceljeno, to će izaći u časopisu “Glas Isceljenja.”

U Aprilu 1950. godine, dok smo bili u Finskoj, napustili smo Helsinki i pošli smo prema Kupio—u. Jedna naša grupa je želela da pronađe mesto odakle bismo mogli videti Rusku teritoriju. Dosta sam postio i rekao sam svojim menadžerima: “Nešto će se desiti!” Niz put smo naleteli na jednu saobraćajnu nesreću. Kola su udarila dva dečaka veoma loše. Jedan je bio udaren tako da je odleteo sa puta na drvo, razbio glavu i rebra. Kola su išla oko sto trideset kilometara na sat, i udarila odmah ispred i u drugog dečaka, podvukla ga pod auto, zatim pod zadnji točak i to ga je odbacilo gore u vazduh. Stigli smo nekih dvadeset minuta nakon nesreće. Skupila se tamo velika grupa ljudi. Ostavili su ga da leži s kaputom preko lica.

Gospodin Linzdi i ostali su izašli iz auta da bi ga videli, no ja nisam mogao izići. Razmišljao sam o svom dečku i srce mi je bilo tužno. Konačno su me pitali: “Zašto ne iziđeš?” Tako sam izašao. Kada sam pogledao malog dečaka, skinuli su kaput sa njegovog lica — srce mi je skoro stalo. Razmišljao sam o malom Biliju koji je hiljadama kilometara daleko od mene. Svi su plakali. Počeo sam da se okrećem, kada sam osetio ruku na sebi. Rekao sam: “ne razumem šta je sada ovo.” (Neki od ljudi koji su tamo bili, su rekli : “Evo čudotvorca iz Amerike. Da vidimo šta će učiniti!” Vidite li koliko ljudi to ne razumeju.) Okrenuo sam se i rekao: “Izgleda kao da sam tog dečaka već negde video. Da pogledam ponovo.” I ponovo su digli kaput. Rekao sam: “Tog dečaka sam već video.” Bio sam toliko uzbuđen i nisam odmah mogao da ga lociram u glavi. Pitao sam propovednike: “Da nije on možda član vaših crkva?” “Ne,” rekli su. Onda sam shvatio da je to bio dečak, koga sam video u viziji oko godinu i po dana ranije u Americi.

Nikada nećete znati kako sam se osećao. Nije bilo dovoljno đavola u mučilištu koji bi mogli držati tok dečaka. Rekao sam: “Skupite se okolo i videćete slavu Gospodnju.” Kleknuo sam upravo kako mi je bilo pokazano u viziji i molio se: “Svemogućí Bože, u mojoj domovini pre oko godinu i po dana, Ti si mi pokazao ovog dečaka i rekao si mi da će uskrsnuti.” Tamo je on ležao sav izlomljen, a ja sam rekao: “O, Gospode, čuj molitvu Tvoga sluga! Smrti! — ti ga više ne možeš držati, jer je Isus Hrist dao obećanje da će ovo dete živeti.” Dečak je ustao na noge, živ i zdrav. Tamo je stajao jedan poslovni čovek, veoma važan čovek u gradu. Uzeo sam izjave koje potvrđuju ovo i koje su potpisali ugledni ljudi.

Mogao bih nastaviti da govorim satima o svedočanstvima kako je bog lečio čudima, no mi ne možemo više trošiti vreme, jer treba početi sa službom isceljenja. Voleo bih, kada bih

mogao, sa svakim od vas pojedinačno da se molim, ali je to ne moguće. Ja ću se pomoliti za celu publiku i vi svi možete biti isceljeni, upravo kao što i grešnik koji uzima Reč i veruje, može postati novo stvorenje. Ja vas moram navesti da verujete. Vi dobijate isceljenje istom verom, kroz onu istu veru, koja spašava ili isceljuje vašu dušu.

Večeras ćemo ponovo, kao i obično, pozvati gore na podijum oko deset, petnaestak vas koji imate molitvene kartice. Ovo nije služba isceljenja već demonstracija onoga što se može desiti svima vama tamo napolju. Moj sin Bili je delio molitvene kartice večeras nešto ranije. Bili Pol, koje brojeve si podelio večeras? "L-50 do L-100." U redu, podelio je večeras pedeset molitvenih kartica, a ja mislim da ćemo pozvati gore prvih petnaest, od L-50 do L-65. Pogledajte nazad na broj svoje molitvene kartice i pogledajte da li imate koji od ovih brojeva od: L-50 do L-65. Ako imate, dođite ovamo gore najbrže što možete da bi vas mogli poređati i započeti molitvenu službu.

Ne mislite da nećete biti isceljeni zato što niste primili molitvenu kartu. Želim da shvatite da to nema nikakve veze sa molitvenim karticama. Ja pozovem nekoliko ljudi gore, tako da bi mogli videti kako deluje Dar i da tome verujete. Takođe to pomaže da na mene dođe Pomazanje.

Dok oni spremaju molitveni red, želim reći, prijateljima Hrišćanima, da vam ja ne dolazim kao vaš Božanskih iscelitelj. Ja vam dolazim kao vaš brat. Ne dolazim da stanem na mesto vašeg lekara. Ja dolazim da se molim za vas, po Božanskom otkrivenju, po Božanskom pravilu Boga. Darovi i pozivi Božji su bez pokajanja. Doktori su Božje sluge i oni čine sve što mogu za nas. No njihova sila i znanje su ograničeni. Božja sila nije ograničena. Ako ne bi bili potrebni lekari i medicinske sestre, onda oni ne bi bili ovde. Oni su nam velika pomoć. Sigurno da cenim šta su sve sestre učinile za bolesne i slabe na ovim skupovima. Neka vas Bog sve blagoslovi, i doktore kao i sestre. Moja mala devojčica, koju sam ostavio iza sebe da vam dođe, želi postati medicinska sestra, i ako moj sin ne postane propovednik, želim da postane lekar.

Mnogi ljudi kažu da znaju da je Bog u stanju, ali da li je On voljan? U Psalmu 103., isceljenje bolesti je stavljeno u istu kategoriju kao i oproštenje greha i nepravdi. I tako ako je volja Božja da opravda greh, Njegova volja je i da leći bolesti.

Želim se pomoliti nad ovim maramicama. Ovde se nalaze na stotine pisama. Svakog meseca primam ih na hiljade iz celog sveta i desile su se velike stvari. Ovo je po Bibliji, Dela Apostolska 19. Pavle je znao da je Bog bio u njemu, i ako biste samo shvatili da je Bog u vama. Dakle, samo budite u poštovanju, dok ću se moliti.

Milostivi Oče, ove maramice se nalaze ovde u ovim kutijama i na stolicama, molim Te u Ime Tvoga Sina Isusa, da ih blagosloviš. Svuda preko cele zemlje nalaze se majke, očevi i deca, koji čekaju da im se ove maramice vrate. Mnogi su od njih ozbiljno bolesni i molim se za njih dragi Oče. Postoji jedan stari i jadni slepi tata što sedi kući, i majka koja leži obolela u krevetu, čekajući da se vrate te maramice. Pisano je u Pismu, da su sa pomazanog Pavlovog tela uzimali maramice i ubruse, i bolesti i nečisti duhovi su izlazili iz ljudi. Oče, mi znamo da nismo sveti Pavle ali ti si još uvek isti Isus koji je bio sa svetim Pavlom i sa svim Tvojim ljudima. O, Bože, učini to za njih ponovo, da bi ljudi mogli znati da si Ti Isus, Božji Sin, isti juče, danas i zauvek.

Bio si toliko dobar prema nama, Nebeski Oče, a vreme tako brzo prolazi kada mi govorimo o Isusu i govorimo o Njegovim divnim delima. Kada je On bio ovde na zemlji, rekao je još malo a svet Me neće više videti. Ali svet to ne razume. Oni su zaslepljeni od boga ovog sveta, hodaju u tami po svojim vlastitim putevima i u svojim grešnim požudama. Ali mi Ti se zahvaljujemo, što si Ti rekao da ćeš biti s nama, i čak u nama sve do kraja sveta.

Večeras, gde god da možeš naći iskreno srce, Ti ćeš ih voditi Svojim Svetim Duhom. O, Bože, u ovo subotnje veče, dok su mnogi ljudi u kupovini, mnogi su napolje po kafanama i ozloglašanim mestima i mladići koji leže po podu kupatila, i mlade devojkice na putu koji je pogrešan — plešući na svom putu ka grobu bez Hrista. Oh! Učitelju, vodi nekako te ljude. Govori im večeras, neka nađu sebi mesto kraj dobrog staromodnog oltara i neka postanu Tvoje sluge, Gospode.

Ovde večeras Oče ima mnogih koji su bolesni i u potrebi. Ja sada osećam Tvog Duha i mi svi znamo da si Ti ovde. Ti si rekao: "Gde se god dvoje ili troje sakupe, biću među njima." Mi Te osećamo, doslovno sa duhovnim osetljivošću i znamo da si Ti ovde.

I sada, Oče, pošto sam svedočio ovim ljudima što se tiče Tvog Božanskog Dara, oni imaju samo moje Reči osim ako Ti ne progovoriš, Gospode. No ja znam da ćeš Ti govoriti, potvrditi, svedočiti, i sva slava i čast će biti Tvoja, Ti čudesni Božji Sine. Tako si divan da otkupljuješ nas sirote i izgubljene grešnike, koji su dostojni smrti i odvojenja, dostojni pakla — ali Ti si nas otkupio. Oh, kako moje srce skače kada pomislim da sam ja otkupljen isto toliko sigurno kao što si i Ti ustao iz groba, jednog dana ćemo nastupiti sa novim telom i više nikada nećemo biti bolesni, niti ćemo ponovo patiti.

Dakle, dragi Bože, blagoslovi večeras one koji su ovde. Nek se Sveti Duh pokrene upravo sada nad ovom publikom.

Mogu li oni Tebe razdragano prihvatiti i da budu večeras isceljeni i spašeni. Jer mi to molimo u Ime Isusa, Tvoga Sina. Amen.

Dovedite mi prvog pacijenta.

Dobro veče, gospođo. Dakle, sestro, da li veruješ sa svim srcem da me je Bog poslao da ti pomognem? Ja nemam ništa čime da lečim. Da sam lekar, dao bih ti lek. Ja sam Božji sluga i kroz to mogu samo inspirisati tvoju veru tako da ti Bog može pomoći. Ne mogu učiniti ono što je Bog već učinio. Ja sam prorok i ja ti samo mogu reći kroz viziju šta nije u redu sa tobom. Ako ti sada mogu reći šta nije u redu sa tobom, hoćeš li mi verovati da me je Bog poslao?

Pre nego što ste došli večeras na skup, molili ste se. Da li je tako? Molili ste se da budete večeras prozvani. Dugo vremena već patite od opake glavobolje. Da li verujete sa svim svojim srcem? Onda idite kući i prihvatite svoje isceljenje.

Dođi mladi momče. Da li voliš Isusa? Duh Božji je već na ovom detetu. Ako bi ovde bio Isus na podijumu, i tebi rekao mladi dečake, da postoje određene stvari koje nisu sa tobom u redu, da li bi mu verovao? Dakle, ako ti kažem, hoćeš li verovati da me je Bog poslao? Ja sam jedino Božji instrument. Vidim u viziji ovog mladog dečaka preda mnom. Ti boluješ od čira na želudcu i to osećaš u ustima. Da li je to tako? Ako je tako podigni ruku. Idi kući i raduj se, zato što te je Bog iscelio.

Damo, kako ste? Da li verujete sa celim srcem? Vi imate veoma slatku devojčicu. I ja imam kući malu devojčicu, nešto malo manju nego tvoja. Zove se Rebeka. Ali sam morao ostaviti malu Rebeku da bi došao ovamo i molio se za tebe.

Ako bi Isus, Božji Sin, bio ovde, vi znate da On voli malu decu, On bi ih uzimao na ruke i blagosiljao bi ih. On je rekao: "Ne branite maloj deci, i ne sprečavajte ih, da dolaze k Meni, jer je takvih Kraljevstvo Nebesko." Da je Isus ovde večeras, On bi te blagoslovio. On bi stavio Svoje ruke na tebe i znao bi šta nije dobro sa tobom. Da li veruješ to? Da li veruješ da Isus može pokazati Bratu Branhamu, šta nije u redu sa tobom? Mislim da si slatka mala devojčica.

Majko, vaša beba je bila rođena u ovom stanju. To je jedno nervozno stanje. To je učinilo da vaše dete oslabi i da se iznuri. Stanje njenog celog tela je veoma jadno. Nije toliko u pitanju organsko oboljenje, već je to jedno generalno iznureno stanje deteta. Devojka je mlitava, ne jede dobro i stalno se prehladuje, zar ne? Da li je to tačno?

Dakle, znate da sve stvari idu na dobro onima koji vole Boga. Želim vas nešto pitati. Ova devojka vam više znači nego i sam život. Hoćete li obećati, da ako Bog ozdravi ovu devojčicu, da ćete je vaspitavati ne kao neku modernu devojčicu, već je

vaspitajte za Božju slavu, da Bog dobije njen život u Svoje ruke? Hoćete li je učiti na taj način a i vi sami da živite na taj način i da joj budete primer jednog pravog istinskog vernika, punog Božjeg Duha? Hoćete li to učiniti? Ono što sam vam rekao o detetu, nije li istina? Dakle, ja verujem da postoji nada za vaše dete. Bog vam je već govorio. Znae na šta pod time mislim, zar ne? Čak i pre nego što sam rekao, vi ste to već znali. Osetio sam kako se to povratno registruje, tako da ne moram to da vam kažem. Idite i služite Bogu celog svog života. Želim da blagoslovim vaše malo dete. Dušo, dođi ovamo. Zagrli me rukama.

Svemogući Bože, Autore života, Darodavaoče svakog dobrog dara. Ova mala jadna devojka, stoji ovde sa svojim bebasto—plavim očima, i gleda na mene, i navodi me da mislim na svoju malu Rebeku, mnogo hiljada kilometara preko mora.

Bože, budi milostiv prema malom detetu. Čuj molitvu Tvoga sluga, Oče. Čuo si obećanje onoga ko je voli. Ti si dao viziju, Ti znaš sve stvari. I dok stoji večeras ovde sa svojim malim telom naslonjena na mene, neka bude kao i u danima Ilije kada je on stavio svoje telo preko mrtvog dečaka i on oživeo. Neka dođe zdravlje i snaga ovoj maloj devojčici. Neka prehlade i bolesti prestanu u telu ovog deteta i neka nikada ne zaboravi ovo veće. Neka ovo bude dan prekretnice od kada će Božji blagoslovi biti nad detetom. Neka ti ona služi svih svojih dana, kao i svoje voljene. Blagosiljam ovo malo dete, kao Tvoj prorok, u Ime Tvoga Blagoslovljenog Sina, Isusa Hrista, našeg Gospoda. Amen.

Dušo, nemoj sada da se bojiš. Ti ćeš biti u redu. Te stare prehlade i stvari će prestati. Bog te blagoslovio, dušo.

Ovde stoji dama o kojoj ništa ne znam, ali poznaje je moj Otac i On mi može dodeliti bilo koji deo Svog znanja. Verujte svim svojim srcem i isceljeni ste. Isus je isti juče, danas i zauvek.

(Okrenuo se ka zajednici.) Vidim jednog čoveka koji tamo stoji i oboleo je. Vidim šta je problem kod vas, ali vas ja ne mogu isceliti, gospodine. Da li verujete da vas Isus Hrist može ozdraviti? Ako bih bio u stanju da kažem šta sa vama nije u redu, vi biste onda trebali verovati. Da li je to tako? Vi patite od duple kile. Ako je to istina, samo podignite ruku. Dakle, ako veruješ, možeš otići kući i biti zdrav. Bog vas blagoslovio. Imajte veru u Boga. Verujte mu sa svim svojim srcem.

Divno je ovde stajti i pratiti kako se naš Gospod kreće kroz publiku. Evo još jednog čoveka sa kilom. I on bi takođe želeo biti isceljen. Nije li tako, gospodine? Ako verujete, možete biti zdravi. Samo verujte Bogu. Nastavite verovati. On vas može isceliti.

To vam je žena što sedi do vas, ta dama tamo. Da li verujete da mogu da kažem šta je loše sa vama, damo? Da li verujete da

sam Božji prorok? Verujete? U redu, imate visok krvni pritisak, zar ne? Nije li tako? Ako ćete verovati od sveg srca možete ići kući i biti zdravi. Bog vas blagoslovio.

(Okrenuo se k ljudima u molitvenom redu.) U redu, damo, dođite sad vi. Da li verujete od sveg srca? Da li verujete da je Isus Hrist ovde da vas ozdravi? Vidim šta sa vama nije u redu, i to je jedna stvar za koju bih želeo da nikada nije bila. Ali, to je prva stvar koju je Bog obećao da će isceliti, tuberkuloza. Nije li to tačno? Dođite ovamo za trenutak. Ova užasna bolest, pre oko petnaest godina, odnela je Bilijevu majku sa zemlje. To je bilo pre nego što mi je objavio ovaj dar. Uvek sam prezirao T.B.C. Neka mi Bog večeras daje snagu da vas od ovoga oslobodim.

O, Oče, budi milostiv, Bože. Oče, ako znam kako treba da se bude ozbiljan, onda sam sada. Oče, molim te od sveg srca, čuj moju molitvu i daruj mi vere dok ulazim u ovaj kanal da se sretnem sa ovim demonom, koji će inače poslati ovu jadnu ženu u prevremeni grob. Imaj milosti, Bože, i oteraj ga od nje. Daruj tvome služi silu i milost i veru, upravo sada, pošto idem da se sretnem sa ovim užasnim neprijateljem.

A sada, demonu zvani tuberkuloza, dolazim u ovaj obračun vere i izazova, pozivajući se na dar Božanskog isceljenja koji mi je predat preko anđela. Ti si toga svestan. Izadi iz žene. Ostavi je u Ime Isusa Hrista. Izlazi iz nje tako da ona može živeti.

Moja sestro, ja sam ti samo jedan stranac no ti čini kao što ti kažem. Hoćeš li? Jednog dana će sa ove strane okeana da mi dođe pismo i da kaže: "Brate Branhame, ja sam sada slobodna od tuberkuloze." Idi odavde radosna, raduj se, jedi sve što možeš da jedeš, i počćeš da se gojiš i ozdravićeš. Bog te blagoslovio. Napiši mi svoje svedočanstvo za Ameriku.

Molim sledećeg, pacijenta.

Ovde je Anđeo Gospodnji koji je sada sa nama. Sotona će pokušati da vas odvoji od vere, ali Anđeo Gospodnji želi da vi verujete. To će biti vaš odnos prema tome, to će biti vaš pristup problemu. Nastavite verovati.

Spremni ste za operaciju. Treba brzo da se izvrši operacija. Problem se nalazi u vašem stomaku, izraslina koju treba izvaditi. Da li sam u pravu? Onda podignite ruku. Da li verujete da ćete ozdraviti? Bog vas blagoslovio, idite radujte se, vaša vera vas je ozdravila. Slava Gospodu.

Ova dama je bolesna od iste stvari. Verujte svim svojim srcem. Bog vas je iscelio. Sada idite. Tako treba da se veruje.

Vi imate čir u stomaku. Nije li tako? Možete ići kući, bićete zdravi.

Ako mi Bog bude govorio, i rekao mi šta je loše sa vama, hoćete li primiti svoje isceljenje? Dijabetes. Da li je tako? Onda,

šta ste učinili? Prihvatili ste svoje isceljenje, nije li to tako? Bog vas blagoslovio. Recimo, slava Gospodu. A sada, brate, idite, i nakon izvesnog vremena dok budete išli lekaru, on će završiti s vama. Možete nam pisati o svom svedočanstvu. Bog vas blagoslovio.

Kako ste gospodine. Da li verujete da ste sada isceljeni? Verujete li? Sigurno, idite kući i jedite sve što želite. Problemi sa stomakom su gotovi. Bog vas blagoslovio. Idite kući i jedite. Prošlo je puno vremena otkad niste jeli sve što ste poželeli.

(Ponovo se okrenuo publici.) Vidim da se nešto kreće tamo preko. Ne mogu raspoznati šta je to. Sada verujte od sveg srca. O, šta bi se moglo desiti kada bismo svi verovali!

Dama koja sedi tamo preko, imate ženske probleme. Gotovo je s time. Recimo slava Gospodu.

Vi biste želeli da bude završeno sa tom cistom, zar ne biste, sestro? Idite kući i budite zdravi. Bog vas blagoslovio. O, zar nije On divan!

Siguran sam da vi ovo cenite, jer postoji oko pet hiljada duša koje pokušavaju da crpe iz ovog dara. To je kao sa veslima, vučete napred—nazad. Ja jedva mogu razaznati šta je to, ali znam da je Isus Hrist, Božji Sin, ovde da vas isceli. Verujte od sveg srca.

Mladi čoveče, tamo preko kraj zida, da li mi verujete da sam Božji prorok? Da li verujete da stojimo sada u Njegovoj Prisutnosti? Ne čitam vaš um. Vi znate šta vas muči. Vaša hrana neprestano se vraća. Postajete veoma izmoreni, jedva da možete stajati. Imate glad u svom srcu. Želite služiti Bogu. Nikada Ga niste služili onako kako ste to želeli. Nije li to tako? Prihvatite Ga sada kao svog Spasitelja, budite kršteni Svetim Duhom, i budite isceljeni.

Vi tamo, u invalidskim kolicima. Bog vas je iscelio od vaše hromosti. Idite kući verujući ispovedajte šta je Hrist učinio za vas, i bićete u celosti zdravi. Uživacete u savršenom zdravlju

U redu, dovedite sledećeg pacijenta.

Dođite damo. Da li verujete od sveg srca? Ona ne razume Engleski. Samo joj recite da je isceljena. Imala je probleme sa srcem. Recite joj neka ide kući i da se raduje. Ne zna govoriti engleski, ali sigurno zna da veruje.

Koraknite bliže, gospodine. Hoćete li me poslušati kao Božjeg proroka? U redu, imali ste artritis već dugo vremena, niste li? Podignite ruke u vis, podignite noge gore pa spustite dole. Idite sa bine. Isus vas je iscelio. Bog vas blagoslovio. Recimo slava Gospodu.

Da sestro, zabrinuti ste zbog svojih leđa, zar ne? U redu, ustanite. Okrećite se leđima oko sebe, savijte se. Isus vas je iscelio od problema sa leđima. Vi to nemate više. Amen!

Za bebu?

Bože, u Ime Gospda Isusa, molim te za ovo isceljenje. Neka njegove male oči budu normalne. Ostavi ga Sotono. Proklinjem te da ostaviš dete.

Koliko dugo je zrikav? Pa, sada više nije zrikav. Oči su savršeno prave i normalne. Možete ići kući sada, i radovati se, gospodine. Beba je savršeno zdrava. Recimo, hvala neka je Bogu. Pogledajte na malu bebu. Oči su joj savršeno prave. Recimo, slava Gospodu!

(Okrenuo se publici.) Želim da verujete od sveg srca i da gledate ovamo. Bog želi da vas isceli, i sve što treba da učinite je da to uzmete, verujte to, i Bog je obavezan da to ispuni. Vidite li koliko je to jednostavno?

Vidim dole jednog čoveka sa rakom stomaka. Verujte od sveg srca. Samo verujte!

Svi gledajte u ovom pravcu i verujte od sveg srca. Isus Hrist je ovde da vas isceli. Samo imajte veru. Da, sestro, vi sedite tamo u čošku. Nervozni ste, zar ne, neuroza, skroz svezani, nije li tako? Ustanite na noge. Isus Hrist vas je iscelio. Amen! Haleluja!

Vašoj bebi je bolje, zar ne brate? Već se drugačije ponaša. Zar ne? Isus je iscelio večeras na službi. Recimo slava Gospodu!

Da li svako može dobro da čuje, tamo nazad? Ponekad, kada Pomazanje dolazi na mene, ponekad mi lice potpuno utrne. Nemojte misliti da sam nervozan kada trljam lice, ali osećam kao da su mi usne uistinu napućene. To je zaista jedan svet osećaj. Ja to ne mogu objasniti. Ja Ga volim i to znam. Ja Ga volim od sveg srca.

Tamo jedna dama sedi i moli se, upravo daje sve od sebe. Ti, sestro, vi tamo sa crnim kaputom na sebi. Pogledajte ovamo i verujte od sveg srca. Verujete li? Da li me prihvataš kao Božjeg proroka? U redu, evo u čemu je tvoja nevolja, sestro. Sada to vidim. Nema mnogo toga što s tobom nije u redu. Ti imaš demonsku opsesiju, i to je ono što ne valja. Nije li to tako? Ti se plašiš i zabrinuta si. Ti si s tim skroz svezana. Ako je to tako, podigni ruku. Bog je čuo tvoju molitvu. Sotona te ne može više držati. A sada, drži samo svoju ruku gore dok se ja molim.

Gospode Bože, videći njenu nevolju i znajući da je jedna žena vezana, Sotona pokušava da joj kaže da je izgubljena, dolazim Tebi po milost. Jer u zadnjih par minuta silno pokušava da dođe u kontakt sa Tobom. Dakle, Oče, molim da taj duh napusti tu ženu u Ime Isusa Hrista. Neka ide napolje, radosna i srećna i ponovo zdrava, kroz Ime Isusa Hrista. Amen.

Dakle, sestro, ti si slobodna od toga. Sada si slobodna. Samo imaj vere i veruj svim svojim srcem.

Dakle, da li svi tamo napolje želite biti isceljeni? Da li verujete sa svim svojim srcem? Prijatelji, želeo bih ostati ovde još sat duže, ali gubim brzo snagu. To su te vizije, i ja to ne mogu objasniti. Molim vas sada mi verujte. Ako budete učinili onako kako vas ja zamolim da činite, otići ćete kući večeras zdravi. Ako bih ja uzimao jednog za drugim, bilo bi to sve isto. Sigurno, prijatelji, vi znate da sam vam rekao istinu, i Bog je svedočio da sam vam rekao istinu. Isus Hrist je svakoga iscelio pre oko 1.900 godina.

Koliko od vas, ima veru da Ga sada prihvati kao svoga Iscelitelja? Podignite ruke. Tako je, vi na ležaljka i u stolicama i tako dalje. Možete biti isceljeni. Ja sam učinio ono što mi je anđeo rekao da učinim. On je rekao da prikazem znake kao što je to činio Mojsije prorok. Onda da tražim i da budem ozbiljan u molitvi, i ništa neće opstati pred mojom molitvom. Da li vi to verujete? Onda pognite za trenutak svoje glave.

Naš Nebeski Oče, molim Te za milost u ovome času, milost za svo čovečanstvo, a posebno za ove ljude koji ovde leže. Ja sam svedočio o Tebi, veliki Jehovo, i o Tvom ljubljenu Sinu, Isusu, a Sveti Duh je posvedočio da je moje svedočanstvo istinito. I sada, Oče, ja sam im rekao da je Tvoj Sin umro radi isceljenja, a anđeo Gospodnji me je sreo i pomazao me za Tvog slugu, da ide sa ovom porukom. Pokreni se sada preko ovog slušateljstva. Neka isceliteljska sila sa Golgote, iz žrtvene Krvi, Tela i smrti našeg Gospoda Isusa, dođe do svakog bolesnika koji čuje moj glas. Dragi Oče, blagoslovi svakoga ko je sada u molitvi, svakoga ko veruje Poruku. Daruj to, Gospode. Čuj moju poniznu viku k Tebi. Ja se molim da Ti dopustiš, da na moju molitvu dođe odgovor.

U Ime Isusa Hrista, Božjeg Sina, ukoravam svaki duh bolesti, svaku demonsku silu, svaku silu koja vezuje ljude, drži ih hrome, razroke, slepe, i namučene. Sotono, ti si razotkriven. Ti ne možeš držati ove ljude. Tvoje sile su slomljene. Isus Hrist je trijumfovao nad tobom na Golgoti. Ja sada predstavljam Njega u Božanskom Daru i ti si razotkriven i izbačen napolje. Ja te proklinjem u Ime moga Gospoda Isusa Hrista kome ćeš se ti morati pokoriti, jer ja prizivam Njegovo Ime u poštovanju i svetosti nad ovim bolesnim ljudima. Ti izađi napolje iz njih da bi oni ozdravili kroz Isusa Hrista, predivnog Božjeg Sina. Amen.

A sada, dok su vam pognute glave, želim samo da verujete dok vam govorim ove reči. Znam šta je potrebno da se Sotona porazi i ja ću reći ove reči. Želim da se molite od sveg srca dok ih ja govorim. Neka bolesni ljudi, bilo gde da su sada u publici, neka se mole ovim rečima nakon što ih ja izgovorim.

Svemogućí Bože, Stvoritelju neba i zemlje, Autoru Večnog Života, Darodavaoče svakog dobrog dara, pošalji

Svoj isceliteljski blagoslov na mene, na mene jadnog obolelog smrtnika. Ja sada prihvatam smrt Tvoga Sina na Golgoti, koji je umro za moje isceljenje. Kroz Tvoju milost, Gospode, od noćas pa nadalje, ja ću svedočiti o svom isceljenju. Napisano je da si Ti Prvosveštenik mog ispovedanja, i ja ću ispovedati svoje isceljenje dok ne budem potpuno zdrav. Čuj me o Gospode, jer ja predajem sebe Tebi, za isceljenje svoga tela, da Ti dam slavu u Ime Tvoga svetog Sina, Isusa Hrista. Amen.

Izveštaji Iz Južne Afrike

U prethodnim glavama bio vam je predstavljen Vilijam Branham, njegova služba i dar isceljenja koji je delovao kroz njega. Rečeno vam je kako ga je Gospod usmerio da ide u Južnu Afriku. U nameri da vas bolje upoznamo sa njegovom službom, ja sam vam dao na uvid njegovu snimljenu poruku koja je prekucana, i to je tipična služba na kojoj se on moli za bolesne. U ovoj glavi želeo bih vam dati kratak izveštaj o deset nedelja koje smo proveli u Južnoj Afici.

Najveći religiozni skupovi ikada održani u Južnoj Africi su bili držani od strane Vilijama Branhama i njegove grupe tokom meseca oktobra, novembra i decembra, 1951. godine. To je bilo jednoglasno uverenje svake osobe sa kojom sam razgovarao o skupovima. Nakon razgovora sa propovednicima, misionarima, javnim zvaničnicima i ostalima koji su bili zainteresovani za duhovne stvari, društvene i moralne vrednosti naroda, uvereni smo da će se efekti ovih skupova osetiti u godinama koje slede.

Stotine hiljada ljudi su se skupljale na otvorenom, u halama, objektima za zabavu, u hangarima za avione, čak i na hipodromima tražeći Boga. Desetine hiljada su se zahvaljivale Bogu za svoje isceljenje. Neki su bili istog trenutka isceljeni, drugi su postepeno primili isceljenje. Neki su osetili dodir Božji i mogli su svedočiti odmah na licu mesta. Nemoguće je nabrojati razno—razne načine kako su ljudi primili svoje isceljenje. Bili su slučajevi kada su ustali da idu kući i otkrili da više nema njihove bolesti. Drugima je isceljenje bilo dovršeno na ulicama, u kolima, na poslu i u taksiju. Bilo je i onih koji su otišli kući verujući i shvaćajući, pošto su bili ispitani kod svojih lekara, da im vera nije bila uzaludna.

Oni koji su bili sa Vilijamom Branhamom u Južnoj Africi su J. W. Ern Bakster, menadžer skupine, F.F. Bosfort, doajen u službi Božanskog isceljenja, Bili Pol Branham, sin Vilijama Branhama i ja lično. Tokom boravka od deset nedelja, službe su se održavale u 11 najvećih gradova, sa ukupno oko sto dvadeset skupova i sa publikom od oko pola miliona ljudi. Nema načina da se sazna koliko je desetina hiljada ustalo i potpisalo listiće za odluku za lično spasenje, a ni koliko ima tamo hiljada onih koji danas uživaju u dobrom zdravlju radi ove kampanje.

Branhamovi skupovi su se održavali u 11 gradova. Mogao bi se napisati jedan duži izveštaj o bilo kojem skupu u jednom od tih gradova, ali je ne moguće preneti sve detalje. To nije neophodno, zato što su mnoge od tih divnih stvari koje su se desile, dešavale ponovo i ponovo, na raznim skupovima diljem Unije.

Photo by J. J. Wesselo, Johannesburg

Na ovoj fotografiji se nalaze članovi Branhamove grupe i članovi Nacionalnog komiteta koju su bili odgovorni za organizaciju cele kampanje.

Prednji red: A.W. Preller, F.F. Bosworth, A.J. Schoeman, William Branham, W.F. Mullan and W.J. Ern Baxter.

Srednji red: H.C. Phillips, D. Freeman, G. Vermeulen, J.H. Saayman and Billy Paul Branham.

Zadnji red: E.D. Pettenger, E. King, J.W. Gillingham and Julius Stadsklev.

Mi smo pokušali da napravimo izveštaje o svim skupovima najtačnije što je to moguće. Ako bi postojao bilo koji razlog za sumnju što se tiče tačnosti ma kog izveštaja, to je bilo eliminisano. Mi bi rađe procenili manji broj nego preuveličali masu ljudi, broj onih koji su primili spasenje, isceljenje, i broj prisutnih na skupu. Data je samo silueta, tako da bi vi bolje razumeli i uvažili efekat tih skupova koji su bili održani u Južnoj Afici. Na prostoru od ovih nekoliko stranica nisam u stanju da nabrojim sva svedočanstva i detalje. Jedino mogu da vam dam izveštaj, to jest kratak pregled skupova, i da vam pomognem da razumete šta se desilo u čudesnim isceljenjima tela i duše, čega smo bili svedoci iz večer u večeri.

Bilo bi ne moguće napraviti odgovarajući izveštaj o tim skupovima u Južnoj Africi a da najpre ne pomenemo divnu saradnju koju smo imali sa Policijom Južne Afrike, i Crvenim Krstom, Ambulantom Svetog Jovana, sa radnicima i medicinskim sestrama. Nikada nismo videli ni jednu grupu ljudi, koji su sarađivali dobrovoljno i bili u tolikoj meri od

pomoći. Službu za službom, mnogi od njih su radili bez ikakve finansijske nadoknade. I ako nismo imali mogućnosti da se svakome od njih pojedinačno zahvalimo, ipak cenimo sve što su učinili i želimo ovim putem iskreno da im se zahvalimo.

Nedovoljno je reći, da je veliki uspeh skupova u mnogo čemu zavisio od odanosti Hrišćanskih pastira, misionara, radnika, i laika, koji su stajali iza Branhamove skupine u molitvi i veri. Kampanja u Južnoj Africi je bila sponzorirana od strane Misije Apostolske Vere, Skupština Božjih, Svetih Pentekosnih, i Božje Crkve Punog Evandolja. Gospodin A. J. Šomen je bio predsednik Nacionalnog komiteta i gospodin W. F. Mulan je bio Nacionalni sekretar. Mnogi hrišćani i pastiri drugih denominacija su dolazili na skupove, da sarađuju i uzeli udela u blagoslovima koje Bog zabadava daje onima koji će verovati.

Južna Afrika je prelepa država, zemlja čudnih kontrasta. Na primer, grad Johannesburg je moderan kao i bilo koji Američki grad. A za samo stotrideset kilometara od grada u dubinu države, možete zateći rezervate domorodaca, gde domoroci žive onako kako su živele generacije unazad u njihovim malim kolibama.

Prvi Evropski doseljenici u Južnu Afriku su bili Holandski trgovci, koji su se nastanili u Zemlji Dobre Nade. Njihove nevolje nisu bile sa elementarnim nepogodama prirode, već sa Bušmanima i Hotentotima. Kasnije 1688. godine su tu našli utočište francuski Hugenoti, njih dvesto, koji su bili oterani silom u Holandiju. Oni su emigrirali u Južnu Afriku. Od 1795.—te Englezi su počeli da se naseljavaju. Tako da je bilo borbe i među Evropljanima kao i krvavi ratovi sa domorocima. Onda je počela ta velika seoba na Sever, što je dovelo do naseljavanja severnog dela Južne Afrike. Sve to čini da istorija Južne Afrike bude fascinatna. Južna Afrika je bila Holandska kolonija sve do 1902., kada su je preuzeli Englezi kao rezultat Boer Rata.

Ova saznanja o istoriji Južne Afrike pomažu ljudima u razumevanju i može se videti da Južna Afrika nije tipično crnačka zemlja na kontinentu, čega je deo. Južnoafrička Unija ima 3.000.000 Evropljana i 10.000.000 Ne—evropljana. Ona je imala važnu ulogu u dva svetska rata.

Sve smo imali isplanirano kada smo napustili Međunarodni Aerodrom u Njujorku prvog oktobra 1951.—ve a stigli smo u Johannesburg trećeg oktobra. Kada smo već bili na aerodromu i kod table za avion, saznali smo da Vilijam Branham i Bilo Pol ne mogu ići jer greškom njihove vize nisu bile kompletirane. Radi toga, W. J. Ern Baxter, F. F. Bosfort i ja smo otišli bez njih.

Ljudi u Južnoj Africi su bili jako razočarani kada smo stigli u Johannesburg i kada su saznali da Brat Branham i njegov sin

*W.J. Ern Baxter, Willam Branham,
Billy Paul Branham, F.F. Bosworth i Julius Stadskev.*

Bili Pol nisu došli. Novine u Johanesburgu su izvestle da je više od 4.000 ljudi počelo da se skuplja u gradu, da bi ga videli. Stotine ljudi su se nagomilale na Palmietfontein aerodromu da bi letimice videli Evandelistu iz USA, koji je video Anđela 1946. godine, i koji je trebao doći na dva meseca u obilazak Unija.

Čim smo stigli u Johanesburg, uskoro smo shvatili šta su drugi putnici aviona mislili pod tim kada su govorili o njemu kao "Zlatnom Gradu," jer okolo i ispod su bili najveći rudnici zlata na svetu. Ne samo Johanesburg, već je i cela ekonomija Južne Afrike bila izgrađena na zlatnom grebenu. Za samo malo više od pola veka, Johanesburg sa brojem stanovništva od 603.470, postao je najveći grad Južne Afrike.

Prvi skupovi južnoafričke kampanje bili su držani u Centralnoj zajednici u Johanesburgu. Iako je to jedna od najvećih crkava u gradu, ljudi su počeli da se okupljaju za

Photo by J. J. Wesselo

*Večernja služba u Maranata Park Zajednici, koja je
bila smeštena u konferencijskoj sali Misije Apostolske Vere.*

skup u sedam sati ujutro radi popodnevne službe. Mnogo pre nego što je popodnevna služba bila isplanirana, zgrada je bila puna. Večernje službe su se održavale u Maranata Park zajednici, zato što nije bilo dovoljno velikog auditorijuma u Johannesburgu da bi se smestila masa, koja je umnogome prelazila deset hiljada ljudi svake večeri.

Na prvoj popodnevnoj službi, Brat Bekster je propovedao o istini o Božanskom isceljenju. On im je skrenuo pažnju na delove Pisma koji su pokazivali svakom poštenom čoveku, da Hrist nije samo umro za naše grehe, već je takođe platio i cenu fizičkog isceljenje naših tela.

Jedan čovek iz Pretorije na ovoj prvoj službi je došao do zaključka da ukoliko su te stvari istina, a što je moralo biti jer je to bilo direktno iz Božje Reči, da će otići kući i verovati u isceljenje svoga tela kao što je verovao u isceljenje svoje duše, prema Božjem obećanju. To je i učinio. Nakon par dana otišao je kod lekara na ispitivanje, i pokazalo se, da ni traga nije bilo od raka kojeg je pre imao.

Istina o Božanskom isceljenju je našla plodno tlo u srcima ljudi u Južnoj Africi. Ova istina njima nije bila nova. Andrej Muraj, jedan od najvećih pisaca na temu Božanskog isceljenja bio je iz Južne Afrike, i za vreme svog života bio je

Spomenik na sećanje Andrew Murray-a, pred crkvom gde je propovedao svojim ljudima.

vođa holandske Reformatorske crkve. I Engleska crkva takođe praktikuje do određene mere molitvu za bolesne. Misionarstvo apostolske vere, najveće pentekostalno delo u Južnoj Africi. Osnovao ga je Džon G. Lejk, na čiji je život nevorovatno uticala služba Brata F. F. Bosforta. Sa takvom religioznom istorijom, polje je dozrelo za žetvu.

Brat Bekster i Brat Bosfort su odžavali službe sve do 6.—og oktobra, kada su Brat Branham i Bili Pol stigli iz USA. Trebali su stići u pet sati, ali je avion kasnio prema planu letenja i nije stigao pre devet časova i pet minuta.

Projurili su kroz carinu, i odvedeni su do zajednice u Maranata parku, da bi završili službu to več. Brat Branham je govorio samo par minuta i onda završio sa molitvom za sve one koji su u potrebi za isceljenjem. Imamo svedočanstva ljudi koji su primili isceljenje to prvo več. Među njima je Ernest Blum,

'MIRACLE' SETS BOY WALKING NORMALLY

(Sunday Tribune Reporter)

A FAITH cure, described by his mother as a "miracle," has enabled 16-year-old Ernest Blom, of Eastview Road, Red Hill, Durban, formerly a cripple, to walk normally for the first time in his life.

Last Sunday evening, Ernest astounded a packed congregation of more than 500 people at the Full Gospel Church in Beatrice Street, Durban, by rising from his seat and walking without the slightest difficulty to the pulpit to testify that "a miracle happened and I am now completely cured."

Excited groups of people gathered outside the church later to watch Ernest walking and to congratulate him on his recovery.

His mother, Mrs. Mary S. Blom, said: "Ernest is the youngest of my family of 10. When he started to walk, I noticed that his left leg was shorter than his right. He could only walk on the tips of his toes, and had to drag his left foot.

WENT TO HEALER

"From the age of four until a month ago, he was under the care of a specialist. For two years he wore a leg iron without any noticeable 'improvement.' The specialist latterly suggested an operation, but said he could not guarantee that it would be a success, so I gave up the idea.

"I heard of Pastor William Branham's remarkable faith-healing successes in the States. When my daughter and a friend heard he was to visit Johannesburg they motored from Durban three weeks ago and took Ernest along. They attended his opening meeting in the Maranatha Park Hall, at which 15,000 people were present."

Ernest himself here took up his story. He said: "I was right at the back of the hall. Pastor Branham asked all the people wanting to be cured to lay hands on each other. I laid my hands on those of a man sitting beside me. Pastor Branham said, 'I will pray for you.'

"WEIRD SENSATION"

"I experienced a weird sensation. It was just like cold water running through my body. I began to cry. My sister said, 'Are you healed, Ernest?' I replied, 'Yes, I am sure I am healed.'

"Because of the huge crowd I could not move, but as I was being helped from the back of the hall I kept repeating, 'I am sure I am healed.'

"Pastor Branham said: 'All you people who are healed, will you come forward.' I was assisted to the sick bay by others. He told me to walk up and down the platform on which he was standing."

"URGED ON"

"I broke into a sweat but something urged me on, and I managed to walk normally across the platform and back.

"When I got back to Durban and my school friends at Hunt Road School saw me walking into the classroom, they were flabbergasted.

"My left leg is getting stronger every day. I can now play cricket and other games."

koji se dovezao iz Durbanu da bi prisustvovao skupovima u Johannesburgu. Nekoliko nedelja nakon što se vratio kući, intervjuisao ga je novinar durbanske Nedeljne tribine, koji je napisao članak o tom događaju 11.—og novembra 1951.

Dani koji su sledili, su bili dani velikog iščekivanja i mi smo gledali stvari koje Južna Afrika nikada nije videla. Kao što je bilo pomenuto, ne moguće je navesti sva isceljenja i veličanstvene događaje koji su se desili na ovim skupovima, no želeo bih vam navesti neke kojih se sećam.

Jedne večeri tamo u Johannesburgu kada je Brat Branham razgovarao sa nekim na podijumu u molitvenoj liniji, brzo se

okrenuo publici i pokazao je na jednu mladu damu koja je ležala na nosilima. Rekao je: "Damo, leđa su ti slomljena na tri različita mesta kao rezultat pada. Isus Hrist te je iscelio. Ustani i primi svoje isceljenje." Dama je zanemela, ali je ustala u veri i slavila Boga zbog isceljenja koje je primila trenutačno. Naredne večeri je prozvana da svedoči o svom isceljenju, i baš onda smo je fotografisali, gospođicu An Veiblen, sa Bratom Branhamom, gospodinom A. J. Šomenom i Bili Polom.

Photo by Wesselo

Te iste večeri jedna mlada devojka oko četrnaest godina bila je donešena na nosilima Crvenog Krsta. I ona je imala slomljena leđa i plakala je od jakih bolova. Tokom skupa, Brat Branham je pokazao na nju i rekao: "Slomila si leđa. Isus Hrist te je upravo iscelio. Ustani i primi svoje isceljenje." Najpre, devojčica nije mogla da veruje šta je čula pa je rekla: "Ko, ja?" Brat Branham je rekao: "Da, ti." Na to je ona ustala. Majka je sedela odmah do nosila, i kada je devojka ustala, majka joj je ustala takođe. Ona je bila tako neizmerno radosna da se onesvestila i pala na nosila sa kojih je devojka upravo ustala. Imamo takođe tu sliku koja je fotografisana samo par sekundi pre nego što se majka onesvestila.

Nakon službe, devojka je išla okolo i radovala se zbog isceljenja kojeg je upravo primila. Pitao sam je kako su joj bila slomljena leđa. Rekla je da se to desilo u saobraćajnoj nesreći pre oko godinu dana. Pitao sam je koliko je hodala od vremena nesreće; odgovorila je da nije bila na nogama od vremena nesreće dok Brat Branham nije pokazao na nju i rekao da ustane i da veruje u svoje isceljenje.

Photo by Wesselo

Ta dva isceljenja su bila veoma impresivna jer su pokazala istinitost reči Brata Branhama govorenih pod Pomazanjem. Da je Brat Branham napravio grešku rekavši da ih je Hrist iscelio kada one u stvari ne bi bile isceljene, to bi bila tragedija. Niko sa slomljenim leđima nije mogao ustati iz kreveta a da nije bio isceljen. U početku on se ne bi mogao pokrenuti a da se pokrenuo, možda bi oštetiio neki nerv što bi moglo prouzrokovati trenutačnu smrt.

Još jedan neobičan incident se desio sa dvoje starešina iz Holandske reformatske crkve. Došli su na skup i posmatrali. Jedan od njih, dok je slušao kako Brat Branham dijagnosticira slučajeve, govoreći ljudima šta nije bilo u redu sa njima, i onda dok je svedočio dešavala su se čuda, postao je uveren da je to Bog. A drugi starešina koji je takođe posmatrao Brata Branhama kako dijagnosticira slučajeve, i govori ljudima tajne stvari njihovih srca; da su u Ime Isusa bili isceljeni i da su mogli ustati verujući i radujući se svome isceljenju. Bio je uveren da je to rezultat demonskih sila. Obojica su bili ozbiljni ali su došli do različitih zaključaka. Prvi starešina je otišao

kući; drugi je otišao pod stablo da se moli. Dok je bio tamo u molitvi, pitao je Boga da li su te stvari od Njega ili Sotone. On je bio ozbiljan i složio se da prihvati šta god da mu Bog otkrije. Dok se molio, osetio je ruku na ramenu. On se okrenuo da vidi ko je bio tamo, ali nikoga nije bilo. Umesto da je video nekoga, video je viziju. Video je dva oblaka, među njima je sedeo njegov prijatelj starešina, baš tačno onako kako je on sedeo dok su raspravljali o službi Brata Branhama. Kada se vizija završila otišao je najbrže što je mogao do kuće tog starešine da mu ispriča šta se desilo. Dok mu je objašnjavao viziju, drugi članovi porodice koji su bili tamo, primetili su otisak ruke na njegovoj košulji. Dok su ispitivali košulju, otkrili su da je spržena na tom mestu i jasno je ostavljen otisak ruke. Novosti su stigle do Brata Branhama o tome šta se desilo i on je rekao: "Znam sve o tome. Video sam to u viziji ovog popodneva. Donesite mi tu košulju i moja leva ruka će savršeno da se uklopi u sprženi otisak." Bilo je učinjeno kako je Brat Branham rekao. Te večeri košulja je bila donešena na skup i stotine ljudi su videli sprženi otisak njegove ruke na košulji.

Jedne večeri dok je Brat Branham pozvao da se oformi molitvena linija, videli smo da je jedan prozvani broj nedostajao. Bili Pol je ranije podelio molitvene kartice na istoj službi tako da smo bili sigurni da je osoba koja je imala taj broj bila prisutna. Brat Branham je zahtevao da svako ko ima molitvenu karticu proveri svoj broj i ako imaju taj zagubljeni broj da istupe napred. Jedna dama je ustala i objasnila da je ona imala taj broj. No kada je primila na početku molitvenu karticu, osetila je da je nešto prošlo kroz njeno telo. Bilo je to slično električnom udaru, samo blaže ali je trajalo duže. Imala je rak na svojoj usni što je neprestano bolelo. Nakon ovog udara, nalik na senzaciju, bol je prošao. Osetila je da je bila isceljena i radi toga nije bilo neophodno za nju da ide gore u molitveni red.

*Poštovani William
Branhama sa poštovanim
A.J. Schoeman,
predsedavajućim
Nacionalnog Veća, koji
je prevodio poruku
na afrčki jezik.*

Starešina holandske Reformatorske crkve, došao je u molitveni red. Nakon molitve za njega, Brat Branham mu je rekao da je primio svoje isceljenje i da može da ide kući i da slavi Boga. Takođe mu je rekao: "Imaš ženu koja je kod kuće i bolesna je od raka. Možeš se radovati jer je i ona zdrava." Kasnije kada je čovek došao kući video je da su sva svetla u kući bila upaljena i da je spolja bilo nekoliko kola. On se uznemirio i pitao se šta se desilo. Kada je ušao u kuću, video je da je žena van kreveta i da se dobro oseća i zahvaljivala je Bogu što joj je iscelio telo. Pozvala je neke svoje prijatelje kada je osetila da je isceljena. I oni su došli da je vide i svi su se radovali radi isceljenja koje su oboje primili.

Tokom još jednog skupa u Johanesburgu jedan mladi dečak od sedam ili osam godina, bio je pozvan u molitveni red. Brat Branham je razgovarao sa dečakom par trenutaka, objašnjavajući mu, da je slabost njegovog srca prouzrokovana demonskim ugnjetavanjem. Rekao mu je da će biti oslobođen i da će jednog dana propovedati isto Evanđelje koje je sada bilo poslano ljudima u Južnu Afriku. Iznenada se Brat Branham okrenuo prema publici i tokom sledećih nekoliko trenutaka tišine, bilo je jasno da je video viziju o nečemu nad publikom. I onda je pokazao nasuprot propovedaonice i rekao da su tu jedna mala devojčica i jedan dečak, koji takođe pate od te iste bolesti. Svi su osetili napetost dok je pokazivao u pravcu u kome je znao da se oni nalaze, ali nije mogao da ih nađe. U trenucima koji su prolazili, on je insistirao na tome da su oni tamo. Rekao je da duh koji vezuje ovog dečaka, poziva u pomoć druge demone koji su bili u publici. Nastavio je da gleda ali ih nije mogao pronaći. Brat Bekster je došao od nazad i stavio ruke na leđa Brata Branhama, što je učinilo da se

Brat Baxter sa Justus du Plessis koji je bio stalni prevodilac na afrčki jezik.

pomeri malo napred. Kada je to učinio, Brat Branham je došao bliže propovedaonici i mogao je da vidi one koji su bili upravo ispred nje. Tamo su bili njih dvoje koje je on tražio, dečak star oko dvanaest godina a devojčica par godina mlađa. Oboje njih su ležali na nosilima i bili su sakriveni propovedaonicom. Molio se za njih i rekao im da su oslobođeni od demona koji

im je oslabljivao srce. Video je viziju kako će oboje biti zdravi. Nakon toga sam intervjuisao majku tog dečaka koji je ležao na nosilima. Rekla mi je, da joj je sin bio u takvom stanju, da nije mogao sedeti više od deset minuta na dan.

Služba Brata Branhama je veoma neobična, kao što nas je i Brat Bosfort toliko često podsećao da nikada nije bilo ovako nečega na zemaljskoj kugli od vremena, od kada je Hrist bio na zemlji. Bog je bio dobar prema Svojim ljudima i s vremena na vreme davao nam je proroke i videoce, ali koliko smo mi bili u mogućnosti da pretražimo u analima istorije, nikog nije bilo sa službom kao što je Brat Branham. Često je bio svedok trideset do četrdeset vizija dnevno i nikada nijedna od njih nije bila pogrešna. Mnogo puta video je vizije unapred o službama i događajima koji će se desiti u budućnosti. On bi nam ponekad govorio o tim stvarima pre nego što su se i desile, i onda kada bismo ih videli, podsetili bi se o onome što nam je bilo rečeno.

Ubrzo nakon što smo stigli u Johannesburg, Brat Branham je imao viziju da će on i Brat Somen i još neki biti dole u gradu, i da će videti jednog urođenika kako stoji na uglu u plavoj košulji

*F.F. Bosworth, dekan u
službi Božanskog isceljenja.*

i belim pantalonama. Brat Branham je opisao urođenika i čak je i opisao ugao zgrade gde je stajao urođenik. Sledećeg dana kada su išli u grad Brat Branham je skrenuo pažnju o toj viziji onima koji su bili sa njim. Dok su pešačili po gradu, oni zu zašli

za jedan ugao a tamo je pred njima stajao taj urođenik, bio je obučen tačno kako ga je Brat Branham opisao. I okruženje je bilo takođe takvo, baš onakvo kako je opisao.

Jednog dana Brat Branham je video viziju jedne domorotke koja je imala dosta visoko čelo sa ožiljkom. Ona je sedela na zemlji i gledala nadole kao da je radila nešto sa svojim rukama. Brat Branham je podelio ovu viziju sa drugima i par dana nakon

Brat Branham propoveda urođenicima sa tri prevodioca.

toga, bili su negde napolju i vozili se, i tamo se nalazila ta devojkica pored puta prodajući brojanice. Niko u početku nije prepoznao devojkicu da je ona ta o kojoj je Brat Branham video viziju. Nakon što su se vozili oko kilometar, Brat Branham ih je pitao hoće li stati i okrenuti se zato što je želeo da vidi tu devojkicu koja je sedela tamo pokraj puta praveći i prodajući te brojanice. Oni su se vratili nazad i počeli da razgledaju neke od tih brojanica. I upravo kada su se spremali da krenu, Brat Branham je pitao: "Zar niko ne prepoznaje ovu devojkicu?" Kada su je pogledali prepoznali su devojkicu o kojoj im je govorio Brat Branham, sedela je na zemlji i gledala dole kao da nešto radi sa rukama. Kada je pogledala gore, videli su njeno visoko čelo i ožiljak.

Prvo veče, Brat Branham je bio u kući Brata Šomena, Predsedavajućeg Nacionalnog komiteta, i imao je viziju o onome šta se desilo sa ćerkom Brata Šomena. Imala je operaciju oka. Brat Branham je opisao operaciju upravo onako kako se desila. Brat Šomen je potvrdio sve što je rekao; to je bilo upravo kako se to desilo.

Nakon svršetka službi tokom nedelju dana u Johaneshburgu, odvezli smo se do Klerksdropa. To je bio još jedan značajan grad oko dvesta kilometara jugozapadno od Johaneshburga.

Prva služba je tamo bila otkazana zbog kiše, a druga služba je bila otkazana zbog oluje i hladnog vremena. U nedelju ujutru, Bog je govorio Bratu Branhamu kroz viziju, uveravajući ga da će nam vreme biti naklonjeno tokom preostalog vremena u Južnoj Africi. Ova dva skupa su bila jedina koja su bila otkazana zbog vremena na celom tom putu po Južnoj Africi, iako su neki skupovi bili održavani u gradovima koji su se nalazili u svojim kišnim sezonama.

Nedelja, 14.—ti oktobar je bio predivan dan. Ljudi su putovali na stotine kilometara da bi došli na skup. Nekoliko meštana mi je reklo da je to bio najveći skup ikad viđen u gradu Klerksdrop. Brat Bekster je propovedao poruku Evanđelja te večeri, a kada je zamolio ljude da ustanu i time pokažu da prihvataju Isusa Hrista kao svog Spasitelja i Gospoda, oko tri hiljade ljudi je ustalo na taj poziv. Pošto su ti ljudi u gradu takođe bili svedoci čudesnog delovanja našeg Gospoda, kroz Brata Branhama, oni su takođe priznali da ih je posetio prorok iz druge zemlje. Oni su shvatali da možda više nikada neće ponovo videti ovako nešto za vreme svog života. Nedelja je bila jedna od najvećih dana koje je Klerksdrop ikada video. Bilo je puno onih koji su primili isceljenje i za dušu i za telo.

Razmišljam o malom dečaku koji je imao jedanaest do dvanaest godina, koji je dobio molitvenu karticu i čiji je broj bio prozvan. Pošto se popeo na podijum, primetio sam da su mu oči bile veoma zrikave. Čim ga je Brat Branham video,

Oči su mu bile zrikave, a sada su potpuno normalne.

ispričao je priču o svojoj maloj devojčici čije su se oči ukrstile zbog siline bola neposredno pred smrt. Brat Branham nikada nije prestao da se saoseća kada bi video decu sa ukrštenim zrikavim očima. Pomolio se za dečaka i onda ga je zamolio da pogledao gore. Pošto je to učinio, oči su mu se ispravile. Dečak se okrenuo prema publici i oni su se radovali činjenici da oči koje su bile zrikave, sada su bile savršeno prave. Lokalni lekar je ispitao dečaka i objavio da su mu oči normalne. Nakon službe uslikao sam dečaka i slika je sada ovde.

Jedne večeri posle službe, neki od nas su sedeli oko trpezarijskog stola, u kući pastira P. F. Fourijea, jednog od lokalnih pastira. Uživali smo u osveženju dok nam je Brat Branham govorio o nekim duhovnim istinama. Nakon što nam se gospodin Fourije pridružio za sto, primetio sam kako Brat Branham svakoga od nas voma pažljivo posmatra, kao da je nešto tražio. Nakon par minuta, oslonio se na naslon stolice i rekao nam je da je još ranije video viziju tog poslepodneva. A sada smo mi sedeli za stolom tačno onako kako nas je on video. Brat Bosfort je sedeo na jednom kraju stola, a pastir i gospođa Fourije na suprotnoj strani, a Sidni Smit i ja smo bili naspram Brata Branhama. Svaki od nas je bio tačno na onom mestu na kojem nas je video u viziji to poslepodne. Sada je mogao reći šta mu je Bog otkrio. Okrenuo se ka gospođi Fourije i

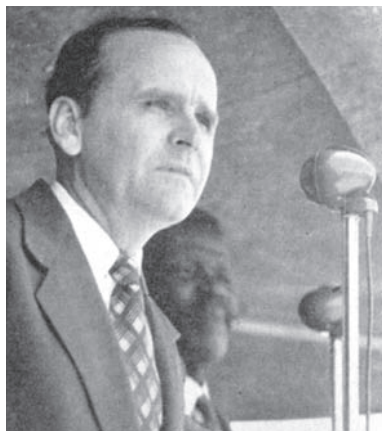

Photo by Howard Shaw

Bog otkriva tajne ljudskih srca Svome slugi.

ispričao joj o nekim detaljima njene mladosti. Pošto se upustio u detalje, ona je sedela tamo uzbuđena činjenicom da joj se Bog obratio preko Svog proroka u vezi nje. Takođe joj je rekao da ima probleme sa stomakom i srcem što joj je prouzrokovala nervoza. Nakon što je i dalje govorio o viziji, i rekao joj je reči ohrabrenja, izvinuo se ostalima za stolom i povukao se.

Naše sledeće odredište je bilo od 17.—og do 21.—og u Kimberliju, glavni grad dijamanta na svetu. Skupovi su tamo bili zakazani u Gradskoj hali, ali već tokom prvog skupa, zgrada je bila prepuna i bilo je čak više ljudi spolja nego unutra. Lokalno društvo je shvatilo da se nešto mora učiniti da bi se moglo omogućiti hiljadama da dođu koji su želeli prisustvovati skupovima. Lepom saradnjom sa rudarskom industrijom, dobili smo na korišćenje Di Birsov stadion, čiji je kapacitet šest hiljada sedišta i važio je za jedan od najboljih arena u Južnoj Afici. Samo će večnost otkriti šta je sve bilo učinjeno da bi se uvećao njegov kapacitet.

Dok je Brat Bosfort jeo u lokalnoj gostionici, prišao mu je jedan mladi čovek i upitao ga je da li je on član skupine Brata Branhama. Rekao mu je, da je morao doći sa jugo—zapada Afrike, jer mu je petogodišnja kćer umirala od raka. Pitao je Brata Bosforta, šta se može učiniti da bi njegovo dete moglo primiti isceljenje, za koje je znao da je Hrist platio cenu. Brat Bosfort mu je objasnio da je moguće da neće dobiti molitvenu karticu, ali i bez toga može doći do isceljenja. On ga je savetovao da bude u neprestanoj molitvi da bi Bog dao Bratu Branhamu viziju o njegovom detetu koje je obolelo od raka. Čovek je došao na službu verujući u Boga. Dok je stajao po strani, moleći se, Brat Branham se okrenuo prema njemu i rekao: "Idi kući; ako možeš verovati, tvoje dete koje je kod kuće, a ima rak, biće zdravo." Nakon toga, pitao sam Brata Branhama, šta je video u vezi ovog čoveka. Rekao mi je da je video viziju o malojoj devojčici koja leži na postelji i boluje od raka, a oreol se nalazio iznad tog čoveka pokazujući da je to dete bilo njegovo.

Sidni Smit iz Durbana, koji je sa nama putovao u to vreme, ispričao mi je jedan veoma zanimljiv slučaj. Gospodin Smit se upravo zaustavio pred kućom gde je odseo Brat Branham, da bi ga poveo na službu. Zaustavio se na ulici pred kapijom, gde ga je sreo veoma mršav čovek koji je prepoznao Brata Branhama, zamolio ga je da se moli za njega. Čovek je zavrnuo rukave da bi mu pokazao koliko su mu ruke bile mršave; nisu bile veće od zgloba ljudske ruke. Brat Branham ga je pogledao i rekao: "Bolestan si od TBC. Da li veruješ u Boga?" Čovek je rekao: "Verujem u Boga." Brat Branham se pomolio za njega i govorio mu je par minuta, nakon čega mu je on rekao: "Da vidimo ponovo tvoju ruku." Ovog puta kada je čovek ponovo zavrnuo rukave, bio je zadivljen kada je video da mu se ruka uvećala i delovala je jače od samo pre par minuta. Ovo je bio slučaj gde Bog ne samo da je čoveka momentalno iscelio, već mu je čudom povratio telesnu snagu, što bi se obično postepeno vraćalo.

U svakom gradu gde smo mi održavali skupove, ljudi bi nas zaustavljali na ulici da bi nam ispričali o isceljenjima koja su iskusili ili o kojima su čuli. Ne pamtim ni jedan grad gde

smo bili opkoljeni sa toliko puno ljudi, koji bi nas izveštavali o stvarima koje je Bog učinio za njih kroz službu Brata Branhama, kao što je to bilo u Kimberliju.

Iskusili smo mnoga uzbuđenja na putu u Južnu Afriku. Videli smo kako ljudi na hiljade ustaju da prime Hrista kao svog Spasitelja. Hromi su ozdravljali, slepi gledali, gluvi su čuli, nemi govorili, invalidi su ustajali sa postelja, i oni u bolovima su bili oslobođani. Ali nikada nećemo zaboraviti uzbuđenje kada smo čuli urođenike i crnce kako pevaju. Glasovi im nisu bili uvežbani no izgleda, da sve što oni treba da učine je da otvore usta i pesme bi izlazile. Takvu rezonansu, tako visoke tonove bilo je zadovoljstvo čuti. Sećam se u Kimberliju da su se stopilo 6.000 glasova i to proizvelo muziku kao iz moćnih orgulja, zagrmela je pesma slobodnih.

To pevanje bi inspirisalo svakoga i učinilo da uzdigne svoje srce proslavljajući Boga. Pošto su pesme slavljenja pevane Bogu i Reč propovedana ljudskim srcima, muškarci i žene su se uhvatili za Božja obećanja. Neki su postali nova stvorenja u Isusu Hristu. Drugi su u potrebi za Božanskim isceljenjem ustali u veri, verujući Bogu, i primali su isceljenja svojih tela.

Nakon jedne od službi, jedan čovek mi je prišao, i rekao je da je video Anđela Gospodnjeg kako stoji na podijumu pored Brata Branhama. Zamolio sam ga da opiše anđela, zato što su ga i drugi videli i opisali ga, pa sam želeo da znam da li je i ovaj opis identičan. Rekao je da je to bio jedan krupan čovek, skoro visine Brata Bekstera, sveže obrijan i obučen u bele haljine sa zlatnim rubom na dnu. On je stajao neposredno iza Brata Branhama, dok je on gledao širom publike, gledao vizije o isceljenjima, prozivajući ih i ohrabrujući ih, da ustanu i da prime svoje isceljenje.

Na jednom od skupova koji je održan za Ne—evropljane, jedna Indijanka je došla u molitveni red. Brat Branham ju je pogledao i rekao: “Ti nisi Hrišćanka. Ti si bolesna od raka i čira. Ti nisi primila Hrista kao svoga Spasitelja. Hrist će te isceliti, ali pre toga Ga moraš prihvatiti kao Spasitelja i Gospoda. A onda idi i reci svojim ljudima šta je On učinio za tebe i tvoje isceljenje će biti potpuno.” Rekao je: “Ako ćeš to učiniti, podigni svoju levu ruku.” Ona je podigla levu ruku. Pozvao je jednog od radnika tamo da preuzme gospođu i da je vodi ka Hristu tako da bi ona mogla ispuniti zavet koji je dala.

Sledeća serija skupova je bila održana u Blumfontajnu, od 24.—og oktobra, pa do 28.—og. Reč Blumfontajn znači izvor cveća. To je predivan grad sa svojim parkovima, cvećem i divljim drvećem. Stižući u grad, Branhamova grupa je bila dočekana od velike skupine ljudi i mešoviti hor je pevao “Samo Veruj.” Brat Bosfort je rekao ljudima da će videti

Hor Odboara za Doček koji nas je sreo na rubu grada.

nešto što niko nije video od vremena od kada je Hrist bio na zemlji. Nikada pre u istoriji crkve Bog nije došao da deluje na ovakav način. Koliko je to samo istina, jer Bog je učinio dela u gradu Blumfontajnu kao što nikada nije ranije učinio. Hiljade ljudi su dolazile sa velikih udaljenosti. Intervjuisao sam jednog čoveka koji je doleteo iz severne Afrike, negde oko osam hiljada kilometara. Jedan policajac me je obavestio da smatraju da ima preko hiljadu kola u Blumfontajnu koja su pristigla. I ponovo nije bilo dovoljno velikog auditorijuma da bi se smestilo veliko mnoštvo ljudi u iščekivanju. Lokalni komitet je napravio aranžman za korišćenje Grounds Sajma, koji može da primi oko 6.000 ljudi. Već prve noći sve je bilo ispunjeno hiljadama ljudi, koji su sedeli u stolicama i na klupama što bliže moguće podijumu.

Brat Bosfort je propovedao propoved o Božanskom isceljenju. I dok su se hiljade skupljale tamo kod Sajma

Šatori koji su bili podignuti za smeštaj ljudi koji su dolazili iz okoline da bi prisustvovali skupovima.

Grounds još pre šest sati, jer veoma često bi služba započela u to vreme. On bi objasnio istine Božanskog isceljenja kao što su izlagane u Bibliji i razjasnio kako je Bog delovao kroz Brata Branham. Brat Bekster bi propovedao o ličnom spasenju. I svaki put je bio veličanstveni odziv na ovaj poziv onih, koji su želeli spasenje koje je za njih donela Golgota. Bilo je večeri kada je bilo potpisano i dve hiljade kartica o odluci. Ljudi i žene ne bi odgovorili u takvom broju, ili u bilo kom broju, a da tamo nije bio Duh Božji i govorio im. Da li može Blumfontajn ili ma koji drugi grad u Južnoj Africi, koji su iskusili blagoslove službe Brata Branham, ikada više ponovo biti isti?

Tokom službe u petak uveče u Blumfontajnu, Brat Branham je video jednu viziju koja je bila drugačija od onih koje je ikada video. Molio se za ljude, i u to vreme je hrabrio ljude da veruju Bogu, i da prihvate isceljenje koje je Bog za njih pribavio. Hrist je platio cenu njihovih isceljenja, ali nema načina na koji im On to može dati, sem da oni to veruju i prihvate. I dok je Brat Branham stajao pozadi, i dalje ih ohrabrujući, video je veliki zid kako se podiže sa zadnjeg dela stadiona, protežući se do njegove pune dužine. Dok je taj zid nastavljao da se diže, došao je i nad ljude, i izgledalo je da će na njih padati velike kapi vode. I dok su padale te velike kapi vode, uvek su tačno udarile nekoga po glavi. Brat Branham je procenio da je bilo oko hiljadu petsto takvih kapi i bio je uveren da su ti ljudi bili isceljeni, međutim bilo je na njima da nastave sa verom da bi sačuvali to isceljenje. On je smatrao da ni na jednoj od prethodnih službi nije bilo toliko isceljenih ljudi, kao što je te noći u Blumfontajnu.

Veoma često je Brat Branham podsećao ljude da on ne može reći ništa — do samo onoga — što mu je Gospod otkrio. Jedne večeri, jedna dama je došla u molitveni red, a Brat Branham je video viziju što se nje tiče i on joj je rekao da se spremi da sretne svog Boga. Nakon reči ohrabrenja, rekao joj je da služi Bogu svim svojim srcem. Ništa nije rečeno o njenoj bolesti a niti o njenom ozdravljenju.

Po završetku službe, pitali smo Brata Branham, zašto je govorio na taj način sa tom damom. Rekao nam je, da je video viziju pogreba i da će žena za kratko vreme umreti. Bez obzira koliko silno je hteo reći toj ženi nešto drugo, nije mogao reći ništa više nego što mu je Gospod pokazao.

Sutra ujutru nam je rečeno da je dama umrla tokom te noći.

Iako je većina službi držana za Evropljane, ipak su tri službe bile organizovane i za domoroce. Povremeno smo

*Izgledalo je to kao jedna uobičajena
i učestala stvar, da su se hitna kola
vraćala prazna.*

mogli da ubacimo u ionako već prenatrpani plan još nekoliko dodatnih skupova za domoroce. Subotom popodne Brat Bosfort je propovedao na jednom takvom skupu. Nakon svoje poruke pozvao je na podijum desetak ljudi koji su imali radikalne (mastoidne) operacije. (Operacija glave iza uвета.) Ti ljudi su imali izvađenu po jednu bubnu opnu. I da bi mogli uopšte da čuju, Bog je morao stvoriti novu bubnu opnu. Tako je Brat Bosfort prozvao ljude koji su imali jedno zdravo uvo, kako bi mogli čuti Reč Gospodnju i tako imati veru za potpuno isceljenje. On ih je koristio kao pokazatelje — ilustraciju svoje poruke. Rekao im je da će ih Bog isceliti ako budu verovali i tada je prozvao oko dvanaest pojedinaca da bi dokazao tvrdnju koju je izrekao. Koristio je one koji su imali oštećen sluh, rađe nego neko drugo oboljenje, zato što je to bilo nešto i vidno i čujno pobblici. On je isprobao njihov sluh stavljajući im njihov prst u zdravo uvo i onda im šaputao na uvo iz kojeg su imali uklonjene bubne opne. Svaki od njih, za koga se molio, je bio u stanju da čuje. Nakon te demonstracije vodio je ljude u masovnu molitvu, i zamolio ih je, da se mole sa njim reč po reč. To su i učinili i na stotine njih je primilo svoje isceljenje tog popodneva.

Tako je položen divan temelj za službu Brata Branham, koja je bila održana u nedelju ujutro. Na toj službi, smatra se da je bilo mnoštvo od oko 15.000 Ne—evropljana. To je bila najveća održana ne—evropska služba u Južnoj Africi. Domoroci su bili iz Basutolenda i bez sumnje da je veliki uspeh službe bio rezultat dobre setve Reči od strane misionara, koji su propovedali ovim domorocima. Mnogi hromi koji su bili donešeni, odande su odšetali. Sećam se jednog hromog koji je hodao na rukama i vukao svoje noge za sobom, nakon dva dana je bio u stanju da hoda uspravno. Bila je tamo i jedna osoba sa hidrocefalitisom, koja je bila normalna nakon četiri dana,

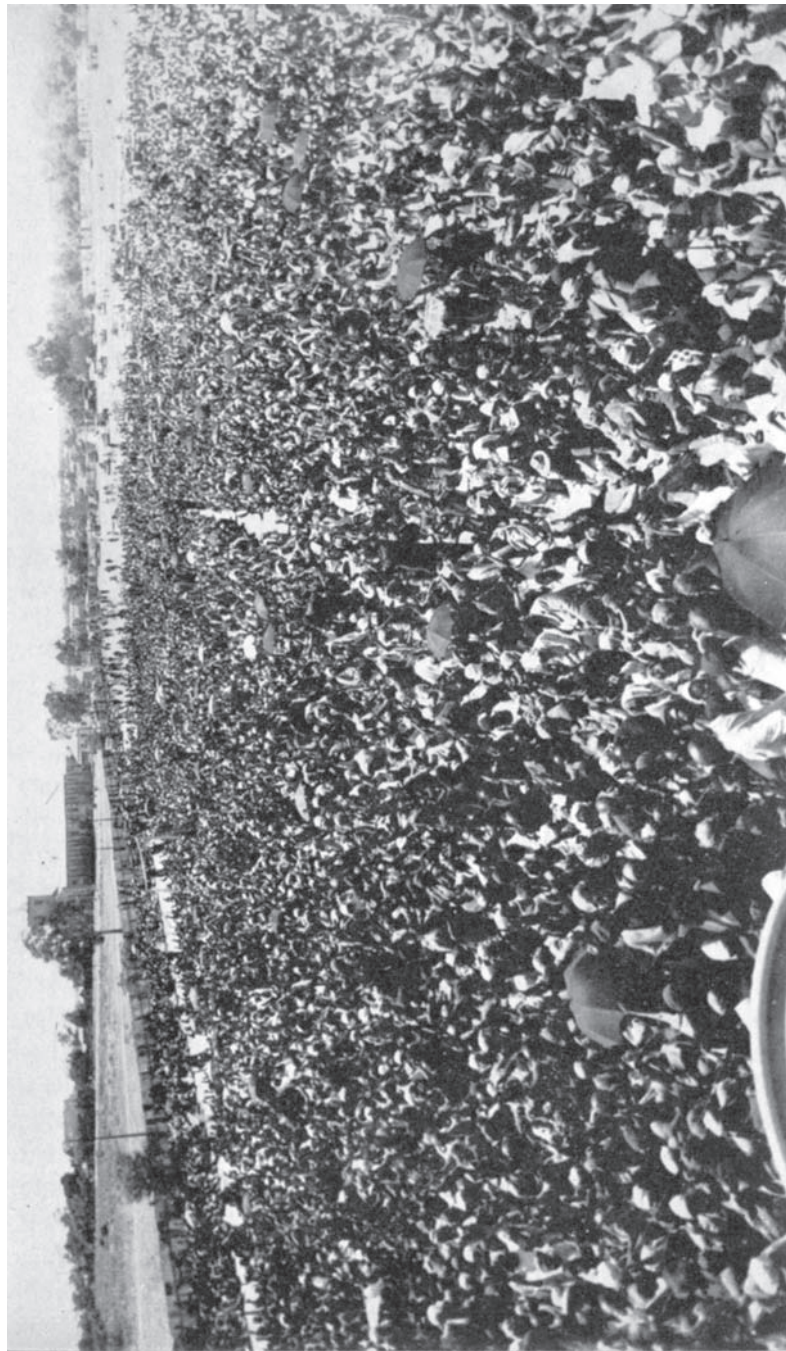

Photo by Oliver Studio

Deo skupa sa jutarnje nedeljne službe za urođenike u Blumfontajnu.

a i druga veličanstvena isceljenja. Nekoliko misionara su me obavestili, da se smatra da je oko hiljadu ljudi bilo isceljeno na toj jednoj službi. Naš dobar prijatelj, Misionar Krast, napisao je izveštaj o skupu domorodaca u Blumfontajnu. Citiraću taj izveštaj onako kako mi ga je on poslao.

SLUŽBA BRATA BRANHAMA ZA DOMOROCE U BLUMFONTAJNU, 27. I 28. OKTOBAR 1951.

Zabeležio Misionar A. Krast

Kroz časopis "Glas Isceljenja," službe Brata Branham i Brata Bosforta su ovde bile dobro poznate, bili su uloženi svi mogući naponi da se reklamiraju ova dva važna skupa u Fristejtu i Bosutlandu. Iznajmljeni su mnogi autobusi i mnogi specijalni vagoni na svim linijama, da bi obezbedili dovoz mnogih gladnih duša i bolesnika u Blumfontajn. Crkva druga po veličini u gradu, uzdržala se od skupova dok su se ostalih šest velikih hala koristile za spavanje i smeštaj. Tokom meseci, mnoge su molitve bile poslane pred Božji Presto, da bi skupovi bili moćna objava Božje sile.

Prvi skup je bio u Subotu u 2 i 30 popodne, no mnogi su stigli čak dva dana ranije i celu subotu ujutru. Ljudi su opkoljavali crkvu željno očekujući da uđu u zgradu. Pošto je u crkvu moglo da se smesti samo 800 ljudi, jedino je u slučajevima slepila, gluvoće, hromosti i slučajeva nepokretnosti bilo dopušteno da uđu, a na hiljade ih je moralo ostati napolju. Vrata su bila zaključana, no bez obzira na to, neki su uspeli da uđu u crkvu kroz prozore. Brat F. F. Bosfort je stigao i bilo mu je milo da vidi da tako veliki skup proslavlja Boga svojim pesmama. Božja Reč je propovedana a vera je rasla do nivoa kada je svako očekivao velike stvari. Oko trideset osoba koje su izgubile sluh na jedno uvo, bilo radi operacije, bilo od bolesti, bili su pozvani na podijum i za njih se lično molio Brat Bosfort. U svakom slučaju sluh se momentalno povratio i publika se čudila stvarima koje je Bog učinio kroz Svog poniznog slugu. I mnogi drugi su žudeli da dođu na podijum i da se za njih moli polaganjem ruku, no Brat Bosfort je izrekao sledeću hrabru izjavu: "Svako od vas može biti isceljen od ma koje bolesti, ako samo možete verovati Božju Reč!" On je obećao da će se moliti u isto vreme za sve, zamolivši publiku da ponavlja njegovu molitvu za njim. Ovo je bilo učinjeno i Bog je činio moćna čudesa. Odmah nakon molitve, Brat Bosfort je pitao za svedočanstva, i mnogi su došli do mikrofona da bi rekli nešto o Božjoj isceliteljskoj sili. Svako je slavio Boga kada je jedna starija žena rekla: "Došla sam na skup slepa i gluva, a sada mogu videti i čuti." Kada je pitao koliko je njih primilo sluh, unutar crkve ih je bilo 67 a spolja ih niko nije mogao prebrojati.

Svako je bio zahvalan Bogu radi onoga što je bilo učinjeno, a i dalje očekujući još i veće stvari sledećeg dana kada stižu Brat Branham i Brat Bekster.

Nedelja, 28.—mi oktobar.

To je bio dan koji se nikada neće zaboraviti! Shvatajući da nijedna crkva a niti hala nije mogla da smesti očekivanu masu ljudi, odlučeno je da imamo skup na fudbalskom stadionu. Rano ujutru je počelo postavljanje zvučnika i priprema mesta za propovedanje. Ponovo su hiljade ljudi počele da stižu na stadion mnogo sati pre početka službe. Brzo su bili organizovani misionari i nacionalni radnici da bi podelili

Billy Paul deli molitvene kartice na službi za urođenike.

gomilu u sekcije i doveli sve invalide napred. Već ujutru u 9 i 30, skupilo se oko 5.000 ljudi. Počeli smo pevati a oni koji su čuli ovaj divni milozvuk nikada neće zaboraviti taj nebeski ton. Kada je došlo vreme za molitvu, svi muškarci, žene i deca su kleknuli na kolena i spontano se molilo za Božju moćnu posetu. To je bio vapaj Njemu, a nama su potekle suze, videći glad svakog srca. Nakon fine evanđeoske poruke jednog misionara, ljudi su bili ohrabreni da očekuju velike stvari od Boga. Rečeno im je da ne mora obavezno da se moli za svakoga pojedinačno, već neko može primiti isceljenje bilo gde i u publici. Svedočanstva o onome što je Bog već učinio na drugim mestima, ojačalo je veru vernika.

U 10 i 30 pre podne, stigo je Brat Bekster i još neki. Usledila je kratka evanđeoska poruka od Njegovog pomazanog sluga. Kada je bio upućen poziv da se ljudi predaju Hristu, hiljade ruku su se podigle i Bog je video svaku od njih. Kako je spasenje veliko! Ovog puta, svi su nestrpljivo čekali na Brata Vilijam Branhama. Kada je stigao ovaj ponizni Božji sluga, bio je pokrenut saosećanjem videći mnoge hrome koji su ležali pred njim, ali sa sigurnošću vere je rekao da će mnogi od ovih nesrećnika hodati. Deset urođenika je bilo prozvano napred a Brata Branham je kroz Božji Duh, svakome od njih rekao o njihovoj bolesti i potom se molio za njihovo isceljenje, što im je bilo darovano. Tada je već broj publike porastao na 12.000 a Brat Branham se gorljivo molio za svačije isceljenje, zapovedajući Sotoni da napusti obolele u Ime Isus Hrista. Bog je čuo molitvu i spasao bolesne. "Molitva vere će ozdraviti bolesnog i Bog će ga podignuti." (Jakov 5:15.)

Brat Branham Albert-u Mokoma-i, Basuto urođeniku koji je bio isceljen od TBC-a u Blumfontajnu a danas propoveda Evanđelje.

Nijedno oko nije moglo videti sve što je Bog učinio u tim svetim trenucima. Nije bilo vremna za svedočanstva na službi, već bi jedan jednostavno rekao drugom: "Isceljen sam! Vidim! Mogu da govorim! Ne boli me više! Haleluja!" Velika služba se završila sa moćnom pesmom slavljenja.

Tokom nedelje, pre službe, oko 4.000 ljudi je zahtevalo molitvu. Dve korpe pune pisama su bile donešene na skup gde je Brat Branham na njih polagao ruke, i molio za isceljenje nepoznatih bolesnika. Sledećih nedelja smo čuli mnoštvo svedočanstava iz svakog dela naše države. Iz ove misijske

stanice "Maunt Tabor," Basutland, njih pedeset je posetilo skup (odaljenost od 200 kilometara) i osim njih nekoliko svi su se vratili isceljeni. Iz jednog drugog sela, Thaba Tsoeu, njih dvadeset troje je išlo u Blumfontajn tokom naše posete mestu, i petnaest je svedočilo da je primilo isceljenje. Idući u udaljeniji centar, Mohaleshoek, vlasnik autobusa mi je rekao: "Uneo sam hromog čoveka u autobus, ali kada se vratio sa skupova, mogao je hodati sam." I mnogi drugi su tamo bili predivno isceljeni. Jedan Evangelista iz Bosutlanda nas je izvestio: "Skoro svi koji su otišli u Blumfontajn bili su isceljeni. Jedan nemi dečak sada govori, — oduzeta ruka je bila isceljena, itd."

Kada smo stigli u Zastron, O. F. S., na stotine ljudi je došlo radi onoga što je Bog učinio u Blumfontajnu. Jedan čovek je svedočio, bio je slep, a sada vidi — čitao je Bibliju pred nama. Žena koja je болоvala preko dvadeset godina i bila nesposobna da radi bilo šta potpuno je isceljena i od tada radi. Dve žene su svedočile da nisu mogle govoriti, ali sada mogu. Oko polovine onih koji si išli na Branhamove skupove iz tog grada su bili isceljeni. Gde god da smo išli u posetu, ljudi su izveštavali o veličanstvenim isceljenjima. Drugi su se obraćali preko pisama i govorili o moćnim Božjim delima. Jedna žena koja je došla avionom sa planina Bosutlanda, bila je savršeno isceljena od astme i visokog krvnog pritiska i od mnogih drugih bolesti. Nije mogla raditi dvanaest godina, a sada je zdrava. Jedan paralizovani propovednik iz Kronstanda pisao je da sada može hodati bez štaka; i da je i drugih šest članova njegove crkve bilo isceljeno.

Smatramo, da je bar oko hiljadu ljudi primilo svoje isceljenje tokom dve službe, radi čega mi slavimo Boga. Iako je od onda prošlo već tri meseca, zahtevi za molitvu nam stižu skoro svake nedelje. Oni svi govore o onome što se desilo u Blumfontajnu i veruju da i oni takođe mogu biti isceljeni. Hiljade se ovde žudno mole i čekaju na što skoriji povratak Branhamove skupine u Južnu Afriku.

* * *

Od Blumfontajna smo putovali jugozapadno oko hiljadu petsto kilometara do Kejptauna. O Kejptaunu se često govorilo kao o kapiji Afrike. Osnivanje moderne civilizacije u Africi nalazi se u Kejptaunu u podnožju planine Tejbol. To je bilo tamo kada je 1652.—te Jan fon Ridik uspostavio prvu predstražu na trgovačkom putu ka Istočnoj Indiji. Danas je to jedan moderan grad sa pola miliona stanovnika, poznata svetska luka; to je parlamentarni glavni grad unije i dobro poznat po svojim prelepim predelima.

Photo by Staples

Hangar Br. 3 na Vingfild aerodromu.

Skupovi su se tamo održavali na Vingfild aerodromu, kojim rukovodi Južnoafrička vazдушna kompanija, koja je besplatno ponudila jedan od svojih hangara. Na svakoj službi je bilo od pet do deset hiljada posetilaca. I ovde je ponovo kao i obično kapacitet hangara bio popunjen do šest sati popodne. Službe su bile održavane u to vreme, da bi se pružala prilika ljudima da čuju poruku od Brata Bosforta i Brata Bekstera, kao i objavu dara koji je delovao kroz Vilijama Branhama.

Skupovi za Ne-evropljane su se održavali u Dril Holu u Kejptaunu. Tokom jedne službe, pedeset troje je tražilo molitvu za vid, i vid im se ili osetno poboljšao ili je postao potpuno normalan. Mnogi od njih su prethodno bili potpuno slepi.

Služba je u nedelju ujutru bila za Ne-evropljane i trebala je početi u 10 sati, no ljudi su počeli da se okupljaju već 1 i 30 ujutru. Oni su satima sedeli i čekali na početak službe. A kada su se vrata otvorila, samo je mali deo onih koji su se skupili napolju, uspeo da uđe u halu koja je mogla primiti nešto manje od tri hiljade ljudi. Pred popodnevnu službu razgovarao sam sa nekoliko policajaca, koji su mi rekli da procenjuju da se najmanje pedeset ljudi onesvestilo tokom dana čekajući da uđu u halu.

Nakon službe koja je nazvana "Odgovornost i Ohrabrenje" bila je upućena molitva za masu, za sve one kojima je potrebno isceljenje. Nakon molitve pitali smo da li ima svedočanstva.

Dril, Kejptaun, Južna Afrika.

Mnoštvo je istupilo napred i svedočilo o isceljenju koje su primili. Jedna devojka koja je nošena u halu imala je slomljen članak koji nije mogao da se isceli. Primila je svoje isceljenje, izašla je na podijum savršeno dobro i svedočila. Neki su govorili kako im se sluh poboljšao. Dvoje koji su bili slepi su svedočili da sada mogu videti. Vera im je bila na visokom nivou.

Sećam se, dok sam tokom propovedi sedeo na podijumu i posmatrao ljude, njihovu reakciju na poruku vere koja im je bila predstavljena, primetio sam jednu damu koja je sedela desetak metara od podijuma. Ona je gledala u svoje ruke. Moglo se videti po velikim prstima i očiglednoj ukočenosti prstiju da je bolesna od artritisa. Nije bila u stanju da mrdne svojim prstima, ali pošto je čula Božju Reč objašnjenju, vera

Mali deo gomile koji nisu mogli ući u Dvoranu Dril.

joj je porasla i pogledala je dole na te hrome prste i pokušala da ih pomeri. U početku praktično uopšte nije bilo pomeranja. Nastavila je da upotrebljava svoju veru i dok je to činila, postalo je očigledno da ih može pomerati više nego što ih je mogla ranije. Nakon još par minuta, ona je otvorila i zatvorila šake savršeno lako. Osmeh se pojavio na njenom licu, pošto je shvatila da je slobodna od hromosti što je prouzrokovao artritis.

*Brat Branham se moli
pod Pomazanjem nad
maramicama prema Delima
Apostolskim 19:11-12.*

Photo By Staples

Jedan dan, dok je Brat Bosfort hodao ulicom, prišla mu je jedna dama koja je primetila da je on bio Amerikanac i pitala ga je da li on ima ikakve veze sa skupovima Božanskog isceljenja. Rekla je da je bila nevernik i da zbog toga nije obratila pažnju na tu kampanju, ali joj je njen lekar govorio o tri—četiri svojih pacijenata koji su bili na skupovima i primili isceljenje. Ona je čula o spiritizmu i o Hrišćanskoj Nauci i pitala se, jesu li ti skupovi sponzorisani od nekih od ovih dvoje. Pošto joj je njen lekar pričao o skupovima i savetovao je, da bi možda mogla imati neke koristi od njih, ona je pomislila da bi ih vredelo posetiti.

Dok je Brat Branham pod pomazanjem, veoma je važno da neko postupi onako kako je on to zahtevao. Onda njegove reči više nisu njegove, već Reči Svetog Duha, koji govori volju Božanskog i Suvernog Boga. Voleo bih navesti jedno pismo koje pokazuje značaj toga. “Jedna je dama iz Vingfilda bila isceljena od raka i Brat Branham joj je rekao da treba da se krsti i da dođe na službu krštenja u poslednju sredu uveče, ali ona se nije

krstila. Rekla je pastiru: 'Kada samo pomislim da sam svih ovih godina bila član crkve, a da čak ni spašena nisam, iako sam bila učiteljica Nedeljne škole. Ali sada sam spašena i isceljena.' Ona se radovala svom spasenju i isceljenju, ali je zaboravila šta joj je Brat Branham rekao da učini. Nije bila krštena. Usledila je subota i ona je umrla. Platila je cenu svoje neposlušnosti."

Dok je Brat Bosfort još propovedao urođenicima u nedelju poslepodne u Kejptaunu, on je rekao ovo: "Ako vi propovednici urođenci budete verovali Bogu, Bog će nekima od vas ovo popodne dati dar isceljenja." Brat Bosfort se trgnuo radi reči koje je on sam izgovorio, i rekao je to pre nego što je i shvatio šta je govorio. Nakon službe mi je rekao: "Verujem da me je Bog naveo da kažem ove reči. Ako budeš imao prilike da pratiš ovu stvar, verujem da ćemo otkriti da je tamo to poslepodne bio neki pastir, urođenik, koji je primio dar isceljenja."

Raspitao sam se kod nekih misionara, da li su čuli za nekog pastira urođenika, koji je primio dar isceljenja kao što je Brat Bosfort to pomenuo na službi. Jedan od njih mi je ispričao o jednom pastiru, urođeniku koji je verovao u Božansko isceljenje, no zbog nedostatka vere u svojim molitvama, nikada se nije molio za bolesne. Nakon te službe, on je posetio razno—razne bolesnike i molio se za njih, i mnogi su ozdravili. Kasnije mi je ovaj isti misionar poslao pismo u kome je rekao ovo: "Urođenik koji je primio dar isceljenja je iz Angole, Portugalske Afrike. On je toliko neobrazovan da često ne može biti shvaćen. On je samo jedan mladić, no Bog je uzdigao Svog slugu i on je sada jako tražen. Lori (kamion) pun bolesnih je dovežen sa velike udaljenosti da bi se on molio za njih. Juče sam prošao pored mesta gde smo imali skupove za crnce i urođenike i tamo je bio on, držao je skup pod vedrim nebom."

I drugi izveštaji o ovom urođeniku potvrđuju da je Bog dao dar isceljenja pastiru urođeniku koji će imati hrabrost da veruje Bogu i ukorači u veru.

Ponovo ću vam citirati izveštaj sastavljen o skupovima u Kejptaunu koji je izdan u *British Isles by Redemption Tidings* i kasnije u *America by Herald of Faith*.

UZBUDLJIVE VESTI O PROBUĐENJU IZ KEJPTAUNA

Pisao Frank G. Holder

Nikada ranije u istoriji Internacionalne avijacije jedan hangar sa toliko dobiti i sa tako dalekosežnim rezultatima među lokalnim stanovništvom nije bio korišćen. Uobičajeno sklonište za putnički avion, hangar br. 3 iznenada je bio pretvoren u "Evandeosku salu" gde se smestilo oko četiri hiljade ljudi, a van nje skoro oko dve hiljade.

Njegova čisto metalna konstrukcija i jedna neprikladna atmosfera ostavila je mnogo prostora za željom o arhitektonskoj lepoti, no entuzijazam okupljenog mnoštva je ubrzo proizveo jednu atmosferu nesvakidašnjeg iščekivanja. Ovo mesto je bilo smešteno nekoliko kilometara izvan grada, i neko bi mogao zamisliti kako savremeni Jovan Krstitelj poziva svoju zajednicu u divljinu da čuju njegovu poruku od Boga.

I još kada se tom nesvakidašnjem crkvenom uređenju doda i red ambulantnih vozila koji su iskricali svoje bolesne sa nosilima na hladan betonski pod pred improvizovan podijum. Bilo je tu hromih, sakatih, slepih i bolesnika svih vrsta, koji su se slili da zauzmu svoja mesta u sve više rastućoj poljskoj bolnici.

Brat Vilijam Branham i njegova skupina iz USA je stigla u Kejptaun sa jednom porukom koja se mogla propovedati sa podjednakim potvrđenjem Nebeske Dinamike sa začuđujućim znacima i čudesima u sređenim savremenim auditorijumima ili u avio—hangarima. Ta vest je već uzбудila čitavo mesto, a oni koji su propustili Johanesburg, Kimberli, Blumfontajn i mnoge druge južnoafričke gradove, sada su pristizali u Kejptaun.

Od samog prvog dana počela su se dešavati čudesa dok se izlivala Pentekostalna sila i slava svuda okolo. Skupovi su rasli sve dok sedišta već nisu postala neudobna, a čudesa postala previše brojna da bi se mogla izbrojati. Hromi su skakali i hodali; gluvi su jasno čuli; rak se sušio na sve strane, demoni bežali, a slaba srca su ozdravljala istog trenutka. Dok je Brat Branham objavljivao po otkrivenju prirodu žalbi neke osobe, nikada to nije čak ni delimično bilo pogrešno. Stoga je vera porasla i ljudi su bili isceljeni. Sila isceljenja bi pala na skup i jedino je vera bila potrebna da se uzme ponuđeno i onda je to postala svojina. Hiljade nevernika je bila uverena u istinu Evandjelja i prihvatila Hrista kao Spasitelja.

Božja sila je potresla Kejptaun i sve to se desilo u periodu od pet dana. Bez obzira da li biste se vozili autobusom ili šetali ulicama uvek biste nekog čuli kako priča o skupu na Vingfield aerodromu i o veličanstvenim čudesima.

Zasebne službe su se održavale za crnce a među njima su se desile čak i veće stvari. Sila Božja je bila prisutna da isceli u toj meri da su polagali ruke jedni na druge i primali oslobođenje. Jedan čovek koji je bio mnogo godina hrom pokušao je da oproba svoje noge koje su bile isceljene. Trčao je niz ulice i bio je ukoren od policajca koji je tražio objašnjenje za to. Bespotrebno je reći da je on to primio! Van hale gde se održavao skup u Parade Groundu u gradu, crnci su primali isceljenje od svih vrsta bolesti.

Nikada ranije nismo bili svedoci tolikom mnoštvu znakova i čudesa, ili takvog dokaza Božanske sile i otkrivenja. Ovo je

Božja poseta, i usred toga, naša srca su čeznula za domovinom. Mi se molimo da ako to bude ugodno Gospodu da brzo pošalje jedan nežni talas blagoslova i na Britanska Ostrva. Dok to ne dođe, molimo se i verujemo, i spremimo srca za sve što Bog ima da nam saopšti!

—*Redemption Tidings*

—*Herald of Faith.*

Rezultati skupova nisu bila samo spasavanje duša i isceljenja tela već i vera koju je inspirisao Božji prorok. A ta vera ima svoj efekat i na službe drugih radnika na polju Južne Afrike. Mnogi pastiri i misionari su izvestili da je njihova sopstvena služba bila uvećana kao rezultat Branhamovih skupova. To se vidi iz sledećeg pisma koje je primio Brat Bosfort od jednog misionara koji je izvestio o održanoj kampanji kada se Branhamova skupina vratila u USA.

“Siguran sam da ćete se svi vi radovati zajedno sa nama jer je velika sila Gospoda Isusa nastavila da bude među nama u Južnoj Africi. Koliko sam cenio vašu knjigu i vaše propovedi

Brat Branham sa pastirem urođenikom.

u Pretoriji i Orlandu na skupovima za urođenike. Posebno se osvrćem na lično uverenje i pomoć koju sam primio od tih skupova. Sada u Moraka skupovima — blizu Orlanda — znakovi prate propovedanje Reči veoma darežljivo. Bolesni su bili isceljeni, gluvi su čuli, slepi videli, a hromi hodali. Sva slava našem predivnom Gospodu! Te stvari su bile samo pre dve nedelje.

A sinoć smo imali veliku bitku kod nas kući. Majka koja vas poznaje još od ranih Sionskih dana, se inficirala tetanusom na veoma gađan način. Sa ustima koja su joj bila čvrsto zatvorena, molili smo se sve dok i ona nije sama bila u stanju da se moli sa nama za potpuno oslobođenje od tog užasnog bola. A onda

je neprijatelj nastupio na gori način nego ikada. Oči su joj se okretale, a usta su joj se zatvorila jače nego pre, i sa grčevitim bolovima pala je u nesvest. Brzo sam poslao našu kćer Enuic da nazove Brata W. F. Mulana. Ostavivši večeru momentalno je došao. Nakon kratke molitve on je ukorio neprijatelja u moćno Ime Gospoda Isusa, i došli smo do pobeđe! Jedan trenutak kasnije ona je prasnula u ushićeno proslavljanje, govoreći u drugim jezicima, iskidala je povoj sa zaraženog mesta i odmah ustala kao zdrava i sama je poslužila večeru! Mi smo zasigurno imali predivno vreme proslavljanja i zahvalnosti što je pošteđena ova šezdesetdevetogodišnja stara veteranka krsta, koja je bez odsustva neprekidno bila trideset dve godine na borbenoj liniji. Mi sada molimo Boga za njeno odsustvo da bi mogla biti blagoslov crkvama kod kuće. Ona je bila živi spomenik Gospodnje isceliteljske sile a da nikada nije ni pipnula lekova od 1907.—me iako je imala nekoliko strahovitih bitaka sa neprijateljem. Skoro slepa, zatim hroma zbog pada sa konja, zapaljenje pluća četiri puta, trovanje potmainom i sa — ovde najvišom ikada zabeleženom temperaturom — još živa. I sada ova velika i brza pobeđ, sve što ja mogu reći je: haleluja!

Jedan od najizvrednijih isceljenja u Maroko—kampanji je bio slučaj jedne osamdesetogodišnje starice, skoro gluve i skoro slepe, i još i paralizovane u levom delu tela. Gospod je iscelio prvo njen sluh, onda njene oči, i dok joj se vera uvećavala bilo joj je rečeno da podigne svoju ruku. Brzo se podigla bez ikakve teškoće i jedan trenutak kasnije hodala je bez ikakvih pomagala ili pomoći. Slava!

Još jedan slučaj koji je doneo poseban blagoslov crncima koji su toliko nežni prema deci, bila je jedna lepo obučena žena gluva na jedno uvo, koja je nosila bebu gluvu na oba uвета. Prvo smo se molili za majku sa savršenom pobeđom, a potom i za bebu. Pošto je ona reagovala na pucketanje mojih prstiju pored svoje glave, ljudi su bili dotaknuti gledajući kako joj se oči kreću prvo na jednu stranu, pa na drugu, pokušavajući da odgonetne odakle dolazi zvuk. Slava Gospodu!

Jedna devojka oko šesnaest godina bila je gluva na oba uвета i bila je isceljena. A onda se neprijatelj vratio i zatvorio joj jedno uvo. Vratila se u molitveni red i nakon što smo ukorili neprijatelja mogla je čuti fine otkucaje mog ručnog sata. To je bio pravi blagoslov za ljude koji su došli iz Vitbank biblijske škole da pomognu na skupu.

Prepoznavši veru u jednom osmogodišnjem dečaku koji je bio gluv na jedno uvo, osetio sam da će Bog raditi na način da ohrabri veru ljudi, jednostavno sam mu začepio dobro uvo i pitao: 'Možeš li me čuti?' Glava koja je potvrdno klimala i odgovor: 'Da', bio je pravi blagoslov ljudima. Slava našem predivnom Gospodu Isusu.

Zadnjeg dana između popodnevnog i večernjeg skupa odmarao sam se u pastirevoj kući (Dejvida Mozla) jedna žena se tamo previjala od bolova zbog trudnoće i jako se oslanjala na štap. Primitivši veru u razgovoru sa njom mi smo se okrenuli Bogu sa molitvom vere, molivši Gospoda da je isceli od glave do pete. On je to upravo učinio! Jurila je okolo kao školarica i slavila Boga što ju je iscelio, iznenada je skočila i počela je da kliče: 'Mogu videti na moje slepo oko.' Mi čak nismo ni znali da je bila slepa na jedno oko.

Ali ove su samo neke od mnogih stvari koje su učinjene silom našeg slavnog uskrsllog Gospoda Isusa. Neka bi On bio proslavljen u još većoj meri u dolazećim kampanjama.

Mnogi su dolazili iz noći u noći radi spasenja, ponekad je i pedeset do šestdeset njih klečalo da bi primili spasenje. Jedan čovek je svedočio da je živeo grešan život, ali da se to sve sada izmenilo. Jedan drugi je rekao: 'Ja sada imam i novo srce i nove uši!' On je bio i spašen i isceljen. Uistinu naša srca su preplavljena od radosti."

J. S. R.

Ovaj put išli smo kolima na Port Elizabet putem pored Garden Rut. Ovo su mnogi smatrali najživopisnijom vožnjom na celoj zapadnoj obali Južne Afrike. Na tom putu bila su neka drva starija i od hiljadu godina i rasla u visinu od pedeset metara. Malo je mesta u Africi gde cveće cveta u takvom raskošu kao što je bilo na ovom delu našeg obilaska. Sa jedne strane autoputa su bile prelepe obale toplog Indijskog okeana, a sa druge strane veličanstven Outeaiqua Mountain Range. Postoji oko dve hiljade vrsta divljeg cveća u ovom delu. Nije neobično da se nađu ljiljani veličine dvadeset centimetara.

Kampanja u Port Elizabetu se održavala od 7.—og novembra pa da 11.—og. Najpre su se skupovi održavali u Feather Market Hall, ali su kasnije premešteni na Davisov stadion. I ovde je to ponovo bila najveća gomila ljudi ikada viđena u gradu Port Elizabet. Jedne noći Brat Branham je prozvao jednog starijeg čoveka koji je ležao na nosilima. Rekao mu je: "Gospod će te isceliti. Možeš sada ustati, pokupi svoje cebe i ležaj i hodaj." Stariji čovek je ustao i počeo da savija svoje cebe kada je nekoliko ljudi iz Crvenog Krsta, koji su uvek bili na skupovima i bili spremni da pomognu bolesnima, došli su do njega da mu pomognu. On je glasno rekao — naglašavajući: "Brat Branham mi je jasno rekao da uzmem svoje cebe i svoj odar, a to onda ne znači da vi treba da mi pomognete. Tako odlazite i nemojte me uznemiravati."

To je više bio pomalo smešan događaj no ipak pokazuje poentu koja je od velike vrednosti. Kada Božji prorok govori pod Pomazanjem, i daje naredbu, veoma je bitno to učiniti

Dvorana Feder Market

upravo na taj način. Da je Neman ušao samo šest puta u vodu Jordana ne bi bio isceljen. To je bilo tačno precizno ispunjenje uputstva koje mu je dao Božji sluga, što mu je omogućilo da vidi očitu manifestaciju svoga isceljenja. Tako je to bilo i sa ovim čovekom u Port Elizabetu. On je odlučio da uradi sve što mu Brat Branham bude rekao tako, da bi mogao primiti obećano isceljenje.

Jedno veče je Brat Branham prozvao još jednog čoveka koji je imao veliki povez preko lica i rekao mu je: "Hoćeš li primiti Hrista kao svog Iscelitelja, ako mi bude otkrio šta nije u redu s tobom?" Čovek je klimnuo glavom: "Da." Brat Branham je rekao: "Ti imaš rak. Ustani i idi kući, bićeš zdrav." Kada je taj čovek došao to veče u halu, lice mu je bilo toliko pojedeno da je njegova gornja usna visila preko donje usne. Kada je to veče napustio halu, većina oštećenja je nestala i javio nam je nekoliko dana kasnije da mu je rak otpao sa lica, i da nije ostavio nikakvog traga na njegovom telu.

Brat Branham je takođe pokazao na jednu od medicinskih sestara u prvom redu i rekao: "Vi ste damo zbog nekoga

zabrinuti. To niste vi sami, niti je ta osoba večeras ovde. To je vaša majka koja je kući sa veoma obolelim srcem. Sestro, vi sada možete ići kući, zato što vam je majka isceljena.”

Za vreme službe u Nedelju ujutro u Fader Market Halu, bio je jedan Indijanac u molitvenom redu. Kada je došao do Brata Branhama, rečeno mu je: “Vi niste Hrišćanin, ali ste verovali više ovih pet minuta zbog onoga što se dešavalo na podijumu nego što ste tokom celog svog prethodnog života.” Čovek je klimnuo glavom. Brat Branham je rekao: “Ne mogu zamoliti Hrista da bude vaš Iscelitelj osim ako Ga vi ne primite kao svog Spasitelja i Kralja. Ako budem u stanju da vam kažem od čega ste bolesni, hoćete li primiti Hrista kao svog Spasitelja i Kralja.” Čovek je rekao: “Da.” Brat Branham je rekao: “Vi imate šecernu bolest. Ako je to istina, podignite svoju ruku.” Čovek je podigao ruku i onda mu je bilo rečeno da ide i da verom primi svoje isceljenje.

To veče sam razgovarao sa jednom damom iz Crvenog krsta, koja je svedočila o isceljenju njene majke. Ona me je onda upitala da li se sećam onog Indijanca koji je bio isceljen na službi tog jutra. Ona je bila njegova sekretarica i ohrabrila ga da dođe na skup. Kada mi je to rekla, setio sam se šta je Brat Branham rekao za vreme ručka. On nam je rekao da je video viziju o Indijancu sa šecernom bolešću, da je takođe video jednu evropsku damu. Iako je izgledalo da je on nju ranije video, nije je prepoznao a niti je mogao znati na koji način je ona u vezi sa tim čovekom ili njegovim isceljenjem. Pošto deo vizije nije bio sasvim jasan, on tada nije ništa o tome rekao. Prethodnog četvrtka uveče Brat Branham je prozvao ovu damu sa kojom sam razgovarao i popričao sam s njom u vezi njene majke, koja je bila kući sa srčanim oboljenjem. Tada je nosila svoju uniformu. No, kada je radila za Indijanca i pričala mu o skupovima, bila je obučena u civilno odelo. To je bila ta dama koju je Brat Branham video u viziji u vezi sa tim Indijancem, no on je nije prepoznao, možda zato što ju je video samo u uniformi.

Nakon jedne službe, jedan čovek mi je prišao i rekao da je video Anđela Gospodnjeg koji je stajao direktno iz leđa Brata Branhama. Zamolio sam čoveka da Ga opiše kako bih znao da li je opis bio sličan onome što su pričali i neki drugi ljudi. Čovek mi je rekao, da je onaj koga je on video bio znatno viši od Brata Branhama, sveže obrijan i obučen u bele haljine. To je bio potpuno isti opis, koji sam čuo od triju drugih osoba u vezi Anđela, kojeg su oni videli na podijumu sa Bratom Branhamom. Ovaj čovek je takođe obratio pažnju na to, kao da se — dok je Brat Branham ispružao svoje ruke i molio se za ljude — nešto rasipalo iz njegovih ruku, kao fosfor. Izgledalo je skoro kao iskričava voda koja neprestano kaplje sa njegovih šaka i ruku. Džastis du Plesis, glavni prevodilac za vreme

posete Brata Branhama u Južnoj Africi, rekao mi je da veoma često dok se Brat Branham molio za bolesne, video senku na patosu. I dok je posmatrao svetla tamo, definitivno nije bilo ničega što se moglo videti između svetla i patosa, ipak je ta senka bila tamo. On je bio potpuno uveren da to nije bilo ništa drugo, nego senka Anđela Gospodnjeg.

Nakon jedne od službi, video sam jednog čoveka koji je veoma loše hramao na svojim štakama. Dok je izlazio na vrata, napravio je pauzu na trenutak, pognuo je svoju glavu, bacio svoje štake i nastavio da hoda savršeno normalno.

Bilo je to u Port Elizabetu kada mi je taj čovek prišao i rekao, da je prethodne večeri otišao kući taksijem, u stvari bio je razočaran što nije primio svoje isceljenje. Srce mu je bilo tužno i opterećeno zato što je bio toliko siguran da će to veče biti isceljen. Pošto je izašao iz taksija, shvatio je da više ne hramlje i da je u stanju da hoda savršeno normalno.

Jutro pre nego što smo napustili Port Elizabet, Brat Bekster, Brat Branham i Bili Pol su sišli u grad. Na putu nazad autobusom, Brat Branham je rekao ostalima da je tamo bila jedna dama u autobusu koja je pokušavala da ga kontaktira. On je pokazao na jednu damu u smeđoj haljini, koja je sedela napred u autobusu. Brat Bekster ga je podsetio da dama verovatno nije mogla da zna da su oni u autobusu, zato što je sedela skroz napred a oni su ušli na zadnja vrata gde su zadnja sedišta. Nije više ništa bilo rečeno o tome, dok dama nije ustala i došla u zadnji deo autobusa. Došla je do Brata Branhama i pitala ga da li je on propovednik Vilijam Branham. Rekao je: "Da, damo, a vi imate ženske probleme i čireve. Takođe imate dete kući koje je veoma bolesno. Možete sada ići kući i bićete zdravi, vaša vera vas je iscelila." Nakon ovoga dama se okrenula i počela da plače od radosti.

Billy Paul Branham, čija je ljubaznost i briga za druge ljude osvojila ljudska srca.

Od Port Elizabet mi smo se odvezli do Grejmtauna, u veoma ugodan i tih Engleski grad. Lokalna zajednica je obezbedila za nas Gradsku dvoranu sa 1.200 sedišta. Ljudi su počeli da

se skupljaju u 7 i 30 ujutro za popodnevnu službu, koja se održavala u 16 i 30. Pre nego što je stigla Branhamova skupina, lokalna zajednica je htela da stavi jedno pojačalo izvan gradske dvorane da bi omogućili ljudima koji nisu mogli ući u zgradu da čuju. Čuvar je rekao da to nije potrebno jer nikada u istoriji Grejmtauna nije bio religiozni skup u gradskoj dvorani, ili ma gde u gradu, gde je bilo potrebno postaviti sistem javnog ozvučenja. Bili su zadivljeni kada su videli da je masa ispunila zgradu i da su na stotine njih stajali napolju.

Bilo je puno isceljenja na ta dva skupa, koja su bila održana u Grejmtaunu, no bila su tri slučaja na koja bih želeo da vam skrenem pažnju. Jedan što se tiče jednog starijeg čoveka vezanog za invalidska kolica. Njegovo svedočanstvo je uključeno i u poglavlje ove knjige, koja je posvećena svedočanstvima. Brat Branham ga je prozvao i rekao mu da je isceljen i treba da ustane. Čovek je ustao. Nakon toga sam razgovarao sa njim i pitao ga, koliko je prošlo vremena od kada je zadnji put hodao. Rekao mi je da uopšte nije hodao poslednjih dve godine do te večeri.

Brat Branham je prozvao jednu damu i rekao joj: "Imaš TBC. Ustani i primi svoje isceljenje." Dama se nije ni pomerila. On je rekao: "Ustani. Hrist te može isceliti. Ustani i primi svoje isceljenje." I dalje nije bilo nikakvog odgovora. Onda se Brat Branham okrenuo prema nekom drugom o kome je video viziju. To je bila jedna druga dama koja je bila na ležaju. Rekao je: "Damo, imate tešku srčanu bolest. Više nećete moći nastaviti sa životom ako vas Hrist ne isceli. Ako ćete ustati i to prihvatiti, Hrist će vas ozdraviti." Dama je ustala i primili smo svedočanstvo da je tada ozdravila. Želeo bih vam skrenuti pažnju na prvu damu, koja nije ustala kada ju je Brat Branham hrabrio. Nikada nismo čuli da je primila svoje isceljenje. Šteta što nije učinila ono na šta ju je Božji prorok pozivao da čini.

Brat Bosworth na obali reke Val.

Bilo je to nakon večernje službe kada su Brat Branham, Brat Bakster i Bili Pol napustili auditorijum, jedna je dama došla do Brata Bosforta i do mene, Bili smo nazad na podijumu. Vodila je sa sobom dečaka od oko šest godina starosti. Rekla je Bratu Bosfortu: "Znam da ne možete da se molite za svakoga, ali hoćete li se molim vas moliti za mog dečaka?" Objasnila je da još od rođenja njen sin ne vidi baš najbolje. On je mogao raspoznati ljudsku figuru ako bi bila na metar i po od njega. Sve što je bilo na većoj razdaljini od dva do tri metara više nije mogao raspoznavati. Brat Bosfort se molio za dečaka a onda je rekao majci da ode do najdaljeg ugla na oko petnaest metara od mesta gde smo mi bili. Rekao joj je da tamo stoji i da ne daje nikakve zvuke dok mi ne budemo proverili da li se vid deteta popravio. Brat Bosfort je onda rekao dečaku da ode do svoje majke. Odmah je krenuo preko zadnjeg dela podijuma pravo prema svojoj majci. Majka je zaplakala od radosti, jer nikada ranije dečak nije mogao razlikovati nju ili ma koga drugog na većoj udaljenosti od dva do tri metra. Ovaj test smo ponovili nekoliko puta. Dečak je potvrdio činjenicu da su mu se oči znatno popravile, kada je rekao da može videti majku skroz na drugoj strani objekta. Bio je radostan i sa osmehom na licu je rekao: "Majko, mogu te videti." Bila je to još jedna demonstracija sile vere.

Skupovi u Istočnom Londonu su bili održani od 14.—og novembra pa do 18.—og., na Border Ragbi Union Graundsu, jedino mesto u Istočnom Londonu koje je moglo primiti masu ljudi. Uobičajen broj prisutnih je bio oko 6.000 ljudi, a zadnje veče našeg boravka tamo, smatra se da je bilo oko 15.000 ljudi. Istočni London je glavni štab Brata Bhenguna, jedan izuzetni propovednik, urođenik u Južnoj Africi. On je imao ogroman uticaj na ne—evropsko stanovništvo u tom delu Južne Afrike. Neki policajci su rekli da nakon što je Brat Bhenguen došao u njihov grad, kriminal je opao za 30% u prvih šest meseci.

Prvo veče našeg boravka u Istočnom Londonu, bilo je veoma vetrovito na početku službe. I upravo — samo što je Brat Branham došao na podijum, — vetar se umirio i utišao. To je izašlo i u novinama *Daily Dispatch* sledećeg dana a isečak iz tih novina je ovde odštampan.

Sledećeg petka imali smo slično iskustvo sa kišom. Izgledalo je kao da će skup da se odloži. Ali čim je Brat Branham stigao na tlo, kiša je prestala da pada za par trenutaka i nebo se razbistrilo. Pa ponovo u nedelju uveče imali smo veoma sličnu demonstraciju onoga što se desilo u sredu uveče.

Tokom službe održane za urođenike, Brat Branham je prozvao jednog mladića i rekao mu je da je došao iz bolnice i da ima TBC. A onda je govorio čoveku koji je sedeo pored njega i rekao da i on takođe ima TBC. Nastavilo se tako da je Brat

HILJADE SU SE OKUPILE DA DA BI ČULI BRANHAMOV GOVOR

Na prvom skupu nije bilo isceljenja

Nalet hladnog vetra mahnito je brisao preko skupa Brata Rugbi Union Graund, gde se veliko mnoštvo skupilo poslednje večeri, čekajući na dolazak Vilijama Branhama, vođu Branhamove evandeoske i Komiteta isceliteljske kampanje.

Retke zrake svetla su rasterale tamu donoseći veliko olakšanje ljudima na ležajima koji su odavali svoje mršave forme ispod čebadi. Bilo je takođe i nosila. Na jednom od njih je ležao dečak mršavog lica i krupnih očiju, a na drugom mlada žena čiji su prsti kao u skeleta virili ispod pokrivača. Postao je vidljiv i dug red kolica, gde je bio slučaj za slučajem u invalidskim kolicima.

Jedan grub, improvizirani podijum, prekriven platnom, nagomilani redovi stolica, mikrofoni i propovedaonica. Skup je otvorio jedan brat koji je vodio pesmu: "O, siguran sam na Steni," što je preraslo u "krešendo" (u sve jače i jače glasove), što je iščezlo u vazduhu vlažnom od rose. Beba je vrištala, a jeka ambulantne sirene se čula iz daljine. Brat Bekster, propovednik iz Kanade, došao je za propovedaonicu. Iščekivanje je uzbudilo masu. On je pričao o poslu kampanje, rekao je nešto o Apostolskoj misiji vere, i govorio je o uspesima Vilijama Branhama i njegovog "Dara isceljenja."

BRANHAM STIŽE

Na tren je nastala pauza, i onda je počeo šapat da je to taj čovek, kome se Anđeo pojavio pre pet godina i opunomoćio ga sa darom isceljenja za ljude celog sveta — da je stigao, i da će uskoro doći za propovedaonicu.

I On je došao. Vetar je prestao. Jedna velika tišina se spustila na skup. On je mali čovek. On nije neki dobar govornik, već rađe,

jedan inspirisani govornik. On govori iz dubine svoje duše sa ozbiljnošću koja se ne može poreći. I dubina njegove ozbiljnosti je izgleda bila punina njegove snage.

Brat Branham nije tvrdio da on može da isceljuje. Rađe je govorio, da je bio instrument kroz koji je Bog izabrao da isceljuje. No samo oni koji su verovali u Isusa Hrista, — koji su verovali da je On umro da bi oni mogli živeti, — koji su zaista i sa svom ozbiljnošću verovali, prihvatili, da su oni uistinu bili isceljeni pre oko 1900 godina, — da je to pisalo da su oni bili isceljeni, — jedino oni su mogli biti isceljeni.

On nije hteo pozivati na isceljenje na ovom prvom skupu, rekao je ali bih želeo pružiti priliku i vreme okupljenim ljudima da zavire u svoja srca, da prime Reč, i da se vrate sutra kada je on zasigurno osećao da će se Božja milost udostojiti, i mnogi od onih koji su bili hromi, nepokretni i slepi, da će gledati i hodati, ali samo ako će prihvatiti Reč. Skup se završio molitvom koju je vodio Brat Branham.

Photo by Howard Shaw

Photo by Howard Shaw

Jedno oko joj je bilo skroz zrikavo, a sada je normalno.

Palac ove devojke je srastao sa šakom. Rekli su nam da se to ne može operisati sa uspehom, zato što su nervi i vene išli preko palca pa na dlan. Ustvari palac je bio deo njenog dlana. Dok je Brat Branham održavao službu isceljenja jedno veče u Istočnom Londonu, ona se pokrenula u veri, upravo na mestu gde je sedela, i ispovedala je svoje isceljenje. Nakon službe pokazala nam je svoju šaku, koja je bila potpuno normalna.

Branham prozvao njih petoro iz tog reda i svaki je imao TBC. Rekao im je, ako budu nastavili da veruju, da će ih Bog sve isceliti. Nakon službe sam razgovarao sa njima i fotografisao sam ih. Rekli su mi da su svi oni bili sa infektivne klinike u Istočnom Londonu.

Dok smo se vozili od Istočnog Londona do Durbana, Brat Branham je imao viziju jedne urođeničke kućice na nekom brdu. Pošto su nastavili svojim putem, video je to brdo i tu urođeničku kućicu. Zamolio je vozača da stane. Dok su oni išli ka njoj, Brat Branham je pokazao na kućicu, koja je bila među drugima upravo kao što je i ona sama. Rekao je da ćemo u njoj naći urođenicu — ženu koja leži u krevetu veoma bolesna od TBC. Ova dama će biti Hrišćanka i zna da govori engleski. Pošto su kročili u kućicu, tamo je bila jedna žena, urođenica na krevetu, upravo kao što je to opisao Brat Branham. Rekla je da se molila za ozdravljenje i da joj je Gospod obećao da će joj poslati jednog proroka iz druge zemlje i da će primiti svoje isceljenje.

Photo by Howard Shaw

Brat Branham je propovedao urođenicima.

Služba urođenicima u Istočnom Londonu.

Isplatila se reklama.

Dok smo putovali dalje, po južnom delu obale Južne Afrike, bila je naša privilegija da je obiđemo i da posetimo neke urođeničke rezervate. Gde god da smo stali i razgovarali sa urođenicima, videli smo da su bili veoma prijatni i duhovno srodni. Mnogi urođenici su mogli govoriti četiri do pet plemenskih jezika i nije bilo neobično ni zateći nekoga ko bi govorio engleski. Bili smo veoma impresionirani činjenicom da su ovi ljudi uvek izgledali srećni. Nikada nisu bili u žurbi i uvek su bili spremni da se osmehnu dok smo ih fotografisali. Nikada nismo naleteli ni na koga, koji nije hteo da sarađuje sa nama, da se fotografiše ili da nam govori o svojim brojanicama, i o raznim umetničkim delima ili načinu njihovog života.

Petoro ljudi koje je Brat Branham prozvao sa infektivne klinike.

Brat Branham sa dva urođenika u blizini Istočnog Londona.

Durban je predivan grad. Vazduh je pun mirisa stotina vrsta raznoraznog divljeg i pitomog cveća koje se prodaje na cvetnim tržnicama. Tamo se nalaze širom sveta poznate plaže. To je takođe i dom rikši, razno obojenih urođenika. Zatim, tamo je takođe i Indijski Market, mesto gde se Istok sreće sa Zapadom. Jedni sebe nađu u domaćoj atmosferi Istoka, jer u Durbanu i u okolini ima oko 200.000 Indijaca, koji su prvi doveženi iz Azije kao robovi da bi radili u rudnicima. Svi pokušaji, da se ovim ljudima predstavi zapadna ideja života, su propali. Oni žive onako kako su njihovi praočevi živeli stotinama godina ranije. Tamo su staromodne istočne rezbarije i druge stvari ručne izrade. Žene Indijke nose svileni sari, dok mnogi muškarci, Indijci imaju uvijenu glavu u crveni fes. U gradu Durbanu takođe živi oko 130.000 evropskog stanovništva i urođenika 110.000.

Najveličanstveniji skupovi u celoj Južnoj Afici su bili održani u Durbanu, na Majami Biču Južne Afrike, gde su se službe održavale od 21. — 25.—og novembra. Neki od skupova su se održali u gradskoj dvorani, a ostali u Grejvil Rejs Korsu.

Služba otvaranja skupa u sredu uveče je održana u gradskoj dvorani. Jedna majka je dovela jedanaestogodišnje dete u invalidskim kolicima. Ona je svog dečaka ostavila u kolicima napred gde su i ostali bolesnici bili sakupljeni, a sebi je našla mesto negde pozadi. Kada se na kraju službe Brat Branham molio za sve bolesne ljude, dečak je ustao. Majka je pomislila da ga neko pridržava. Kada su izašli napolje, ona ga je ispitivala i saznala da je dečak ustao bez ikakve pomoći. Ona mu je rekla, već ako je sam ustao možda bi mogao sam i da hoda. Rekla mu je da ustane iz invalidskih kolica i da proba. On je to učinio i mogao je da hoda prvi put nakon nekoliko godina.

Photo by Lynn Acutt

*Ljudi nisu bili u stanju ući u prepunu Durbansku Gradsku Salu,
i stajali su u Siti Gardnes-u i slušali su službu preko ozvučenja.*

Bilo je približno oko 20.000 ljudi na skupu u sredu popodne u Grejvil Rejs Kursu. Brat Bosfort je propovedao o ličnom spasenju. Hiljade su ustale da bi potvrdile želju da prihvate Isusa Hrista kao svog Spasitelja i Gospoda.

Neki od dobrovoljca Brigade Hitne Pomoći Sveti Jovan.

Nakon što je ispropovedao svoju poruku o ličnom spasenju, Brat Bosfort im je govorio par minuta o istinama Božanskog isceljenja. Onda se molio za njih, da bi ih ohrabrio da prisvoje isceljenje koje je Hrist platio za njih kada je isplatio kaznu za greh. Za nekoliko minuta pet različitih ljudi, svi oni koji nisu bili godinama u stanju da hodaju, došli su gore i svedočili o svom isceljenju. Neki od njih su bila deca koja nikada nisu mogla normalno da hodaju, druga je bila jedna dama koja je bila pet godina u invalidskim kolicima. Misionar po imenu Pastor Braun je izvestio da su direktno ispred njega sedele četiri gluvoneme osobe. Oni nisu bili u stanju da čuju išta na službi, ali kada su videli kako su ustale ovih pet osoba iz svojih invalidskih kolica i hodaju, neki od njih savršeno normalno, a neki se mučeći, ali verujući Bogu za potpuno oslobođenje, mora da su shvatili da Bog leči ljude tako, i da je to bilo njihovo vreme da ispovedaju isceljenje. No kako god, do ma kojeg zaključka da su došli dok su tamo sedeli, videvši a ne čuvši ono što je Bog radio, Bog im je otvorio uši. Prvi put su u svojim životima čuli zvuke. Pastor Braun mi je pričao o tome, da nikada nikog nije video toliko srećnog, kao što su bila ova četvorica, kada su shvatili da su u stanju da čuju.

U petak Brat Branham je otišao u grad da kupi par papuča. Ušao je u Katberts prodavnicu za cipele, prolazio je pored jednog prodavca koji ga je prepoznao. On mu je pokazao na čoveka koji je upravo izašao iz prodavnice, i koji je prvi par obuće kupio sebi za dvadeset godina. Jer su mu stopala bila toliko deformisana da nije bio u stanju da nosi obuću. Na prvoj večernjoj službi tamo u Durbanu, kada se Brat Branham molio za sve ljude, taj čovek je primio svoje isceljenje i sada su mu stopala normalna.

Ranije sam vam pomenuo da su nas ljudi izveštavali kako su vidali Anđela Gospodnjeg na podijumu sa Bratom Branhamom. Dok smo bili u Durbanu, primio sam pismo i želeo bih vam citirati jedan njegov deo:

“Već se jedno izvesno vreme molim da, mi Bog dozvoli da vidim Anđela Gospodnjeg, kada Brat Branham bude posetio Durban. U četvrtak uveče, 22.—og novembra posetio sam taj veliki skup, koji je bio održan posebno za Ne-evropljane na Grejvil Rejs stadionu. Nakon što je Brat Branham bio jedno kratko vreme na podijumu, iznenada sam video jasnu konturu jednog drugog čoveka koji je stajao neposredno iza Brata Branhama. Kontura je imala oblik žarkog svetla. Ovaj čovek je bio dosta krupniji od lika Brata Branhama. Želeo sam biti siguran da to nije maštarija moga uma, tako da sam zadržao oči napeto fiksirane na Brata Branhama. Taj drugi oblik mi je bio otkriven još tri puta. Osim ovoga, bio sam takođe privilegovan da vidim, kada je Brat Branham podigao ruke dok je propovedao, jednu tečnu materiju koja je izgledala kao fosfor

(veoma svetla), kako kaplje sa njegovih šaka i ruku. Bio sam zadovoljan što je Bog odgovorio na moje molitve. Slava neka je Bogu zbog Brata Branhama, proroka od Boga poslanog.”

O.C.

Naš poslednji dan u Durbanu u nedelju 25.—og novembra je bio dan kojeg nikada nećemo zaboraviti. Taj dan bi trebao biti štampan crvenim slovima, zato što je to bio dan sa crvenim slovima za hiljade ljudi u — i oko Durbana, kao i za sve članove Branhamove skupine.

Tog dana aktivnosti su počele u šest ujutru kada su se vratari javili na dužnost za Grejvil Rejs Kours. Ljudi su se skupljali na ulazu još od četiri sata ujutro, i kada su stigli vratari, zatekli su tako puno ljudi da je bilo teško usmeriti

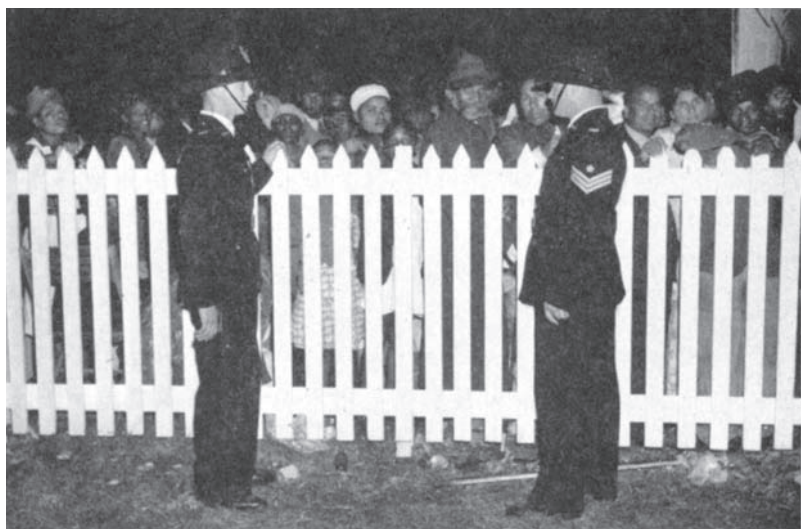

Photo by Lynn Acutt

*Dvoje od sedamdeset i pet policajaca koji su
usmeravali masu na Grejvil Rejs Kors-u.*

masu. Tokom dana bilo je preko sedamdeset i pet policajaca na dužnosti. Oni su tražili pomoć aktivne civilne rezerve, da bi usmeravali masu, kao što sam to i ranije pomenuo, južnoafrička policija je bila učtiva, efikasna, prijatna i uvek od pomoći.

Brat F. F. Bosfort, jedan dekan u službi Božanskog isceljenja, održao je jutarnju službu. Kada je stigao video je najveću masu ljudi, koju je on ikada video — da se okupila radi religioznog skupa — u svojih četrdeset i nešto godina službe. On je propovedao ljudima Božanski nadahnutu poruku, o istinama

Božanskog isceljenja i objasnio je dar koji je Bog dao Bratu Branhamu. Veliku ulogu za uspeh ove službe imao je temelj položen od strane efikasne službe F. F. Bosforta u srcima i umovima ljudi, što se tiče Biblijskih istina o Božanskom isceljenju, i o neobičnom daru koji deluje kroz Brata Vilijama Branhama.

Nakon Biblijskog uputstva na tu temu, pozvao je nekoliko ljudi da dođu na podijum, u nameri da prikaže ono što ih je učio. Pozvao je one koji su imali teške operacije uha; a drugo uho bi trebalo da bude zdravo, tako da bi osoba čula Reč Božju, i slušajući Božju Reč da primi veru. "Vera dolazi od slušanja i to od slušanja Reči Božje," Rimljanima 10:17. Da bi imali veru, mora da postoji nešto što će tu veru staviti unutra. Nakon što je ispitao prva tri slučaja za koje se molio Brat Bosfort, otkrili smo da svaki od njih može da čuje na uvo koje je bilo gluvo. Primili su nove bubne opne Božjom stvaralačkom silom. Kada je završio sa molitvom za četvrtu osobu, mi smo isprobali i njegov sluh, ali smo otkrili da ne čuje. Otkrili smo da čovek nije čuo poruku a niti Božje obećanje i radi toga nije imao vere. Ova demonstracija je bila važna da bi se pokazao značaj slušanja i verovanja Reči.

Pre nego što je Brat Branham došao na popodnevnu službu, Brat Ern Bekster je propovedao poruku. U njegovom lako razumljivom a ipak rečitom stilu, objasnio je Božji divan plan ličnog spasenja. Nakon što je naglasio činjenicu da je ovo spasenje dobijeno velikom cenom i ako oni žele primiti njegove pune blagoslove, oni će morati da Mu daju živote upravo kao što je Hrist dao Svoj za njih. Zamolio je one koji žele postati Hrišćani, da ustanu. Ustalo ih je na hiljade. Ljudi su ustajali na sve strane. Oni u odeljku za Evropljane kao i za Ne—evropljane, pokazali su veliku želju da se prihvati Isus Hrist kao njihov Spasitelj i Gospod. Brat Bekster se okrenuo prema nama koji smo sedeli na podijumu kao da kaže: "Mora da su me pogrešno shvatili. Ne može biti da sve te hiljade žele postati Hrišćani." Nakon što je objasnio važnost njihovog koraka, zamolio je one koji žele postati Hrišćani da mahnu svojim rukama. Takav prizor nikada ranije nismo videli. Tokom tri službe u toku tog dana — lokalni pastiri smatraju, da je ustalo oko trideset hiljada ljudi kao dokaz njihove želje da prime Isusa Hrista kao njihovog Gospoda i Spasitelja.

Pre nego što je popodnevna služba počela, stizali su izveštaji o onima koji su primili svoje isceljenje na jutarnjoj službi. Ne moguće je osvrnuti se na tako mnogo slučajeva definitivnog isceljenja koja su se toga dana desila u Durbanu. Pošto je Brat Branham video vizije isceljenja, on je prozivao ljude i govorio im da su isceljeni. Tamo su bili oni koji su ustali iz svojih invalidskih kolica i otišli dalje, neki po prvi put za mnogo godina. Bili su tamo gluvonemi koji su se smejali i

Bedridden Woman Walks At Evangelist's Command

A DURBAN woman who had been bedridden for the past 10 months, rose up from a camp bed in the Durban City Hall last night where she had been taken to hear the American evangelist, the Rev. William Branham, and declared: "I feel as if I were two years old."

The Rev. Mr. Branham after a succession of people had come on to the stage to receive God's blessing suddenly turned to Mrs. J. A. Naude, of Blythwood Road, and said: "You, Madam, have been suffering from internal trouble, but you are now cured—get up off that bed."

Mrs. Naude immediately rose to her feet, swayed a little and then walked to the end of the bed where her husband and daughter looked on in amazement.

Mr. Naude told a "Mercury" reporter that he had had a succession of doctors attending to his wife and they had told him that nothing could be done for her. He had spent his savings trying to make her well.

Pastor J. F. Wooderson, of Durban, said he had visited Mrs. Naude about a month ago at her home in response to Mr. Naude's request that he should go and pray for his wife.

TOLD SHE WAS CURED
Another woman from Sydenham who admitted that she had cancer and only a short time to live was told by the Rev. Mr. Branham

that she had been cured. First of all the evangelist diagnosed her complaint after she had confirmed that they were complete strangers and then, taking her hand in his, he pointed out to her that her disease had manifested itself in his own hand, which had become swollen.

He told her that if her disease could be cured his hand would become normal. There was a hushed silence as the Rev. Mr. Branham prayed fervently for several minutes and the woman closed her eyes. When they both looked at his hand it was normal; the woman left the stage sobbing with relief.

Another young man was told that he had been cured of tuberculosis and he admitted that he felt much better after he had received the evangelist's blessing. The City Hall was packed, while thousands more people stood outside in the pouring rain listening to the service which was relayed through loudspeakers.

People came on stretchers, in wheel-chairs and on foot. Some blind, others crippled and some

mentally ill, all hoping that something in the nature of a miracle might be achieved.

ANXIOUS RELATIVES
Nurses and first-aid men and anxious relatives ministered to their charges while the four-hour service was in progress.

All over the hall, as the tension mounted, women and even some men broke down and wept. Early yesterday morning people were queuing outside the City Hall in the hope of obtaining seats. In the afternoon there was a service at which the Rev. W. J. Ern Baxter was the principal speaker, as he was again in the evening.

Iseči iz novina u vezi sa skupovima u Durbanu su uzeti od Natal Mercury iz Durbana.

MRS. J. A. NAUDE, of Blythwood Road, Durban, was brought in to the Durban City Hall on this stretcher which she is bedding. She picked it up after the American evangelist, the Rev. William Branham, told her last night that she was cured after she had been bedridden for 10 months with internal trouble.

Gospođa J.A. Naude, iz Blistvud Ulice u Durbanu, provela je juče veći deo dana odmarajući se, nakon što je primila svoje zdravlje preko američkog evanđeliste propovednika William Branhama. Nakon što je bila prikovana za krevet deset meseci, on joj je rekao da ustane sa svog odra i da hoda. Kada ih je juče posetio novinar izdanja "Merkuri", zatekao je kao gospođa Naude aranžira cveće, dok je njena devetogodišnja ćerka Ana, razdragano posmatrala svoju majku kako joj se povratilo zdravlje.

Rises From Spinal Cast At Words Of Evangelist

A DUREAN woman who had not walked for four months rose from a plaster spinal cast and, supported by helpers, walked shakily across the City Hall stage last night after the Rev. William Branham had weakly spoken the words: "I have prayed for you. Go — you are cured." The woman, Mrs. M. M. van Niekerk, of Wentworth, has been in hospital for more than four months with spinal tuberculosis.

The City Hall was packed, and an overflow estimated at 3,000 people crowded the city gardens to hear Mr. Branham's words through loudspeakers.

An elderly man in the audience, whose disease Mr. Branham diagnosed as arthritis, was told to rise. He did—and the pain he once felt he felt no more.

"The lady next to you," Mr. Branham went on, "is your wife. And you, Madam, also suffer with arthritis. Rise—you are healed."

Another woman, Mrs. E. Raath, of Fynnland, rushed to the stage with an eight-year-old girl, who, she claimed, had had a squint. Her eyes had become perfectly normal.

Scores of people whom, it is said, doctors had given up for lost clambered on to the stage, declaring that they were no longer ill. "I lost my job because I had tuberculosis," said one. "Tomorrow I shall look for another job."

Na reč evanđeliste ustala u stanju preloma kičme. (Uzeto iz Durbanskih novina Merkur.)

Cripples Rise From Wheel- Chairs And Walk

SCENES of mass-healing, of cripples and stretcher cases getting up from wheel-chairs and beds and walking, followed a prayer by an American evangelist, the Rev. William Branham, before many thousands at the Greyville Racecourse, Durban, last night.

Mr. Branham, who exhorted all cripples, sick, deaf and dumb people to be healed, was led from the platform sobbing and supported by two helpers.

After he made his appeal one small boy, sitting in a wheel-chair, staggered to his feet and, with the support of two men, walked towards the platform. One after another others followed until a huge crowd surged forward; crippled women and children threw down crutches and leg-irons; mothers wept as children took a few steps, for some the first in their lives.

A Native rushed forward with his boy, who, he said, had had a twisted foot and body. "I was crying," he told "The Natal Mercury," "when I saw my boy's foot was straight; it was flat. He is whole."

An Indian boy went up to the stage and gave up his crutches

and leg-irons. He walked up and down the steps. A club-footed Indian girl took up her discarded club boot.

One Indian girl, a tuberculosis and meningitis case, had been let out of hospital yesterday morning to attend the service. She was supposed to have gone back but she had not. Instead she went away, healed (she said) with her parents.

A cancer case who had not walked for nine months came to the service on a stretcher, got up on Mr. Branham's exhortation, and took away her stretcher. An Indian who had had a "locked" ankle for six months told "The Natal Mercury" that he was healed. He had come in the afternoon, he said, with his ankle stiff and immovable. He could now move it easily.

Men were praying over stretchers in cases where patients had not been healed. They prayed and urged the cripples to walk

and the sick to be healed. On the other hand scores of people, mostly non-Europeans, flocked to the platform to testify cures.

In the background stood little Native girls on crutches, people with twisted bodies—smiling for the recovery of others, yet weeping because they had not been so fortunate.

Earlier Mr. Branham dealt with a 17-year-old Indian boy who had been deaf and dumb from birth. He clapped his hands and the boy smiled. The first words that came from his mouth were "Mama" and "Papa."

"I AM HEALED"

Mr. E. C. Dennis (45), of 365a Flower Road, Clairwood, stood on the platform at Greyville, blocking his left ear. He had not heard with his right ear since he was seven.

Another Evangelist, the Rev. F. F. Bosworth, whispered into his right ear, and Mr. Dennis repeated combinations of numbers over a microphone. The crowd, mostly Natives and Indians, cheered as they heard him say: "I am healed."

davali razne glasove pošto su po prvi put u životu bili u stanju da čuju. Bilo je tamo male dece koja to nisu mogla shvatiti u potpunosti, ali koja su sada bila u stanju da hodaju kao nikada do tada.

Uistinu, bilo je to veliko duhovno probuđenje u gradu Durbanu. Prema policiji došlo je oko pedeset i pet do šestdeset hiljada ljudi da čuju Evanđelje i još oko petnaest hiljada onih koji su bili odbijeni na kapiji radi nedostatka mesta u najvećem i najboljem trkalištu za konje u Južnoj Africi. Bog je govorio srcima hiljada i činio je da izađu da čuju Evanđelje i da prime isceljenje i za dušu i za telo.

U januarsko—martovskom izdanju časopisa "Standard Bearer" koji je izdat u Durbanu, imamo izveštaj tri lokalna pastira. Ovi izveštaji ne samo da pružaju veoma dobru sliku o skupovima u Durbanu već i celovit pregled cele kampanje.

VELIKA POSETA JUŽNOJ AFRIKCI

*Piše pastir A. H. Koper, predsedavajući durbanskog
Branhamovog odbora*

Kada je propovednik V.M. Branham i njegovi saradnici, propovednik W. J. Ern Bakster i propovednik F. F. Bosfort, počeli svoje službe Kampanje Božanskog Isceljenja u Južnoj Africi 4.—og oktobra, nije učestvovalo puno ljudi u duhovnom preokretu, što je sledilo njihovu službu. Uistinu, Gospod je učinio prekomerno iznad svega što možemo moliti ili o čemu možemo misliti.

Nikada ranije nisu bili održavani takvi skupovi u ovoj zemlji. Nikada toliko života nije bilo pokrenuto ka Bogu ili bilo promenjeno za tako kratko vreme. Nikada nismo imali toliku manifestaciju Božje spasonosne i isceliteljske sile, da bismo bili svedoci toga, uverenje mnogih je, da će moćni duhovni uticaj njihovih kampanja biti nastavljen na jedno izvesno vreme.

U svim kampanjama služba čuda je bila evidentna. Dovesti u pitanje spisak koji su bili isceljeni je besmislen, već su stotine i stotine iskusile Hristovu isceliteljsu silu, i poslali su svoja svedočanstva. Veliki broj njih je iskusilo isceljenje bez ljudskog dodira.

Na svakoj kampanji je bilo pristno na hiljade i hiljade ljudi, što je daleko prevazilazilo i najveća očekivanja o poseti ljudi razno—raznim gradovima. Deset hiljada ljudi, ili i više, prisustvovalo je svake večeri na službama u Johanesburgu u Maranata Parku. U svakom gradu i najveće dvorane su se pokazale potpuno nedovoljnima da smeste velike mase ljudi.

Iz dana u dan, stotine muškaraca i žena na različitim skupovima su prihvatili Hrista kao svoga Gospoda i Spasitelja,

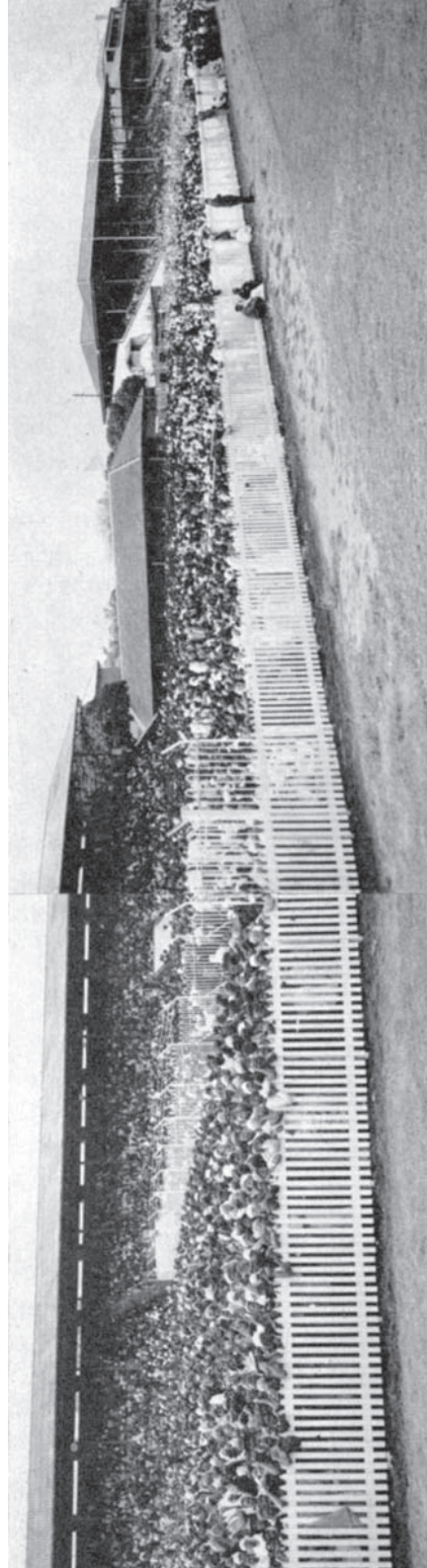

Photo by Lynn Acutt

Jedan pogled na skup u Durbanu koji je nadmašio sve prethodne rekorde.

Photo by Gorven

Odeljak za ne-evropske narode sa službe nedeljom popodne u Durbanu.

što je bio rezultat vernog — za duše pokretačkog propovedanja Evandeliste Bakstera. Njegove inspirisane poruke Hrišćanima nikada nećemo zaboraviti.

Niti ćemo zaboraviti dragoceno učenje Apostola vere, propovednika Bosforta, što je odigralo veoma važnu ulogu na svakom skupu u stvaranju i podsticanju vere u Velikog Lekara. Ponovo i ponovo, pod njegovom službom, videli smo izbačene duhove gluvoće i iznova stvorene bubne opne. Nijedan oblik bolesti nije zastrašio ushićenu veru ovog ratnika veterana. Radio je neprekidno i zasigurno smo ga zavoleli.

SLUŽBA BRATA BRANHAMA

Dobro je bilo rečeno, da je jedinstveno u službi Brata Branham začuđujući dar, koji mu omogućuje da detektuje i raspozna bolesti koje imaju ljudi. Ta manifestacija je stoprocentno savršena. To je jedna konstantna i zadivljujuća stvar. Jer je Brat Branham, Božjim Duhom, u stanju da raspozna u sekundi, bez ikakve greške, ono što ponekad samo nedelje ispitivanja i klinike mogu obaviti. To je moćni znak, koji dokazuje da Bog posećuje Svoje ljude.

A ipak još veća i još značajnija je odnedavna manifestacija u službi Brata Branham dar rasuđivanja srca i Reč znanja, što mu omogućava dok je pod Pomazanjem, da momentalno kaže koje su tajne ljudskog srca. Ponekad se tamo nalaze gresi koje su ljudi sakrili i koji su nepriznati, što ih ometa da prime svoje isceljenje. Ovo začuđujuće rasuđivanje, koje je nekada bilo manifestovano u službama Hrista i Ilije je neizmerno, i posebno veličanstveno; njegova primena donosi jedan svečani duh na skup i zaista posmatrača prenosi unazad u čudesne Biblijske dane.

Odričući se ma koje sopstvene sile da može da isceljuje, ni u jednom slučaju nije izneverio da ukaže ljudima na Gospoda Isusa. Propovednici raznih denominacija su dolazili na službe — neki su verovali i bili veoma blagoslovljeni — a opet neki nisu verovali, pa i danas se tome suprostavljaju.

ISTORIJSKA KAMPANJA U DURBANU

Pisana je Crkvena istorija zadnjeg dana kampanje, kada se oko 45.000 Indijaca, urođenika, i Evropljana sakupilo radi popodnevne službe u Rejs Korsu. Neki smatraju da je bio mnogo veći broj. Mnogo ranije nego što je otpočela služba, kapije su se zatvorile i hiljade su ostale izvan na ulicama. Na jutarnjoj je službi bilo prisutno oko 25.000 ljudi, a u večernjoj je bilo oko 23.000—ljudi po veoma umerenoj proceni štampe. A taj zapanjujući broj posetilaca je ostajao tamo satima na najgoroj

vrućini koju je sledio uraganski vetar a kasnije i kiša. Nikada — nikada neće oni, koji su bili privilegovani da budu na tim skupovima, zaboraviti prizor koji je ulivao strahopoštovanje, niti zaboraviti veličanstvene rezultate koji su ga sledili.

Duhovni uticaj predivnih pet dana Durbanskih skupova se odrazilo na hiljade muškaraca i žena u svakoj oblasti života. Južna Afrika nikada nije znala za tako nešto.

Službe koje su se održavale samo za Evropljane bile su u Gradskoj dvorani. Koja je bila ispunjena prema kapacitetu sa skupom od najmanje 4.000 ljudi, a stotine i stotine su stajale spolja slušajući preko mikrofona. Bez obzira na kišu, mnogi su ostajali do kraja skupa i sa podignutim rukama su se pridružili velikom mnoštvu iznutra, koji su prihvatili Hrista kao svoga Gospoda i Spasitelja.

Slava Bogu na Visini. Ne postoje reči kojima bi pisac mogao izraziti zahvalnost hiljada ljudi koji su bili dovedeni Hristu tokom ove i ostalih kampanja.

MASOVNA ISCELJENJA

Jedna od zapanjujućih karakteristika tih kampanja bila su masovna isceljenja. Brat Branham je često podsticao ljude da polažu ruke jedni na druge u silno Isusovo Ime, i zahtevao izbavljenje za one koji su bili bolesni u telu. Njegove usrdne molitve koje su sledile, duboko su dirnule ljude i podstakle ih na veru u Boga. Bili su momentalno isceljeni od razno—raznih bolesti i muka: gluvi su čuli, hromi hodali a slepi videli. *Začudojuće!*

Ono što je u svemu tome predivno - po svedočanstvima što pisac prima iz dana u dan — je da se ova neizmerna isceljenja i dalje dešavaju. Našem uskrslom Gospodu i Spasitelju ponizno dajemo svu čast, hvalu i slavu.

“Samo veruj, samo veruj, jer sve je moguće, samo veruj”, bio je početni ton svake kampanje iako je prošlo 1900 godina kada je to Hrist izrekao na Golgoti, ta činjenica, da su te reči istinite i danas kao i kada su prvi put izgovorene, probudila je hiljade ljudi u Južnoj Africi.

BRANHAMOVA KAMPANJA U DURBANU

Piše pastir Džon F. Vuderson

“Zato što nisi poznao dan svoga pohoda. . . . Eto će vam se ostaviti vaša kuća pusta. . . .” Obraćajući se svojoj sopstvenoj zajednici dve nedelje pre nego što je započela Branhamova kampanja u Durbanu, odjednom sam se umirio dok sam čitao taj tekst. Podstaknut od Svetog Duha da izjavim ovako nešto:

Photo by Lynn Acutt

*Dečak indijac, koji je momentalno bio isceljen
u slušateljstvu od paralizovane i kraće noge.*

“Mi ćemo uskoro imati, ono što ja verujem da je natprirodna Božja poseta našem gradu. Neka nikom od vas ne bude rečeno: ‘Nisi poznao dan svoga pohođenja...’ Uđite u poziciju blagoslova! I ako vas Bog izabere da vas iskoristi tokom narednih nekoliko dana, predajte sebe bez ostatka Njemu na raspolaganje.”

Ova poseta Brata Vilijama Branhama i njegovih kolega, Brata Bakstera i Brata Bosforta, je uistinu dokazala da je to bilo vreme Božje posete našem predivnom gradu, SAMO PET DANA...pet dana, koje hiljde i hiljade muškaraca i žena nikada neće zaboraviti. Nemoguće je čak ni proceniti delić toga što je bilo postignuto za tako kratak vremenski period. No da to sumiramo — ovaj grad je doživeo najveći duhovni preokret koji je ikada znan.

I ako su za skupove bile obavljene značajne pripreme tokom više nedelja, veliki posterji su lepljeni po gradu, kola su svuda nosila oglasne table za reklamu; ipak građani Durbanu nisu shvatali da se nešto neobično dešava, sve do održavanja

Photo by Lynn Acutt

Ovi specijalni autobusi su čekali da prevezu mase ljudi svojim kućama sa Rejs Korsa. Durban je veliki grad i ima veoma razvijenu mrežu gradskog i privatnog autobuskog prevoza, ali nije bilo dovoljno autobusa u celom Durbanu da bi prevezli sve ljude.

prve službe u Gradskoj dvorani, u sredu uveče 21. novembra. Dvorana je bila prepuna – svi ljudi nisu mogli ući na religioznu službu, što je bilo potpuno neočekivano u sredini sedmice, i to — popodne. Novosti su se širile kao vatra u preri! Prema

lokalnoj štampi, te večeri, osim oko 4.000 ljudi u dvorani, bilo je još oko 2.000 ljudi, koji su stajali napolju i slušali službu kroz sistem ozvučenja za javno informisanje. Iako je Durban imao izuzetno jaku oluju te noći, mnogi su ostali i za vreme provale oblaka, zahvaćeni silom Reči Božje, koju je propovedao Evanđelista W. J. Ern Bakster. To je bio samo početak! A ono što je sledilo teško je opisati! Potvrđenje Božje Reči sa znacima i čudesima, pošto se molilo za bolesne na prvoj službi, to je pokrenulo jedno uzbuđenje, slično onome koje se dešavalo tokom zemaljske službe Gospoda Isusa.

Od samog početka svima je bilo jasno da je glavni naglasak bio stavljen na spasenje ljudskih duša. “Možete otići na Nebo sa bolesnim telom, ali ne možete sa bolesnom dušom” — rekao je Božji sluga u njegovom moćnom, upadljivom i uverljivom prikazivanju Istine. I bez obzira na klasu, veroispovest, boju; muškarci i žene su navedeni da shvate da postoji samo JEDAN put, da je to BOŽJI PUT kroz veru u Gospoda Isusa Hrista, kojim se mogu spasiti. Onda nije ni čudo da se svaki put pružala mogoćnost da se donese odluka za Hrista, mnoštvo je stalo na noge i sa žudnjom pružilo ruke da bi primili kartice odluke. Kako se moćno pokrenuo Božji Duh u srcima ljudi! Od tada su mnogi svedočili o činjenici da, i ako su došli na skup u potrebi za zdravljem, na to su potpuno zaboravili zbog saznanja o grehu i krivice koja ih je obuzela. BOG JE BIO TAMO, i ONI SU TO ZNALI! Lično sam kontaktirao više ljudi, nego što mogu upamtiti koji su sada “nova stvorenja u Isusu Hristu”... veličanstveno su bili obraćeni i nanovorođeni od Božjeg Duha. Zaustavio me je jedan urednik novina na ulici i rekao sledeće: “Gospodine Vuderson, moj brat koji je bio pravi zadržti Paganin, predивно je promenjen. Ne mogu se tome nadiviti, i da je gospodin Branham došao u grad samo zbog toga što se njemu desilo... to je bilo vredno toga.” I OVA FAZA BRANHAMOVE KAMPANJE dovela nas je do najdubljeg osećanja zahvalnosti Bogu što nas je Njegov sluga posetio.

Nije li ova SLUŽBA ČUDESA od Boga data ljudima u ovim danima, jedan od najvažnijih faktora i pokretačke sile u duhovnom probuđenju zemalja po svetu? Nije li ovo Božji odgovor u dobu ravnodušnosti, nevere i sumnjičavosti? Od Boga poštovane službe preko Brata Branhama viđene su najčudesnije stvari. Sve je to navodilo na to da se setimo Novozavetnih dana. Bolesnici su dolazili sa svih strana... bolesni od svakakvih bolesti... neki su bili na štakama, u invalidskim kolicima i na nosilima. Posebno neobičan dar koji je dolazio od Božjeg sluge — manifestovan u dijagnostici bolesti muškaraca i žena, zajedno sa njegovom dubokom poniznošću i velikim saosećanjem za napaćenim čovečanstvom, — bio je dokaz koji nas je uverio da je on uistinu “ČOVEK POSLAN OD BOGA.” Nikada nećemo zaboraviti te molitve koje su dolazile iz

najdublje nutrine njegove duše, dok je prizivao Boga “da ima milosti za te jadne ljude i da IH ISCELI.” I dok se molio, dolazio je odgovor! Svuda naokolo u tom velikom mnoštvu skupljenih muškaraca i žena, bilo je oslobođenih od Sotonske sile u njihovim telima. Iskrivljeni udovi su se ispravljali, slepi su progledali, a gluvi čuli. Rak, tumori, srčane tegobe bile su isceljene u Ime Isusa. Brat Branham je verno ukazivao tom velikom mnoštvu na jedini izvor isceljenja, i nikada nije propustio da uruši tu ideju da on sam ima neku silu da leči.

Dosledno razrađeno učenje na temu Božanskog isceljenja, koje je naučavao Brat F. F. Bosfort — smatran pionikom u službi čudesa u XX.—om veku — nadahnua je i utvrdio veru mnogih. Njegova neustrašiva vera u molitvi za gluve i rezultati koji su sledili postali su podstrek hiljadama da veruju Bogu za svoje isceljenje.

Bila je pisana istorija u Durbanu zadnji dan kampanje — nedelja, 25. novembar. Ono što se dešavalo je bilo iznad očekivanja svijuh. Na Grejvil Rejs Kors Stadionu (ljubazno nam dodeljen na naš zahtev za 22.—gi i 25.—ti novembar) održale su se međunarodne službe — najveće ikad u ovoj državi. Umerena procena Uprave Rejs Korsa je: mnoštvo od 40.000 ljudi! U taj broj nisu bile uključene hiljade ljudi koje su stajale napolju, bez mogućnosti da uđu. Hiljade i hiljade Indijaca i urođenika su stajale po čitav dan, mnogo ranije pre pet sati ujutru po najgorem mogućem vremenu... užasna vrućina ujutru, žestoka oluja popodne, a onda — uveče kiša. No niti je njih — niti mnoštvo hiljada Evropljana, nije omelo vreme. Tokom dana kroz ceo taj veličanstven skup ljudi, Bog je lečio bolesne. Skroz tamo od odeljka za urođenike, odakle se Brat Branham čak jedva mogao i videti, izveštavali su o najveličanstvenijim čudesima. Dok je duvao vetar i padala kiša, muškarci i žene su slušali sa bezrezervnim interesovanjem službu, koja je pokretala duše preko Božjeg slugu. Šta bi to drugo moglo ovo da proizvede nego jedna MOĆNA POSETA SAMOG BOGA OVOM GRADU! Nikada se nije čulo takvo pevanje, kao kada se nebo ispunilo njime, dok je Brat Bakster poveo ogromnu zajednicu svojim divnim vođstvom slavljenja, dobro nam znanim horusom: “Isus, Isus, Isus, najslade Ime; Ispunja mi čežnju, Održava me pesmom dok koračam napred.” Jedino će Nebeske beleške objaviti šta se sve desilo tog znamenitog i neprevaziđenog dana. Hiljade su prihvatile Hrista kao svoga spasitelja, posvedočili su to podizanjem ruke. Veliki broj njih su primili isceljenje svojih tela. Pevanjem stare pesme: “Ostani uz mene, jer brzi vodopadi jednako vuku k sebi,” bio je to veličanstveni vrhunac za najveću službu ikada održanu u Južnoj Afroci.

Sa pomešanim osećanjima smo se sreli sutra dan na aerodromu. Dok je Brat Branham sa svojom skupinom bio

kod oglasne table, bila im je upućena sledeća poruka preko zvučnika: "Pozivamo... propovednika Brahama, propovednika Bakstera, propovednika Bosforta i Bilija Branhama! Branhamovo udruženje u Durbanu u ime građana Durbanu, želi da izrazi svoju neizmernu zahvalnost Bogu i vama — Njegovim slugama, za posetu ovom gradu i za blagoslove koji su došli hiljadama preko vas. Molimo se da vam Gospod da milostivo putovanje i da vas vrati nazad k nama." Kada napravimo pregled onoga šta je ovom gradu značila poseta Njegovih slugu, osećamo da su gore izrečene reči u celosti nedovoljne.

Branhamova skupina je otišla... ALI DELO SE NASTAVILO! Velika realizacija događaja od prethodnih pet dana je za nas bilo svanuće. Grad je bio pokrenut! Svaki deo društva je osetio uticaj ove velike Božje posete. Izgledalo je da je postojala samo jedna tema razgovora. Muškarci i žene koji do tada nisu razmišljali o Bogu ili Njegovim delima postali su znatiželjni i raspitivali se. A sa druge strane glas kritičara je postajao sve glasniji, i kao i obično, nije se ulagao napor da se prikrije njihovo ruganje i sumnjičenja. Ali uz to protivljenje, bilo je mnoštvo svedočanstava koji su pristizali iz svih pravaca o primljenim fizičkim i duhovnim blagoslovima... sve dok, kao i u Hristovo vreme, "nije došlo do podele među ljudima," neki su verovali — drugi nisu. Nevernik će uvek pronaći nešto čime će hraniti svoju neveru, ali je Gospod Isus Hrist rekao: "Sve je moguće onome koji veruje." I dok su hiljade pevale reči toliko dragog nam horusa: "Samo veruj, samo veruj, Jer sve je moguće, Samo veruj"... MNOGI su ispružili ruku vere "da bi dotakli skut Njegove haljine", i bili ozdravljeni.

PET DANA NEZABORAVNOG PROBUĐENJA

Piše pastir H. W. Ogilvie

Ovo je za pero jednog spremnog pisca! Pokušavajući da opišem nedavnu Branhamovu Isceliteljsku Kampanju održanu u Durbanu od 21.—og do 25.—og novembra 1951. godine trebao bih imati natprirodne reči, da bi se opisala natprirodna služba Gospoda među ljudima. Ova izuzetna Božja poseta, zajedno za zadivljujućom masom ljudi koja se skupila u gradskoj dvorani i u Grejvil Rejs Kursu, učinili su da poseta Brata Branhama i njegovih saradnika bude nezaboravna.

Smatra se da je 50.000 Indijaca, urođenika i Evropljana posetilo popodnevnu službu u nedelju što je najveći ikad okupljeni broj ljudi za jedan religiozni skup u Južnoj Africi. Udruženje za Probudjenje je priznalo da

nikada nisu videli nešto kao što je to. “Bog je predivan.” “To je veličanstveno!” svuda su se čuli takvi komentari. Gradska dvorana je u celini bila previše mala, a ni dodatno obezbeđena sedišta nisu bila dovoljna. Doslovce, na hiljade ljudi nisu mogli ući unutra. No ipak, glasni zvučnici su bili postavljeni zbog onih koji su bili napolju i bilo je inspirativno videti kako su mnogo njih digli ruke, kada je bio upućen poziv da se prihvati Hrist.

Bila je velika manifestacija Božje isceliteljske sile i mnogi su bili isceljeni od neizlečivih bolesti, a da čak nisu ruke ni bile položene na njih, gluvi su čuli, hromi su bili isceljeni! Jedni su skidali gvozdene šine sa svojih nogu, a drugi su ponovo držali svoje štake u rukama dok su hodali gore dole da prikažu svoje isceljenje. Bilo je i onih koji su se radovali svojim ponovo stvorenim bubnim opnama i tvrdili su da mogu čuti i najnežniji šapat. Uistinu, Božja moćna sila je izvan mogućnosti ljudskog razumevanja. Haleluja!

Hiljade ljudi u Durbanu i u okolini nikada više ponovo neće biti isti nakon što su posetili te značajne službe. Moćno propovedanje brata Bekstera i prodorno učenje Brata Bosforta, i saosećajna služba Brata Branhama su promenili živote, srušili stubove tvrdoglavosti, vratili su se povratnici u greh; uklonili su predrasude i oživeli pouzdanje u Boga i Njegovu Reč. Mnogi koji su služili grehu i Sotoni, sada služe Gospodu. Mnogi koji su hulili na Isusovo Ime sada Mu pevaju slavu:

“Isus, Isus, Isus,
Najslade Ime,
Ispunja mi čežnju,
On me nosi svakuda.”

* * *

Dok smo bili u Južnoj Africi mnoge službe su snimljene kasetofonima. Ove kasete su ostale kod Sidnija Smita u Durbanu, koji ih posuđuje svakome ko želi da ih koristi za evropske i ne-evropske skupove. Imam izvod iz pisma koji mi je on poslao i ja ću ga citirati: “Dali smo sinoć prvu snimljenu službu Brata Branhama Crkvi Punog Evandjelja u Venvortu, iako je pljuštala kiša, mislim da je to bila najveća noć koju je ta crkva ikada imala. Te službe koje su bile snimljene na kasete, podsetile su ljude, da iako je Brat Branham otišao za Sjedinjene Države, ipak njegov glas je ostao. Oni će biti u stanju da dođu i čuju moćne molitve koje je Brat Branham molio u posredovanju za bolesne i za telo i za dušu.”

A Recording of a Complete
Healing Service by

**WILLIAM
BRANHAM**

(A Man Sent From God)
will be given at the

**Divine Healing
Service**
in the
**FULL GOSPEL
CHURCH
WENTWORTH**
(7 Brighton Road, Jacobs)

TO-NIGHT (SUNDAY)
7 p.m.

For those who did not hear Rev. Branham this is an opportunity to do so. Come and hear the mighty prayer that healed the sick, blessed the stricken and cast out all manner of evils.

NOTE: At the conclusion of the recording the Healing Ministry of the "Laying on of Hands" (Jms. 15.4) will be administered to the sick in Jesus's Name.

**COME BELIEVING . . .
GO AWAY WITH HEALING!**

67M2

Isećak iz novina koji reklamira slušanje skupova Brata Branhama preko kasete.

Nakon što se završila služba u Durbanu, Vilijam Branham, i Ern Bekster i Bili Pol Branham, odleteteli su u Salsburi, u Južnu Rodeziju, i tamo su održavali skupove 28.—og i 29.og novembra. Izveštaji sa skupova pokazuju da su ta dva dana bili veliki blagoslov mnogim hiljadama. Na stotine ljudi je dolazilo iz raznih delova Južne i Severne Rodezije, koji nisu mogli da dođu na skupove u Južnoj Africi.

U međuvremenu Brat Bosfort i ja smo otišli u Pretoriju, gde je on propovedao ljudima, tri do četiri puta na dan. Pretorija je glavni administrativni grad Unije i odigrao je važnu ulogu u istoriji Južne Afrike. Pre više od veka mesto je naselio Boer

Mali delić skupa sa služe u nedelju uveče.

Trekers, koji je došao iz Kejpa, budući izguran od novopridošlih naseljenika iz Evrope. Blizu Pretorije stoji veliki i veličanstveni spomenik poznat kao Vortkerov Spomenik. Ukrasi prelepe mramorne skulpture pričaju istoriju Trika iz Kejpa Kolonije. Ne biste mogli da se ne čudite i da ne stanete u strahopoštovanju, kada shvatite cenu koju su ovi rani pioniri platili otvarajući unutrašnjost Južne Afrike Beloj rasi. Spomenik je izgrađen po uzoru na oltare koji su bili pravljani u vreme Abrahama. Napravljena je paralela sa Abrahamovim odlaskom iz Ura u Kades sa Vortkersom, koji je napustio Kejptaun i otišao u potragu za Novom zemljom. Nijedan spomenik ne može značiti više svojim ljudima od onoga što taj spomenik znači Afrikancima u Južnoj Africi.

Policijci urođenici koji su usmeravali masu na skupu za urođenike u Pretoriji.

Brat Branham, Brat Bekster, i Bili Pol su se vratili iz Salsburija na vreme, za večernju službu u Pretoriji u subotu uveče. Načinjena je lepa priprema od lokalne zajednice. Ljudi su dobro bili poučeni i sa verom i iščekivanjem, pažljivo su slušali poruku Brata Bekstera, zatim Brata Branhama.

Nedelja je bila još jedan dan u kome su mnogi našli Hrista kao svog Spasitelja i primenili na sebe telesno isceljenje što je deo Hristove pomirne žrtve. Naši skupovi u Fajergrandsu u Pretoriji su se završili u nedelju uveče, 2.—og decembra, sa približno 10.000 ljudi na skupu.

Sledi izveštaj Brata Gschwend—a što se tiče dejstva, koji su ovi skupovi imali na urođenike.

“Blagosiljaj mi dušo Gospoda, i ne zaboravi sva dobra Njegova; On ti grehe sve tvoje oprosti; On leči bolesti tvoje; i On je otkupio život tvoj od propasti; kruniše te dobrotom i milošću Svojom; i usta tvoja siti dobrim stvarima; tako da ti se mladost obnavlja kao u orla.” (Psalam 103:2-5.)

Sa srcem prepunim zahvalnošću svedočimo o blagoslovima koje smo primili kroz službu Branhamove skupine. To je bila uistinu Božja poseta kroz Njegove obdarene slugе. Iako su njihove službe urođeničkom stanovništvu bile ograničene zbog obaveze prema evropskim društvenim zajednicama, mi se zahvaljujemo Bogu što je Njegova sila bezgranična! Bili smo vođeni da započnemo sa velikim šatorskim skupovima 28.—og novembra, koji su od samoga početka bili veoma dobro posećeni. Svakog jutra u šest sati nekoliko stotina ljudi i žena su se sakupili radi molitve. Popodnevnе i večernje službe je posetio najveći broj ljudi za koji smo ikada mogli svedočiti. Skup je rastao sve do čak 6.000 ljudi (iako su drugi smatrali da je taj broj bio mnogo veći). Bila su podignuta četiri šatora. U jednom su bili sakupljeni Indijci i crnci iz Pretorije.

Prvog popodneva kada je Brat Bosfort propovedao, Bog je blagoslovio službu Svoga vernog slugе na najizuzetniji način. Propovedana Reč je uistinu našla put do srca slušalaca, što je stvorilo veru za isceljenje njihovih tela kroz Isus Hrista. Nakon što se molio za dosta bolesnih, među kojima je bilo i gluvonemih; svi su bili isceljeni na licu mesta izuzev jednog, no ipak, mi verujemo da je on u međuvremenu isceljen. To je naravno, podiglo veru prisutnih na još viši nivo. I onda se Brat Bosfort okrenuo da se moli za mase, rekavši im, da stave svoje ruke u veri na obolele delove svoga tela, i dok su se oni njemu pridružili u molitvi, Bog je u Njegovoj divnoj milosti dotakao mnoga bolesna tela i iscelio ih na licu mesta.

Jedan potpuno slepi čovek, koji je bio sedamnaest godina slep — jedan stanar u urođeničkom centru za slepe — iznenada je počeo da slavi Boga vičući: “Kea bona, kea bona”—(Vidim! Vidim!) I hvala neka je Bogu, on i danas vidi. Jedna gluvonema

devojčica od oko deset godina, primila je sluh i progovorila je, a pošto nikada ranije nije govorila morala je da uči kako da izrazi reči, no učila je veoma brzo. Jedna žena čija je jedna polovina bila paralizovana oko četrdeset godina, i nikada nije mogla da spava na toj strani, niti je mogla upotrebljavati svoje ruke; otkrila je, sledećeg jutra da je spavala na oduzetoj strani, nakon što je dan ranije bila isceljena. Ruke su joj takođe bile osposobljene za vršenje svih radnji. Jedan od naših evangelista došao je prepun radosti, slavio je Boga, govoreći nam da je doveo bolesne ljude i da su svi bili isceljeni! Jedan je bio gluv, a drugi je preko deset godina imao upaljen vrat i grkljan, što ga je mnogo bolelo i sprečavalo ga da govori. No, on nije bio savršeno isceljen, mimo onih koji su imali unutrašnje probleme. Jedna naša crkinja koja je u službi, imala je izraslinu na materici mnogo godina. Njeni roditelju su platili sa tri životinje doktorima vračima, da bi bila isceljena, ali joj nije pomoglo. Evropski lekari su joj rekli da se operiše, ali je ona verovala Bogu. A Bog ju je sreo na prvoj službi Božanskog isceljenja, kada je i nestala njena izraslina. Mi se zahvaljujemo Bogu zbog toga.

Jedna potpuno slepa starija žena je primila vid, tako da ona sada ponovo može da radi, slaveći Boga. Jedna druga žena je nedavno platila trideset pet funti i belog vola lekarima urođenicima, ali se uplašila da će je taj tretman pre ubiti nego isceliti. Kada je čula o ovim divnim skupovima, dotrčala je da čuje o tome šta Bog može učiniti. Bog ju je sreo i izlečio od svih njenih unutrašnjih problema i ona je bila savršeno isceljena. Jedna žena koja je bila slepa na jedno oko i gluva na levo uvo, došla je kod mene i rekla kako je Bog iscelio njeno slepo oko — tako da je mogla jasno videti — ali je želela znati zašto joj Bog nije iscelio i uvo. Gledajući u nju, primetio sam veliku naušnicu kako joj visi na gluvom uvetu, a na zdravom uvetu nije imala naušnicu. Po tome sam shvatio da je ona stavila tu naušnicu kao amajliju koja bi trebala da isceli njeno uvo. Rekao sam joj: “Ti si se uzdala u Boga za svoje oko, i On ti je iscelio oko. Ali ti veruješ u taj idol od naušnice da će ti ona isceliti uvo. Naravno Bog ne može ništa učiniti za tebe. Skinu tog idola i veruj Bogu za uvo, kao što si verovala za oko i On će te isceliti.” Nakon što su je drugi nagovorili odbacila je svog lažnog Boga, i Bog ju je sreo Svojom milošću i otvorio joj je uvo. To je bilo otvaranje očiju za mnoge koji su još uvek potajno verovali u njihovu pagansku medicinu i čarolije lekara vračeva.

Drago nam je bilo videti kako mnogi odbacuju svoje lažne Bogove, da bi se živi Bog mogao sresti sa njima. Takođe zahvaljujemo Bogu što je radio sa njihovim srcima, tako da oni nisu tražili samo isceljenje za svoje telo već i spasenje svojih duša. Nakon dve večeri, veliki broj ljudi je došlo i bacalo svoje cigarete, lule, i kutije sa duvanom za šmrkanje, paganske

amajlije i lekove. Čak i kocke koje su koristili u kockarskim igrama su bile bacane na podijum, i bilo je iznenađenje videti neke "Tsotis" i "Amalites" (Afričke gangstere) koji su vadili svoje noževe sa kojima su boli ljude. Iako nismo propovedali protiv oblačenja žena, tako smo bili zadovoljni, kada smo videli mnoge od njih kako skidaju svoje minduše, šiske, itd., dajući to Bogu, dok su predavale svoja srca Njemu. Dok se služba isceljenja nastavljala svakoga popodneva, Bog je nastavio da deluje i leči mnoge obolele Svojom divnom milošću. Jedna hroma žena — jedva je mogla hodati, bila je zgurena i godinama je patila, bila je oslobođena svojih tegoba i ponovo je mogla uspravno hodati. Drugi koji su jedva mogli opstati od asme, TBC—a, i drugih bolesti, bili su isceljeni. Svedočanstva i dalje dolaze, posebno ona koja nisu bila vidna na skupovima, ali su nam poslana iz raznih domova, govoreći nam kako ih je Bog sreo.

Bilo nam je veoma žao što je služba dragog Brata Branhama bila ograničena ali se zahvaljujemo Bogu za njegovu kratku službu u nedelju popodne, što je Bog, Svojom milošću ponovo dotakao mnoge bolesne Svojom Božanskom silom. I što je Božja ruka blagoslova tako silno počivala na skupovima koje je Brat Bosfort održao, žrtvujući svoj jedini dan odmora, propovedajući ponovo u ponedeljak ujutro, što je bio jedan predivan dan i Božja prisutnost je bila divno manifestovana u tri održana skupa.

Novosti o divnom Božjem delovanju su se brzo širele po zemlji tako da čak i kada su se zvanične službe već okončale i šatori bili spakovani, grupe ljudi sa svih strana države su nastavile da pristizu. Toliko su pristizali da je tokom cele nedelje naša nova crkva, koja se otvorila samo par meseci ranije u Ledi Selbornu, bila ispunjena sa dušama u potrebi i bolesnim ljudima koji su očekivali da ih Gospod isceli. Svaki dan se održavalo tri do četiri službe da bi im se prelomio Hleb Života, jer iako su posebno obdarene Božje slugе već otišle, mi smo shvatili da je Bog i dalje sa nama, i da je On poslao Svoju Reč da ih isceli, i da Njegova Reč ostaje sa nama zauvek.

Teško je opisati jedan takav skup. Usrdne molitve toliko hiljada ljudi, željno pevanje, divno propovedanje Božje Reči sa silom i manifestacijom Svetog Duha, ne može se opisati — tome jedino možete biti svedok. Mi ne možemo dovoljno zahvaliti Bogu radi načina na koji je odgovorio na potrebe ljudskih duša i bolesnih tela; za mnoge koji su u publici bili isceljeni, čak i više na taj način nego za koje se lično molilo. Ovo je bilo otvaranje očiju za naše urođenike. Bilo je dobro da naši urođenici mogu videti da Bog može isceliti bez korišćenja svete vodice, pepela, nošenja posebne odeće ili pojasa, ili upražnjavanje bilo čega što podseća na ono što rade vračevi zvani lekari.

Mi ponovo zahvaljujemo Bogu za tu predivnu posetu i za ohrabrenje koje je dano svim Hrišćanima urođenicima i radnicima, osim što su bili predivni školski primeri onima koji su služili bolesnima; to nas je takođe veoma ohrabrilo da nastavimo sa molitvama da Božja silina — spasonosna, isceliteljska i posvećujuća sila bude manifestovana kao nikada ranije u pripremi za Njegov skori dolazak.

* * *

Brat Bosfort je primio pismo od jednog misionara i njegove žene. Oni su izvestili o nekim isceljenjima kojima su bili svedoci na skupovima u Kejptaunu. Ovde objavljujemo samo deo tog pisma:

“Moj muž i ja smo bili misionari Božjih Skupština iz Velike Britanije u Indiji, i po isteku našeg poslednjeg termina nakon rata u Hyderabad State—u, prihvatili smo poziv od crkve Punog Evandelja u Južnoj Africi da bi bili tamo misionari. Nalazili smo se pod nadzorom jedne od njihovih crkava u Kejptaunu kada je bila Branhamova kampanja. No, Bog nam je govorio da se vratimo našem poslu u Indiji, i otvorio nam je put da se vratimo nazad u Englesku gde smo i stigli 11.—og januara. Mi delujemo u Skupštini Božjoj, kao izaslanici pa smo rezervisali kartu za povratak u Indiju 16.—og septembra, ako je to Božja volja.

Oboje bismo želeli da vam kažemo kako je to nama bio veliki duhovni blagoslov i nadahnuće što smo prisustvovali tim skupovima. Ja sam lično bila dotaknuta u telu (bolelo me živac u leđima) poslednje nedelje uveče, ili sutra ujutru, kada smo razgovarali sa vama i Bratom Branhamom u Pentekostalnom Parku.

Pitam se da li ste znali da je tokom molitve Brata Branhama za sve preostale bolesnike i masu, upravo pre nego što je sišao sa podijuma, mali dečak, koji je bio rođen slep, tada je progledao?

Sedela sam upravo iza njega, i tokom molitve počeo je da plače i da trlja oči. Kada sam podigla pogled, videla sam da je i majka plakala. Ona mi je rekla da je njeno dete bilo rođeno slepo i upravo progledalo. Takođe i njegovom bratu, koji je imao oko osam godina, i bio je užasno zrikav, i istoga trenutka oči su postale savršeno normalne. Videla sam i sama tu decu, a mali dečak je plakao zato što je svetlo sijalica vredalo njegove nove nežne oči! Pitala sam majku da li je Hrišćanka. Rekla je da je bila, i da je pripadala Holandskoj Reformatskoj crkvi. Savetovala sam joj da se vrati nazad i da ispriča ljudima šta je Bog učinio i da živi za Boga do kraja svoga života.

U kampanji u našoj maloj crkvi je bilo isceljeno oko petoro ljudi. Jedan mladić od teške srčane bolesti, bio novoobraćenik; nakon života punog razočaranja, srce mu je veoma obolelo, a lice mu je uvek bilo smrtonosno bledo i imao je jaka krvarenja iz nosa. Zbog toga je bio u bolnici upravo pre kampanje. No on se predao Hristu, bio je kršten i stajao je pozadi kao vratar. Brat Branham je pokazao prema njemu i rekao je: "Ti pozadi, što imaš bolest srca, Isus te sada isceljuje." David je rekao da je jako svetlo došlo ka njemu, a on je zatvorio svoje oči i topao zrak mu je otišao do srca, koje izgleda kao da je bilo povučeno i obrnuto, i onda je on otvorio svoje oči a svetlo se povlačilo ka Bratu Branhamu. Sutradan, lice mu je izgubilo bledilo, i on je svedočio o savršenom isceljenju. Jednu nedelju do dve kasnije, morao je ići na lekarski pregled, da bi se javio na dužnost u Rodeziji. Doneo nam je lekarsko uverenje u kome je bilo zabeleženo da je sto posto zdrav. Slava Bogu!

Jedna stara sestra iz naše Crkve, jedna fina Duhom ispunjena žena, sedela je skroz napred na poslednjoj službi u nedelju uveče. Ona je plakala i molila se da je Bog dotakne. Patila je od jake reume dvadeset i nešto godina, što je bilo toliko bolno da nije mogla noću da spava. Dok se Brat Branham molio za bolesne, iznenada je pokazao dole na nju i rekao: "Ti, sestro, dole u crvenoj haljini — zašto plačeš? Pogledaj, Isus je iscelio tvoju reumu." Skočila je na noge, podigla ruke, slavila je Gospoda — bila je isceljena. Te noći je spavala kao dete. Nakon toga svedočila je o svom isceljenju na našoj službi."

G. Stewart

Od Pretorije mi smo se vratili u Johaneshburg, da održimo jednu drugu kampanju u Maranata Park Šatoru, gde smo završili, a gde je ujedno i počeo naš Južnoafrički put. Kada se setim šta su ljudi videli za tih nekoliko dana dok je Brat Branham bio u Johaneshburgu, vera njihova je bila velika, dok su čekali na isceljenje, koje je Bog imao za njih.

Iscljenje poslednje večeri, kojeg ću se uvek sećati, bilo je sa jednom slepom damom. Brat Branham je video viziju o toj dami. Ona je sedela u publici i bila je isceljena. On ju je prozvao i rekao joj da ustane i da primi svoje iscljenje. Ona nije odgovarala. Dok je hrabrio da ustane, ustala je jedna druga dama u istom redu. Okrenuo se k njoj i posmatrao je par sekundi. Onda je rekao: "Zašto ste ustali? Vi ste po veri Jevrejka; vi ne verujete da je Isus Hrist. Vi ste slepi. Da li verujete da Isus Hrist može da vam vrati vid?" Na to je ona klimnula glavom. "No, ja Ga ne mogu zamisliti da bude vaš Isclitelj, a da pre toga On ne bude i vaš Spasitelj i Gospod. Ako ćete Ga primiti kao svog Spasitelja, kao Mesiju, On će tada takođe biti i vaš isclitelj. Ako hoćete, podignite svoju ruku." Podigla je ruku i odmah je videla. Sledeće jutro, dok

Jedne afričke novine su objavile intervju sa Bratom Branhamom.

smo bili na aerodromu, pre odlaska u Sjedinjene Države, došao je jedan čovek i ispričao, da je ona od tada savršeno videla i da je otišla u posetu prijateljima koje nije videla godinama.

Tako se okončalo deset nedelja u Južnoj Africi, tokom kojih su ljudi videli velike i predivne stvari, koje je učinio naš predivni Gospod kroz službu njegovog sluga, Viliijama Branhama. Ljudi nikada nisu prestali da budu zadivljeni time, kako Dar deluje kroz Brata Branhama, dok su ga gledali kako raspoznaje bolesti i duhovne potrebe ljudi. Nikada nisu prestali da se raduju dok se on okretao publici da prozove nekoga opisujući njihovu bolest u razno—raznim detaljima, govoreći im da ih je Hrist iscelio. Mnogi su plakali dok su gledali kako hromi hodaju, slepi vide, gluvi čuju; mnogi su otišli odatle govoreći da je Bog zaista bio među nama.

Mi smo uporedo poređali nekolicinu od mnogih čudesa koja bi se mogle navesti. Za mnoge njihovo isceljenje je značilo život umesto smrti. Za one koji su postali Hrišćani, to je značio život u izobilju i večno zajedništvo Bogu. Hiljade Hrišćana koji su prisustvovali na skupovima, videli su delovanje Boga i Njegovu Prisutnost, i to je bila velika inspiracija za njih da se potrude da žive još bliže Bogou. Sve ovo je bio rezultat otkrivenja Reči preko Brata Bosforta i Brata Bakstera i potvrđivanje te Reči delovanjem Božjeg dara kroz Brata Branhama, kao i uloženog napora i odanosti Hrišćana Južne Afrike.

Na kraju izveštaja o onome šta je Bog radio u Južnoj Africi, želeo bih uključiti još dva izveštaja koje sam primio. Jedan od njih potiče od jednog evanđeliste, a drugi je od sekretara Nacionalnog komiteta koji je sredio sve stvari vezane za našu kampanju.

* * *

IZVEŠTAJ OD EVANĐELISTE

Piše J. H. Grobler

Veoma mi je drago i Bogu sam zahvalan radi ove prilike, da izrazim svoja uverenja i zahvalnost. Plašim se da ne postoji ni jedan odgovarajući jezik kojim bih opisao svoje utiske i iskustvo.

Ja sam Evanđelista propovedam takođe Božansko isceljenje sa velikim rezultatima u Južnoj Africi. U stvari, bio sam jedini Evanđelista u Pentekostalnom delu, koji je neprekidno delovao u Južnoj Africi, i mnoge godine sam propovedao Božansko isceljenje masama. Imao sam privilegiju da vidim kako slepi gledaju, hromi hodaju, i gluvi čuju ili kako su kroz moju službu isceljivani u Ime Isusa od ma koje bolesti koje biste se mogli setiti.

Kada sam čuo za dolazak Branhamove skupinae u Južnu Afriku odlučio sam da dođem i da izvidim sam tu stvar. Došao sam bez predrasuda ili gledanja ko je ko, sa namerom da proučim sve što vidim i čujem.

Prva stvar koja me je impresionirala, bila je propovedanje Reči, istinito, čvrsto, iskreno i u sili. Bilo je jasno od samog početka da ti ljudi nisu bili tu da prikažu neku silu da bi skrenuli pažnju na sebe, već da objave ceo Božji savet. Svake večeri je bilo naglašavano da je spasenje duše važnije od isceljenja tela. Nije ni čudo da su se svake večeri mnoge duše rodile u Kraljevstvo Božje. Ko ne bi bio uzbuđen od jednog takvog prizora, kada ste puni čežnje za spasenjem duša?

Nikada neću zaboraviti osećaj te prve večeri kada je Brat Bosfort toliko vešto objavio istinu, da je Božansko isceljenje bilo uključeno u Žrtvu — da ljudi mogu biti isceljeni dok slušaju i veruju Božju Reč. Kako me je to inspirisalo! Kada je taj dragi Božji sluga izrazio tu istinu, srce mi je bilo uzbuđeno a oči pune vrelih kapi suza dok sam sebi govorio: "Isti Sveti Duh koji je mene učio u Južnoj Africi takođe je učio i Brata Bosforta u Americi." Neka je slava i čast Bogu!

Sledeći utisak je bio moćno, a ipak jasno i jednostavno učenje Brata Bakstera o pobeđničkom životu. Oh, kako je to uzбудilo moju dušu! Bio sam toliko podignut Bogu dok nisam osetio kako više ne želim nikada da se ponovo vratim u ovu

dolinu, osim ako bih trebao da pomognem sirotom i napaćenom čovečanstvu. O, kako su te dragocene istine potvrdile moju službu. To je uvećalo moju viziju — viziju koja me je naime godinama fascinirala — kako sedimo sa Hristom u nebeskim prostorima i odatle vladamo nad našim neprijateljem, silom, koju koristimo protiv sve sile zloga.

Prva stvar koja me je pogodila u vezi Brata Branhama, bila je Božja ljubav koja se mogla primetiti u ljubaznoj rečenici kada bi stigao na podijum svake večeri: “Dobro veče, prijatelji.” Kada je govorio, znao sam da je Bog bio njim. U njegovoj službi, nisu me najviše fascinirala čudesa isceljivanja — jer sam to iskusio i u svojoj službi. Već ono što me je impresioniralo ne moguće je da se objasni — bilo je delovanje Dara reči mudrosti, reči znanja i rasuđivanje duhova. Bio sam zapanjen kako osoba za osobom dolazi pred njega na podijum svake večeri i za par sekundi bi dijagnosticirao bolest i razobličio tajne misli njihovih srca — bez greške.

Posmatrao sam veoma pažljivo kako to deluje i bio sam iskren sa Bogom, bio sam spreman da priznam bilo koju grešku koju bi on učinio za vreme delovanja toga. Slava Bogu, što mogu da kažem da nisam našao ni jednu. Bilo je sto posto istina. To samo Bog može učiniti.

Jedan događaj koji je bio veoma upečatljiv je bio kada je jedan čovek ustao u publici i povikao: “Brate Branhame, čijom silom radiš ove stvari?” — jedan spontan odgovor je usledio sa njegovih usana što je izgledalo kao jedan natprirodan glas, jedan glas koji se toliko razlikuje od onoga koji čujemo kada se nežno bavi sa bolesnima i napaćenima. Zvučalo je strogo i sa velikim Božjim autoritetom, kada je rekao: “Kroz Čoveka o kome ti znaš veoma malo, — Isusa Hrista.” Odgovor je toliko uzbudio publiku od odprilike deset hiljada ljudi, da su počeli da tapšu. Kada se aplauz utišao, on je skromno i svečano rekao starim nežnim glasom: “Molim vas, prijatelji, nemojte galamiti, već dajte slavu Bogu!” Oni koji su bili tamo, nikada neće zaboraviti taj događaj.

Bog mi je postao tako veliki, tako stvaran i dragocen. Osećao sam se toliko mali u Njegovoj prisutnosti, da sam mogao samo plakati i voleti Ga. Želim da vas uverim da su moj život i služba bili obogaćeni kroz ove Božje slugе. Za mene je Brat Branham bez sumnje Božji prorok, Brat Bakster je Evangelista, Brat Bosfort učitelj poslani od Boga Južnoj Africi kao odgovor na mnoge molitve za probuđenjem.

SA BRANHAMOVOM GRUPOM U JUŽNOJ AFRICI

Piše W. F. Mullan

Skoro da je ne moguće opisati željno iščekivanje koje je prevladalo u Južnoj Africi dok smo čekali posetu Branhamove

grupe. Dani i nedelje su brzo prolazili dok smo sve pripremali za njihov dolazak. Najava posete putem javnog oglasa je bila mnogo uspešnija nego što smo se i nadali. Odziv javnosti je brzo rastao kako se datum posete približavao. Bili smo preplavljeni pismima i pitanjima, a telefon je toliko često zvonio da smo teško mogli imati vremena za odmor.

I konačno, bili smo na Palmajfontaj aerodromu u Johannesburgu, gledajući u nebo da bi opazili dolazak aviona Pan—Amerikan aviokompanije iz Njujorka. Uzbudjenje je raslo sve više, kako je mnoštvo raslo. Najzad jedna tačka, daleko na nebu je počela da poprma svoje obličje, dok mnoštvo nije utonulo u tiho iščekivanje, posmatrajući veliku metalnu pticu kako kruži nad pistom — spremna da sleti.

Par minuta kasnije, otvorila su se vrata aviona i putnici su počeli da silaze. Predsenik i Sekretar Nacionalnog komiteta koji su bili odgovorni za pripremanje posete Branhamove grupe Južnoj Africi, po imenu A. J. Šhomen i W. F. Mulan, imali su posebdno odobrenje od vlasti da bi mogli biti na pisti i pozdraviti članove Branhamove grupe. Sve je bilo na mestu; za reklamu se pažljivo postaralo i zemlja je očekivala ovaj trenutak.

Izlazeći iz aviona mogao sam videti Brata W. J. Ern Bakstera i Brata F. F. Bosforta, koji je silazio kao treći. I pošto su bili dočekani dobrodošlicom, Brat Bakster je rekao: "Brat Branham nije sa nama." A onda je objasnio da je Brat Branham koji je išao sa svojim sinom, Bili Polom, zakasnio na avion u Njujorku i da stiže sledećim letom. Treći član grupe je bio gospodin Julius Stadskev.

Dok se grupa kretala od piste ka carini, neki pojedinci iz gomile su se raspitivali: "Koji je Brat Branham?" Dok su ostali članovi grupe otišli napred, Brat Mulan je objasnio okupljenima da Brat Branham nije bio sa grupom, već da će stići sledećim avionom. Ta informacija je ljude ostavila skoro bez teksta. Sama pomisao, da Brat Branham nije sa grupom i da će se skupovi odložiti za sledeći dan, da će proći najmanje tri dana do dolaska sledećeg aviona. Za masu se očigledno predstavljala najveću i najstrašniju katastrofu.

Prva serija skupova je bila održana u Johannesburgu, u velikom industrijskom centru, u gradu sa najmnogobrojnijim stanoništvom u Južnoj Africi. U nemogućnosti da se nađe centralno mesto gde bi se održavali skupovi, komitet Johannesburga je prihvatio ljubaznu ponudu od Misije Apostolske Vere da se koristi njihov Konferens Grounds u severnom predgrađu. No čak i njihov veliki auditorijum bio bi previše mali, ali komitet je dobio odobrenje da prošire zgradu. Prihvatili su se posla i bio je obavljen veoma brzo. Auditorijum je uvećan i mogao je primiti oko 8.000 ljudi. Ostavljajući jednu stranu zgrade otvorenom, bilo je moguće smestiti još dve do

tri hiljade ljudi na nasipu, odakle su mogli videti i čuti veoma dobro. A sa druge strane auditorijuma, još tri do pet hiljada ljudi je moglo biti konforno smešteno. Oni su mogli čuti ali ne i jasno videti.

Brat Bakster i Brat Bosfort su se hrabro suočili sa veoma teškim zadatkom. Trebali su propovedati masi koja je bila razočarana nedolaskom Brata Branhama. Brat Bakster je započeo seriju skupova sa službom koja je skrenula pažnju ljudi i osigurala uspeh celokupne posete. Služba Brata Bakstera je ona koja izgrađuje veru. Svet je u mnogome pobrkao "veru" i "nadu"! Brat Bakster je počeo svoj zadatak propovedajući propoved "Mera Vere" i za njom je usledila uzbuđljiva propoved "Kako Deluje Vera." Tih prvih nekoliko dana službi, dok smo čekali na dolazak Brata Branhama su bile od veoma velike pomoći. Božja Reč je bila propovedana gladnim dušama i plima vere se visoko dizala. Brat Bosfort je odigrao veoma značajnu ulogu na skupovima, pošto je pripremao ljude za molitvu i sa velikom hrabrošću i tvrdom sigurnošću u veri, pozvao je svakoga ko je izgubio sluh na jedno uho na radikalnan način kroz operaciju da dođe gore na podijum radi molitve. Onda se on molio za njih, i ponovo smo viđali moćnu Božju silu prikazanu u čudima ponovnog stvaranja. Gluve uši su ponovo čule, bez obzira na činjenicu što je slušni organ bio uklonjen hirurškom intervencijom i što je na to uvo bilo ne moguće da se ponovo čuje izvan Božje sile.

Onda je stigao Brat Branham. Na aerodromu ga je dočekao Brat Šomen i doveo ga je pravo na skup velikog mnoštva, gde je bilo oko 10.000 ljudi sa velikim iščekivanjem. Brat Mulan ga je dočekao u ime naroda Južne Afrike. Prostor je bio nabijen velikim iščekivanjem. Nakon što se kratko obratio ljudima, Brat Branham se molio za sve njih kao za ceo skup, ali može se slobodno reći, da su se čudesa dešavala te same prve večeri. Durbanski *Nedeljni Tribun*, kasnije je izvestio o slučaju mladog dečaka, Ernesta Bluma; njegova jedna noga je bila kraća nekoliko santimetara od druge. Bio je isceljen te prve večeri dok se Brat Branham molio. Broj posetilaca je naglo rastao. U nedelju popodne bilo je 10.000 ljudi, a u nedelju uveče već 12.000. U sredu uveče masa je dostigla 14.000 ljudi. O skupovima se svuda govorilo. Nažalost skupovi su morali da se završe shodno interesovanju previše rano, pošto su bili dogovoreni aranžmani za Branhamovu grupu, da održe sledeću seriju skupova u Klerksdropu, oko dvesta kilometara dalje. Da su se skupovi u Johannesburgu nastavili, bilo bi ne moguće izračunati njihove rezultate.

U nekoliko brzih nedelja Branhamova grupa je posetila dvanaest gradova u Južnoj Africi. Imao sam privilegiju da budem sa njima u mnogim od tih gradova i toliko sam toga video da teško mogu odvojiti jedan vrhunac od drugog. Svuda

se skupljalo veliko mnoštvo, i kao što je jedan pisac u jednom popularnom nedeljnom časopisu rekao; većina onih koji su posećivali skupove je bila zadovoljna što su uistinu videli “znake i čudesa.”

U svakom centru, glavni skupovi su se održavali među evropskim zajednicama, no i za ne-evropske sastanke je bilo takođe obezbeđeno vreme. Jedne večeri u Blumfontajnu, Brat Bakster je govorio na temu “Nema razlike.” (Rimljani 3:22). Kada je bio upućen poziv ljudima i ženama da prime Hrista kao svog Spasitelja, oko 2.000 ljudi je ustalo. Bilo je to veličanstveno. Na mnogim mestima odgovor na poruku spasenja je bio veličanstven. Bukvalno na stotine, a na nekim mestima i na hiljade je ustajalo da bi pokazali svoju veru u Isusa Hrista kao njihovog Gospoda i Spasitelja.

Branhamovi skupovi su bili održavani na raznim mestima zato što ni jedna javna hala nije bila dovoljno velika da primi mase. Koristili smo, otvorene stadione, fudbalske i sportske terene mesta za zabave, hipodrome za trke konja i aerodromski hangar. U Istočnom Londonu podijum je bio podignut na ragbi-terenu, a tribine su bile korišćene za smeštaj ljudi kao i igralište. Podijum korišćen u Istočnom Londonu, bio je specijalni podijum koju je koristila kraljevska porodica tokom posete Južnoj Africi.

Okupilo se najmanje 10.000 ne-evropljana na skupu u Blumfontajnu i verovatno isti broj je bio i u Istočnom Londonu. U Durbanu skupovi su bili održani na hipodromu i svim nacionalnostima je bilo omogućeno da se okupe za te skupove. Tu je masa dostigla broj od 50.000 ljudi svih rasa; u nedelju poslepodne na hiljade nisu mogli da uđu.

Brat Bosfort je veoma spretno ispunio svaki zadatak koji mu je bio poveren. On je propovedao Božju Reč hiljadama okupljenih i molio se za mnoge bolesne ljude, i Bog je blagoslovio njegovu službu. On je omileo Južnoafrikancima. Brat Bakster je svuda bio pozdravljen kao izuzetan propovednik i dugo nakon što je sve ostalo bilo zaboravljeno, —ako uopšte takvi skupovi mogu biti zaboravljeni — propovedanje Reči Božje kroz Brata Bakstera će živeti i dalje. Njegova služba je inspirisala ljude da veruju Božju Reč, da deluju u veri, i iznad svega da prihvate Hrista kao Spasitelja i Gospoda.

Što se tiče Brata Branhama, uvideli smo da je bio sve ono što se o njemu pričalo. Došao je među nas kao ozbiljan i ponizan čovek i bilo je veoma očigledno da su Božji blagoslovi sa njime. Ponovo i ponovo smo videli Boga kako prikazuje Svoju silu kroz Brata Branhama. Dok su ljudi dolazili u kontakt sa Bratom Branhamom, on bih odmah otkrivao njihove bolesti ili nevolje od kojih su patili. Dok se molio bili

smo svesni njegovog silnog saosećanja sa obolelima oko njega. Ponekad bi bio na podijumu i prozvao bi nekoga u publici i objavio bi bolest od koje je osoba болоvala.

Više nego samo jednom, kada su se skupovi morali održati pod otvorenim nebom, bili smo zadivljeni kada smo videli ljude kako sede u tišini i pažljivo slušaju, čak dok je i kiša padala. Ovo je bio dovoljan dokaz, ako je uopšte neki i potreban da se dokaže, da Bog privlači ljude k Sebi, kada se propoveda cela istina gladnom čovečanstvu.

Prateći Branhamovu grupu po mnogim južnoafričkim gradovima, mogu reći da je bilo veoma očigledno, da ljudi koji su najviše verovali najviše su i primili.

* * *

“To bi od Gospoda i divno je u našim očima. Evo dan, koji stvori Gospod! Radujmo se i veselimo se u njemu.” (Psalam 118:23-24).

Svedočanstva

“Dajte Gospodu slavu prema Imenu Njegovom . . .”

I. Dnevnika 16:29

Ova glava sadrži — od prilike prvih sto svedočanstava — koja su došla direktno do Brata Branhama i mene. Razumljivo je da je velika većina njih bila poslata lokalnim starešinama, ali vreme nam nije dopustilo da ih prikupimo.

Nisam navodio puna imena nakon svršetka svedočanstva jer nisam imao vremena da dobijem dozvolu da koristim sva njihova imena. No, bez obzira, o tim svedočanstvima imamo dosije i njihova puna imena i adrese se mogu pribaviti. Većina svedočanstva su sažeta da bi pružili samo najvažnije činjenice.

Iseljena Učiteljica Od Reumatskog Artritisa i Proširenih Vena

Pre oko tri i po godine morala sam prestati sa svojim učiteljskim poslom jer sam bila bolesna od reumatskog artritisa i proširenih vena. Moji problemi su počeli pre oko jedanaest godina. Kao da mi ništa nije baš previše pomagalo. Oktobra 6.—og otišla sam u Maranata Park i stajala sam tri sata. Bio je problem ući unutra, pošto je sala bila puna. Konačno su me pustili unutra i stala uza zid na levoj strani.

Brat Branham je upavo stigao sa aerodroma i moglo se videti da je bio veoma umoran nakon leta iz Sjedinjenih Država. Predložio je grupnu molitvu za sve bolesne. Zamolio ih je da polažu ruke jedni na druge. Onda je pokazao na stranu dvorane gde sam ja stajala i rekao je, da je tamo jedna žena bolesna od artritisa. Ja sam bila jedina žena koja je stajala pored zida. Dakle, niko u toj velikoj masi nije znao da sam bolesna od artritisa, osim sestre Kvin, a ona nije ni znala da sam ja tamo. Ali i ona i mnogi drugi su čuli kada je Brat Branham rekao: “Tamo je žena bolesna od artritisa.” Slava, Haleluja! Od onda, pa nadalje osećala sam se mnogo bolje. Otišla sam na sledeće skupove i bila sam svedok mnogih isceljenja, uključujući i druge slučajeve artritisa, još gorih od moga. Jedna žena je došla hitnim kolima i nakon što se molilo za nju mogla je ustati i hodati. Takođe je tamo bio slučaj jedne devojčice, koja je imala slomljenu kičmu. Ustala je kada joj je to rekao Brat Branham i bila je savršeno zdrava.

Bog neka blagoslovi Brata Branhama i sve one koji su u vezi sa skupovima i omogućili sva ta isceljenja, uključujući i moje.

E. S.

Bolesna Kičma Je Postala Normalna Dok Se Zahvaljivao Bogu Za Ono Što Je Učinio Za Druge

Nakon dugih 18 meseci bolesti, kičma mi je obolela do te mere da nisam mogla hodati bez štapa. Bolovi su ponekad bili grozni, a nekad užasni; nemam reči kojima se to može objasniti. Pokušavajući da hodam kičmena moždina bi mi se uštinula i to iščašenje je bilo veoma bolno. Takođe sam patila i od proširenih vena dvadeset pet godina, sa ugruškom — trombom u krvotoku. Zadnjih četiri godine bila sam prisiljena da povezujem noge, inače ne bih na njima mogla ni stajati.

Moja sestra, gospođa Skot, 7.—og oktobra me je odvela na skupove Vilijama Branhama u Maranata Parku. Bila sam svedok 56 slučajeva Božanskog isceljenja od razno—raznih bolesti. Predivna manifestacija Božje sile u oslobađanju jadnih napaćenih ljudi. Bila sam toliko radosna kada sam videla kako ozdravljaju, da sam plakala i plakala od radosti. Nakon službe sedela sam u kolima i razmišljala o čudesima koja sam videla, i skroz sam zaboravila na sebe, dok sam slavila Boga za ono što je učinio drugima čemu sam bila svedok. Iznenada sam osetila Božju silu koja je obuzela moju kičmu. Bila sam podignuta gore Božjom silom i stala sam na noge. Tamo i tada je naš dragi Gospod popravio moju kičmu i odmah me je napustio sav bol. Otišla sam kući slaveći Boga i svedočila sam svakome koga sam sretala. Prvo što sam učinila kada sam stigla kući, bilo je, da sam uklonila povez sa nogu; Božjom milošću nisam ih više morala ponovo uvijati. Sada sam sposobna da obavljam sve kućne poslove. Od tada nisam više imala bolove, i ne treba mi štap. Kolena su mi još malo slaba, ali me ne bole. Verujem Bogu za sve, pa makar i nije još sve potpuno ojačalo. On je začetnik i dovršitelj svih dobrih dela, kome ja dajem svu slavu i čast.

A. C. G.

Potvrđuje Isceljenje Svoje Sestre i Priča O Sopstvenom Isceljenju

Ovo je, da bi podržala svedočanstvo svoje sestre, gospođe A. C. Gribl. Slavim Boga za ono što je On učinio za nju. Dovedena mi je veoma, veoma bolesna. Brat Hugo to može da potvrdi. Osamnaest meseci sam vodila brigu o njoj.

Iste večeri, tokom grupne molitve, bila sam isceljena od iščašenog zgloba i bolesnog stomaka. Dajemo Bogu svu slavu.

M. M. S.

Isceljen u Publici

Zahvaljujem Bogu koji me je iscelio od neprekidnog bola. Nisam bio u molitvenom redu, već sam bio samo jedan u slušateljstvu koji je verovao Bogu dok se Brat Branham molio za sve nas. Slavim Boga što sam isceljen od tog mučnog bola. Kada sam čuo propoved Brata Branhama i način na koji se on molio za bolesne, počeo sam da razmišljam o našem Gospodu Isusu Hristu, kada je On progovorio Marti rekavši: "Ako budeš verovala, videćeš Božju slavu."

H.K.M.

* * *

Isceljena Od Povređene Kičme

Prilažem dve uputnice mojih lekara, koji su mi lečili leđa pre nego što sam primila Božansko isceljenje na skupu Brata Branhama u Maranata Parku. Ovi lekari su me ispitali nakon što me je Bog predivno iscelio i bili su veoma iznenađeni kada su me videli potpuno isceljenu. Mi smo se molili zbog opasne operacije moje kičme.

Primila sam isceljenje jedanaestog Oktobra, 1951. godine. Bolovala sam tačno godinu dana i bila sam lečena na mnogo načina. Bila sam sigurna da sam isceljena ubrzo, nako što mi se Brat Branham obratio. On mi je rekao da sam bila povređena pre godinu dana i tačno je opisao kako sam se osećala. Rekao mi je da zna, da imam snažnu veru i da će me Bog isceliti. Bila sam momentalno isceljena.

Godinu dana pre nego što sam bila isceljena, okliznula sam se na glatko ispoliranom betonskom podu naše kuhinje, i slomila malu kost na donjem delu kičme. Rezultat toga je bio da sam mogla ustati samo sa velikim problemima nakon što sam sedela ili ležala. Leđa su me uglavnom sve vreme bolela, i bilo je nezgodno što mi je u školi trebalo puno vremena da ustanem ili sednem. Isceljenje mi je ojačalo veru. Moja porodica je zahvalna, i prestano pričaju o predivnoj Božjoj sili.

Imam rendgenske snimke o slomljenoj kosti i biće mi drago da vam ih pošaljem ako ih želite.

H. J. N.

* * *

Ozdravio Od Raka Dok Je Bio U Publici

Želim izneti samo ukratko svoje svedočanstvo. Isus me je sreo na divan način. Bio sam bolestan od raka a lekari su činili šta su mogli. Bio sam operisan a ipak moje stanje je postajalo sve gore, dok bolest nije zahvatila unutrašnje organe. Proveo sam besane noći i znao sam da je bilo beskorisno da tražim pomoć od ljudi, tako da sam prizivao Boga.

Bog mi je progovorio i ispružio sam svoje ruke i zahvalio Gospodu. On me je čuo u mojim kolicima i odmah je odgovorio. Slavim Gospoda, a svi ljudi su stajali zadivljeni s tim što je učinio Isus.

Hvala Bogu što imamo divnog Spasitelja. Te noći Isus je došao pred mene na krstu i nežan glas mi je progovorio. Isus nije bio na krstu samo radi tvojih greha već i tvojih bolesti.

Hvala Isusu, što mi je momentalno oduzeo sve bolesti, kao što je to učinio i sa mojim gresima.

J. K.

* * *

Rak Je Nestao

S ovim želim svedočiti o predivnoj sili koja je u Krvi našeg Gospoda Isus Hrista. Njemu neka je sva slava i čast zauvek!

Isus me je izlečio od raka u službi našeg Brata Branhamu.

Možete doći i videti. Imam snimke, takođe i izveštaj lekara. Slava Njegovom Imenu!

N. J. O.

* * *

Nemam Više Bolova u Stomaku

U nedelju popodne, kada je Brat Branham bio u Olandu, bio sam isceljen. Mnogo godina sam imao jak bol u stomaku. Na kraju službe Brat Branham nam je rekao, da polažemo ruke jedni na druge i da verujemo u isceljenje. To sam učinio, i slava Bogu, bio sam isceljen. Od tog vremena, do sada je već skoro tri meseca prošlo i nikada me više nije zboleo stomak. Slava Gospodu!

R. P.

* * *

Leva Strana Lica Je Bila Potpuno Oduzeta

Ovo vam pišem da bih svedočio kako mi je Bog iscelio jednu stranu lica od potpune oduzetosti. Nisam mogao pomeriti niti jedan mišić na desnoj strani lica i vrata. To se zove "Belova paraliza."

Tri meseca pre nego što ste vi trebali doći u Južnu Afriku bio sam kod doktora. Pošto sam opštinski službenik morao sam uzeti bolovanje i bio sam poslan na svakodnevna ispitivanja i elektro-terapije u bolnici. Tretmani su trajali dve nedelje bez napretka. Onda su mi dali neke kapsule koje su dale dobre rezultate u drugim slučajevima, pošto sada veruju da je to virus koji je prouzrokovao paralizu.

To je bilo upravo pre vaše isceliteljske kampanje koja je počela u Maranata Parku. Nisam uzimao ove kapsule pošto sam očekivao isceljenje od Gospoda. Zamolio sam Gospoda da me dotakne pošto sam nakon četiri dana morao da izvestim bolnicu o uticaju kapsula koje ja nisam uzimao. Bio je to četvrtak. U petak smo otišli na oba skupa, takođe i u subotu. U subotu uveče sam se osećao bolje ali mi je lice i dalje bilo paralisano. U nedelju sam podsetio Gospoda kako treba da se javim u bolnici u ponedeljak, da izvestim o kapsulama koje nisam uzimao. Takođe su se i mnogi moji prijatelji molili. U nedelju smo bili na svim skupovima i ja sam nastavljao sa prihvatanjem svog isceljenja od Gospoda svaki put kada je bila molitva za ceo skup. U nedelju uveče mogao sam se smeјati sa obe strane lica a i ostali mišići su počeli da ozdravljaju. U ponedeljak ujutro sam mogao nazvati bolnicu i reći im, da me je Gospod dotakao i da više neću uzimati terapije i da ću se videti sa njima čim se skupovi okončaju; što sam i učinio. A oni, lekar i sestre, bili su veoma iznenađeni kada su me videli, i proglasili su me izlečenim.

J. P. P.

* * *

Uporno Povraćanje i Gušavost

Pet meseci sam болоvala od užasnog povraćanja. Zadnja dva meseca sam mogla da jedem veoma malo hrane i pila sam malo vode. Imala sam četiri velike operacije stomaka. Nekoliko specijalista me je pratilo. Imala sam dve velike operacije u periodu od šest meseci u Kronstandu, jednu za drugom. Konačno je doktor Dajkman odbio da me dalje leči. Bila sam u Johanesburgu u Kengsinton bolnici nekoliko puta lečena od strane specijalista. Takođe sam болоvala od gušavosti, koju je Gospod potpuno iscelio.

Nakon svog isceljenja otišla sam kod lekara i on mi je dao sertifikat i rekao da se takođe može jedan dobiti i od specialiste.

W. J. G.

Gospođa J. G. je bila moj pacijent mnogo godina. Imala je četiri abdominalne operacije žučne kesice i polnih organa. Osim toga imala je još i gušavost. Oko pet meseci je patila od užasnog povraćanja. Odlazila je kod nekoliko specijalista u Johanesburgu. Ona je očigledno sada zdrava.

Dr. H. J.

* * *

Pastir Izveštava o Četiri Isceljenja

Uživali smo u skupovima od Boga poslane Branhamove grupe i sa nadahnutim propovedima koje su propovedali različiti članovi grupe. Sa poštovanjem prema ličnoj službi našeg veoma voljenog Brata Branhama, nemamo reči kojima bi mogli da izrazimo Nebeskom Ocu zahvalnost, što nam ga je poslao u Svojoj milosti, jer je primio više od onoga što jezik može da iskaže. Moja žena i ja zajedno sa svojom crkvom smo generalno toliko božanski nadahnuti i podstaknuti, što su mnogi primili svoje isceljenje dok su to samo jednostavno posmatrali. Sestra Furije (moja žena) болоvala je oko devet meseci posle rođenja naše male bebe, koja je sada sa Bogom. Dok je slušala božansku poruku o isceljenju, prihvatila je istinu o tome i bila je momentalno isceljena. Bilo je to u Klerksdrupe.

Brat Ben Majer iz naše zajednice je bio bolestan. Nos mu je u velikoj meri bio izjeden i oči bolesne i krvave, i konačno bilo je toliko teško stanje, da je bilo očigledno svima koji su znali nešto o raku, da će brat umreti za tri meseca najstrašnijom smrću. Ohrabrio sam brata da ide na skupove u Kimberliju i ispričao sam mu iskustva sestre u prethodnom gradu. Odlučio je da ide i bio je isceljen na potpuno isti način — dok je slušao Brata Branhama, kako je drugima govorio da veruju. On je takođe prihvatio kao da je to bilo za njega lično i nakon putovanja od petnaest kilometara te noći idući kući, izjednost nosa je nestala, a oko je postalo isto kao i ranije.

Prolazeći kroz naše selo na svome putu za Kimberli, grupa je bila od Boga vođena da svrate u našu parohiju dok smo se mi molili Bogu da nam pošalje brata sa ličnom porukom i da ga iskoristi za isceljenje naše male Beti (stare pet godina) koja je patila od akutnih bolova u stomaku sa grčevima koje je sledilo i sa određenim znakom, koji nas je takođe veoma brinuo. Dok je Brat Branham ulazio u našu dnevnu sobu, primetio je i govorio joj na tako jedan nežan i ljubazan način, da sam

pomislio da je to skoro kao što bi i Sam Gospod Isus učinio. On je govorio o njegovoj dragoj Beki i tog trenutka se više nisam mogao kontrolisati pa sam rekao: Beti uvek govori da ako se Ujka Branham bude molio za nju, biće isceljena. Tako da je rekao: "Moliću se za nju," polažući svoje ruke na nju, pokrenuo je Nebesa sa svojom poniznom i vernom molitvom. Okrenuvši se ka sestri rekao je: "Sestro, ne brini više, ona je potpuno isceljena." On nam je takođe tačno rekao od čega je ona bila bolesna i da je ovo kraj njenih bolesti. Ona je potpuno isceljena. Neka je slava Svemogućem Bogu. I onaj znak je takođe nestao. Toliko sam zahvalan što mogu reći da su oni i dalje svi zdravi. Pre nego što je brat tog dana otišao, rekao je: "Sestro, Gospod Isus ti daje želje tvoga srca." Kako smo srećni što znamo da Bog i dalje odgovara na molitve.

Gospođa Vels, Robin Strit, Kristina, je bila prozvana od Brata Branhama na subotnjem skupu (20.—og oktobra 1951. god.) i rekao joj da je bolesna od krajnika ali da je isceljena. I bilo je tako. Ona je i dalje isceljena. Ima nekoliko skeptika u gradu, ali velika većina veruje da je Brat Branham čovek od Boga poslan, i što se tiče naših novih članova, mi svi to znamo i prihvatili smo sa svim našim srcem. Moje lično iskustvo je da sam se približio više Bogu nego ikada ranije. Ja sam kompletno drugačija osoba i Bog blagosilja moju službu više nego ikada.

Neka Božji bogati blagoslovi ostanu na vašoj službi.

D. P. F., pastir

* * *

Sada Hoda Potpuno Normalno

Tetive u mom kuku su se pokidale dok sam trčao. Trebao sam biti podvrgnut veoma ozbiljnoj operaciji svojih kukova. Nakon što sam izašao iz bolnice i dalje sam hramao, no sinoć sam osetio da me je Gospod dotakao dok se Brat Branham molio za sve.

Zahvaljujem Bogu iz dubine svoga srca što mogu normalno da hodam.

J. B.

* * *

Čitajući o Službi Brata Branhama Bila Je Inspirisana Verom Za Svoje Sopstveno Isceljenje.

Deset godina sam bila bolesna od teške srčane bolesti. Lekari su odustali od svake nade za poboljšanje i rekli su da

treba da budem zadovoljna i da živim svoj život onoliko koliko će mi srce dozvoliti. Imala sam česte srčane udare. Takođe sam i jurila u bolnicu radi kiseonika. Božja deca su se molila ali sam osećala kako polako bolest uzima svoj tok. Bez nade, dok konačno nismo primili radosnu vest o dolasku Brata Branhama u Južnu Afriku.

Moj muž je odmah hitnim telegramom, poručio knjigu Brata Branhama u Durbanu i dao mi je da čitam, znajući, ako budem proćitala knjigu da će moja vera porasti. Dok sam čitala knjigu moja vera u Boga je postajala jača i jača, sve dok nisam bila sigurna da mogu verovati Bogu za svoje isceljenje. Znajući da Brat Branham dolazi u Južnu Afriku, shvatila sam da će hiljade ljudi dolaziti da se za njih moli i koliko onda ja imam nade da dospem u molitveni red. Odmah sam počela da se molim i postim i molila sam Boga da me stavi u prvi molitveni red, tako da Brat Branham može sa mnom lično razgovarati.

Bog je odgovorio na moju molitvu. Oktobra 17.—og, 1951. godine prvo veče Brata Branhama u Kimberliju, Bili Branham mi je dao karticu sa brojem 3 na njoj. Brojevi od 1—15 su bili prozvani iz molitvenog reda, i slava Bogu, za mene se trebalo moliti za par sekundi. Brat Branham je rekao: “Dobro veče sestro, vi ste vernik. Vi ste srčani bolesnik. Bili ste isceljeni za stolom Večere Gospodnje pre par minuta. Postili ste i molili ste se u svojoj spavaćoj sobi; molili ste Boga da vas stavi u prvi red i to je razlog zašto ste vi ovde u prvom molitvenom redu. Sestro idi, Bog te je sada iscelio skroz.”

Slava Bogu, primila sam svoje isceljenje momentalno, i od tada sam imala pouzdanje da me je Bog iscelio. Slava i haleluja je ispunilo gradsku dvoranu kada je Brat Branham rekao da sam isceljena. Svako ko me je poznavao, znao je koliko sam patila svih deset godina, a sada su oni svi slavili Boga radi mog isceljenja.

Brat Branham je pomenuo da sam bila isceljena za stolom Večere Gospodnje. To je istina. Jedne Nedelje ujutro pastir Kimberliske crkve Punog Evanđelja i moj muž su se molili za mene. Bila sam u kritičnom stanju. Želela sam da uzmem to jutro Večeru Gospodnju. Pastor je znao da sam veoma slaba i mislio je, da je to ne moguće. Insistirala sam, i pastir me je odveo u crkvu. To jutro je bilo posvećenje ljudi u službama. Svi članovi Crkvenog saveta sa njihovim ženama su zamoljeni da dođu napred. Nakon posvećenja smo imali Večeru Gospodnju. Stajala sam pored svog muža koji me je pridržavao. Bila sam

veoma slaba i pokušavala sam doći do vazduha. Cela zajednica je gledala u mene neznajući šta je sledeće što će se desiti. Večera Gospodnja je bila postavljena i dok sam uzimala Hleb (Hristovo Telo) Bog me je iscelio i otišla sam iz crkve bez ičije pomoći. Srce mi je bilo normalno. Slava Bogu.

Nakon što se Brat Branham molio za mene, zamolila sam doktora da me pregleda i on je rekao: "Idi raduj se i nemoj nikada ni da se setiš da si imala problema sa srcem." Bog mi je dao novo srce i ja sam sada zdrava, jaka i uvek idem i svedočim ljudima kako me je Bog iscelio.

Dakle, pitate me kakav uticaj je moje isceljenje imalo na moj duhovni život. Kao prvo, proslavljam Boga što me je iscelio, no reči Brata Branhama koje odzvanjaju: "Ti si vernik," — mi više znače. Uvek sam shvatala da mogu ići na Nebo sa bolesnim telom ali ne i sa bolesnom dušom. To je razlog zašto mi te reči znače sve. Kao drugo, ljudi su zaprepašćeni kada me vide, a drugi ponovo kažu: "Ti si čudo." Moj muž i ja smo se odali u punovremenu službu da bi doveli i druge do ovog veličansvenog Evandelja spasenja i isceljenja. Još jednom, pridružite mi se i recite: "Slava Gospodu!" — Recimo još jednom: "Slava Gospodu!"

V. O. N.

* * *

Postepeno Isceljenje Od Bolova u Abdomenu

Patio sam se od bolova s desne strane i u mom trbuhu. Nakon što se Brat Branham pomolio za mene u Kimberliju ja sam se postepeno ozdravljao sve do sada i osećam se kao nova osoba. Doktor je iznenađen koliko mi se stanje popravilo. Hvala, jer s Bogom je sve moguće.

E. J.

* * *

Slobodan Na Svaki Način Od Razno—raznih Bolesti

Dvadeset i tri godine болоvala sam i lečila se od artritisa, raka, visokog krvnog pritiska i od operacijske rane koja nije htela da zaraste. Oktobra 21.—og, u Kimberliju, Brat Branham mi se obratio. Rekao je da sam imala rak i druge bolesti i da me samo sam Bog može spasiti od groba. Nakon što se molio za mene rekao je da mogu ići kući jer sam isceljena.

Moje isceljenje je došlo postepeno, no u roku od tri nedelje, nestali su svi bolovi i bila sam slobodna na svaki način. Moj

pastir iz Holandkse Reformatorske crkve je bio zadovoljan kada je to čuo, nakon ispitivanja moj lekar je izjavio da nema raka, a ni artritisa u mom telu. Slava Bogu što je učinio da mi Gospod bude stvaran.

W. J. B.

Istorija bolesti W. J. B., Andaluzija, 54 godine stara.

Izvađena joj je žučna kesica a kasnije je imala još jednu operaciju radi srastanja. Melem protiv raka je bio primenjivan na izraslinu na desnoj ruci preko petnaest godina. Takođe je imala melem na levoj dojci zbog izrasline na grudima. Takođe su je bolela leđa. A sada je na ispitivanju ustanovljeno da je gojazna, ali žena zdravog izgleda. Nije više bleđa niti žuta. Veliki ožiljak na desnoj ruci i levoj dojci, oba ožiljka su zdrava. Nema izrasline na dojki. Nema uvećanih žlezdi pod pazuhom, na vratu ili ma gde. Ožiljak na abdomenu zdrav, jetra zdrava kao i grudi, pluća, i srce normalno. Oseća se dobro i nema simptome bolesti.

Dr. R. N.

* * *

Znojenje Lica Je Nestalo

Mogu posvedočiti da Bog još uvek ima isceliteljsku silu. Tokom posete propovednika Branhama u Kimberliju bio sam momentalno isceljen 21.—og oktobra, 1951. godine. Isto veče kada sam stigao kući, pogledao sam u ogledalo i mogao sam videti dokaz čuda koje je Bog učinio.

Tri i po meseca sam bolovao; leva nozdrva mi je curila, tako da mi je nos praktično sve vreme bio zapušen. Plašio sam se da je to preraslo u rak. Moja jedina nada je bila doći do Božjeg proroka, da bih mogao, kao jedno Božje dete, biti isceljen. Slava Bogu, moje isceljenje je potpuno i trajno.

B. P. M.

* * *

Iscljen Od Bolesti Stomaka

Želim slaviti Gospoda zato što me je iscelio od bolesti želuca što me je mučilo celog života. Takođe i skoro dvadeset godina sam bolovao od jetre. Potrošio sam skoro svu moju zaradu na lekare što mi je donelo samo privremenu pomoć. Primio sam momentalno isceljenje od bolesti želuca, a moja se

jetra takođe naglo popravila od tada, i sada je savršeno zdrava. Danas sam jedan zdrav čovek i slavim Gospoda zato što me je On načinio novom osobom.

N. W.

* * *

Bolovao Je Od Jetre

Kada je Branhamova grupa održavala skupove Božanskog isceljenja u Kimberliju, momentalno sam bio isceljen. Jetra mi je bila bolesna dve godine. Sada je prošlo već više od šest nedelja kako su se skupovi završili, a ovo iskustvo mi je ojačalo veru i dovelo me bliže Bogu.

R. S.

* * *

Isceljen Od Bronhitisa i Zgrušavanja Krvi

Želim zahvaliti Bogu za isceljenje koje sam primio u Kimberliju nakon što sam bolovao preko dvadeset godina od bronhitisa i zgrušavanja krvi. Sedeo sam na službi, i bio sam voma svestan prisustva Svetoga Duha. Niti mi se obratio Brat Branham, a niti bilo ko drugi, a niti se iko molio za mene, već sam se pokrenuo u veri i Bog me je iscelio. Od tada je već prošlo mesec dana i nadalje nema znaka bolesti.

B. A. J.

* * *

Ponovo Hodam

Četiri godine nisam mogao hodati. Ali Brat Branham mi je rekao da ustanem i da hodam i sada sam potpuno isceljen.

Dajem Bogu svu slavu, čast i hvalu.

J. J.

* * *

Još Jedan Ponovo Hoda

Pre izvesnog vremena imala sam šlog, koji mi je paralisao celu levu stranu. I mozak mi je bio takođe oštećen. Bila sam potpuni invalid oko pet meseci.

Jedne večeri je Brat Branham rekao da će oni koji veruju, biti isceljeni. Rekao je svima onima koji su imali veru da ustanu i da hodaju. Ja sam ustala i prohodala.

Gospoda N.

* * *

Krvna Slika Sada Je Normalna

Ćerka mi je bila bolesna od svoje osme godine. Prvo su joj izvadili slepo crevo ali joj je bilo sve gore i gore, pa ju je lekar iz Kimberlija poslao u Johannesburg. Tamo su je zadržali na lekarskoj nezi oko trinaest nedelja. Primala je tri vrste injekcija svaka tri sata, danju i noću, no, postajala je sve mršavija i mršavija i konačno sam odlučio da je dovedem kući avionom jer ne bi izdržala putovanje vozom.

Tada sam počeo da verujem samo Bogu. Kasnije (1950.) Marlini su izvadili slezinu i njena krv se promenula (njena slezina je bila petnaest puta duža nego normalna.) Počelo je krvarenje. Nakon operacije ona je i dalje povraćala krv. I usta su joj se iskrivila a lekar je rekao da je to zbog obolele krvi. Dobijala je mnogo transfuzije krvi. U novembru je trebala primiti pintu krvi (Mera za zapreminu—Prevodilac.), ali sada to nije neophodno.

Pisali smo Bratu Branhamu pre nego što je došao u Južnu Afriku, a Brat Bosfort joj je poslao pomazanu maramicu koju i sada nosi. Dolazili smo svake večeri i zaista možemo zahvaliti Bogu što je ona potpuno isceljena. Siguran sam da je Bog čak stavio novu slezinu u nju.

M. W.

* * *

Vlaknast Tumor

Brat Branham se molio za mene u sredu uveče. Rekao mi je da imam vlaknasti tumor na jajniku i da ću od tada za 72 sata primiti svoje isceljenje.

U subotu uveče dok sam sedela u publici i prorok — Brat Branham je propovedao bolesnima, i oko 72 sata nakon što se on molio za mene, Gospod mi je pokazao viziju krsta na malom brdu. Ono što me je pogodilo kao najupečatljivije da je oko krsta bilo sve u tami. Odmah pored krsta, kao da je bilo u vazduhu, pojavilo se nešto što bih mogao opisati samo kao vlaknasta izraslina. Slavila sam Gospoda što me je iscelio.

N. M. C.

* * *

Tumor

Već pre nego što smo bili pozvani u molitveni red, osetila sam da se nešto desilo. Jedino što sam mogla je: svedočiti da sam isceljena i da je Gospod obavio posao. Bila sam bolesna od tumora na ženskim polnim organima godinu dana i četiri meseca.

H. Van E.

* * *

Reumatsko Srce Dvadeset Godina

Imao sam tri godine kada sam dobio reumatsku groznicu i to je prouzrokovalo reumatsko srce, od čega sam bolovao dvadeset godina. Došao sam kod Brata Branham, on se molio za mene i bio sam isceljen. Mojim prijateljima i rođacima je veoma drago što sam isceljen.

Moje reči su preoskudne da zahvalim i proslavim Gospoda što me je iscelio.

J. L. O.

* * *

Artritis Je Nestao

Imao sam užasne bolove u telu. To je bilo u junu mesecu kada sam imao infarkt, a lekar mi je rekao da se povučem u veoma miran život. Na svim tim službama sam osetio da će me Gospod isceliti. Sinoć sam primio momentalno isceljenje kada sam napustio dvoranu. Do sinoć nisam mogao pomeriti desnu ruku, jer u obe moje ruke sam imao artritis, ali sada ih mogu pomerati. Zahvaljujem Bogu za ono što je On učinio za mene i obećavam da ću mu biti veran, dok me On ne odvede kući u bolju zemlju.

W. M.

* * *

Bol U Grudima i Ramenima Nestao

Dve godine me je bolela leva dojka i takođe me je veoma bolelo i levo rame. Lekari su me operisali pre tri godine sa uspehom. Otišla sam kod doktora K. Iz Petersburga i rekao mi je da ako to nastavi na taj način, to će biti veoma skoro rak. Odlučila sam da se pouzdam u Gospoda.

Isceliteljska služba Brata Branhama je počela 24.—og oktobra 1951.god. u Blumfontajnu. Prvo veče sam primila karticu od Biliya, sina Brata Branhama. Pozvana sam na podijum da se pomole za mene. Dok sam stajala pred Bratom Branhamom, pogledao me je i rekao: “Ti si Božje dete. Operisali su te.” Odgovorila sam: “Da.” — on je rekao: “Sada ti nešto izlazi iz grudi, i Gospod te je iscelio. Idi kući.” Nije me ni dotakao niti se molio za mene, već mi je samo govorio. Od samog tog trenutka bila sam isceljena.

Dok sam stajala blizu Brata Branhama, jedno sveto osećanje je došlo na mene i osetila sam hladno drhtanje. Brat Branham je pravi Božji sluga, čovek koji me navodi da mislim na Isusa.

Osećam se kao nova osoba. Moj duhovni život se izgrađuje. Više se molim i osećam kao da svedočim o mom Gospodu gde god da idem. Moja čaša je prepuna radosti. Osećam da živim potpuno za mog Isusa zato što je On toliko puno učinio za mene. Nemam više bolove u grudima, niti u mom desnom ramenu. Slavim Mu Ime zbog toga.

S. S.

* * *

Problemi Sa Kilom

Zajedno sa Psalmistom u Psalmu 103.—em, možemo povikati: “Blagosiljaj dušu moja Gospoda, i sve što je u meni neka blagosilja Njegovo sveto Ime.”

Srce mi se preliiva od zahvalnosti Gospodu zbog onoga što je učinio za mene. Bile su Mu poznate sve moje nevolje, i koliko sam patila od kile – dvadeset sedam godina. Prošla sam kroz agoniju, ali sam nastavila da verujem Bogu da će me isceliti. Čitala sam u časopisu “Utešitelj” da će se skupovi u Blumfontajnu održati 24.—og oktobra i odlučila sam da odem tamo.

Pošto sam učinila ono što mi je Brat Branham rekao, osetila sam kao da je veliki teret bio sa mene podignut. To sam posebno osetila kada sam hodala; stomak mi je bio toliko lagan.

Nikada nisam bila u stanju da spavam na bilo koji drugi način, osim da levom rukom pridržavam kilu. Sada

to više nije potrebno. Moja bremena i brige su sve uklonjene. Jedino mogu reći: "Isusova ljubav je toliko predivna, predivna," i dajem Bogu svu slavu.

J. M. H.

Potpisao pastir: J. J. G.

* * *

Problemi Sa Krajnicima i Srcem

Želim svedočiti za svoju prijateljicu. Ova devojčica ima dvanaest godina, a bila je bolesna sedam godina. Dobila je reumatsku groznicu kada je imala pet godina, i bila je čas u krevetu čas van njega zbog srčanih tegoba i drugih stvari. Došli smo sa velikom verom na ove skupove, verujući da će Brat Branham biti u stanju da se moli i da će je Isus potpuno isceliti. Dobila je molitveni karticu ali nije bila pozvana u molitveni red. Bila je razočarana, znam to. Međutim on je nju prozvao iz publike. Dok je govorio o njenim problemima sa krajnicima, pomislio sam: Oh, on se neće moliti za njeno srce. Ali jeste. On je video i to takođe. Isus je pokazao da je ona imala takođe i srčane tegobe i ona je od oboje isceljena. Haleluja! Slava Gospodu.

S. R.

* * *

Problemi Sa Stomakom i Kilom

Želim samo da svedočim da je Isus Hrist isti juče, danas i zauvek, i da čini i dalje znake i čudesu. On je nepromenljiv.

Bio sam četiri godine bolestan od stomaka. Proveo sam mnoge besane noći. Doktori su mi prepisivali praškove, no bili su od male pomoći. Kada je Brat Branham bio u Blumfontajnu, odlučili smo da odemo tamo da se za nas mole. Dok se molio za sve bolesne, Gospod me je dotakao i iscelio. Moja žena je takođe bila iste večeri isceljena od kile. Slava Gospodu za Njegovu milost.

H. C. H.

Potpisano od pastora J. J. G.

* * *

Srčana Bolest

Bolovao sam od srčanih tegoba puno godina. Nisam se mogao naprezati ni najmanje a da nisam osetio posledice; no

slava Bogu, bio sam isceljen! Dok sam bio na skupovima u Istočnom Londonu, 18.—og novembra, primio sam isceljenje od Gospoda. Za vreme službe Brata Branhama, Gospod me je dotakao i kompletno iscelio. Tokom skupova nakon mog isceljenja, pomagao sam u nošenju bolesnika gore dole uz stepenice, a da nisam osetio ništa. To je nešto tako što ne bih mogao učiniti a da me Bog nije iscelio.

J. H. P.

* * *

Bolovao Od Angine

Ovo su najlepši trenuci mog života. U sredu ujutro nisam mogao preći koracima ni deo sajma dužine fudbalskog igrališta bez drhtanja, nedostatka vazduha i silnog bola u ruci, što niko ne zna kako je to ako nije imao anginupektoris. Kada ne možete hodati i kada se ne možete ni malo sagnuti da radite u bašti; ne usuđujete se podići kantu sa vodom, ili uzbrati nekoliko cvetova, onda niste sasvim u redu. Tako sam u sredu došao na skup sa svom svojom verom da ću na neki način uspeti da nađem Boga u svim Njegovim blagoslovima.

Brat Branham je započeo govor, — govorio je sa takvom sigurnošću u veri da je neko predivno uzdizanje krenulo kroz celo moje telo i slilo se u moje ruke kao neki elektricitet. Znao sam da sam onda bio isceljen, iako se nisam usuđivao to reći. Pomislio sam da ću sačekati do sutra, no znao sam pre nego što sam stigao kući, da je mom telu bilo bolje, jer sam do svojih kola stigao sasvim lagano. Sledećeg jutra sam odšetao do istočne plaže sa svojom ženom i opet nazad uz jak vetar. Radio sam malo u bašti i u svinjcu. Danas čvrsto koračam jer se nikada nisam u svom životu toliko i lepo šetao. Slava Gospodu.

S. C. H.

* * *

Mladić Isceljen Od Strašne Glavobolje

Nakon što sam bio bolestan i išao od lekara do lekara pet godina, bio sam isceljen u Blumfontajnu 24.—og oktobra. Brat Branham mi je rekao da patim od najužasnijih glavobolja, što je bila istina. Ja sam bio momentalno zdrav, nakon što mi je rekao da me je Isus iscelio i da se sada mogu radovati zdravlju koje je sada bilo moje. Imam četrnaest godina, i zbog onoga što je Isus učinio za mene predao sam Mu svoj život.

A. S.

* * *

Dečija Paraliza i Rak

Bila sam bolesna od dečije paralize preko dvadeset sedam godina. Kasnije sam obolela od unutrašnjeg raka, ali momentalno sam isceljena nakon kolektivne molitve 24.—og oktobra u Blumfontajnu.

Moj lekar kaže da je to pravo čudo i da mu je veoma drago što sam isceljena. Moje isceljenje je dovelo mog muža i decu Gospodu. Slava Njegovom svetom Imenu.

G. E. D.

* * *

Tri Člana Iste Porodice Primilo Je Isceljenje Isto Veče

Za mene je to velika privilegija što sam u stanju da svedočim o blagoslovima i isceljenju primljenom tokom kampanje Brata Branhamu u Blumfontajnu. Primila sam svoje isceljenje 27.—og oktobra u Blumfontajnu, i ne mogu se dovoljno zahvaliti Gospodu za moje oslobođenje. Pet godina okruglo sam болоvala od reumatske groznice i kad sam navršila desetu godinu, nervi su mi otkazali. Šest meseci sam bila u Glavnoj bolnici u Vitlejemu. Kada sam imala dvanaest godina kolena su mi počela oticati. Prve dve do tri godine nije bilo toliko loše no kasnije je stanje postajalo lošije. Odnedavno, nakon što sam se usudila hodati kilometar i po, noga mi se toliko pogoršala da nisam mogla hodati pet do šest dana.

Konsultovali smo se sa dvanaest različitih lekara. Otišli smo toliko daleko da smo se obratili i vaučevima, ali mi niko nije mogao pomoći.

Lekari i specijalisti u Blumfontajnu su mi rekli da oni ne mogu ništa učiniti a niti mogu dati odgovarajuću dijagnozu.

Doktor Viser iz Blumfontajna mi je rekao da imam problema sa kolenima i da će se to normalizovati kada budem imala 24—25 godina. A samo nedelju dana ranije doktor Ščiper iz Johanesburga dijagnosticirao je oštećenu hrskavicu što bi se moglo ispraviti operacijom.

Pošto smo živeli u O. F. S. operacija se morala obaviti u Blumfontajnu. Sledeće nedelje specijalista u Blumfontajnu je odbio da me operiše i istog dana sam se vratila kući veoma razočarana i utučena.

Stanje je postajalo sve gore i moje koleno ne samo da je oticalo već sada je i moja cela noga i članak i stopalo takođe. Davali su mi razno—razne injekcije pošto je lekar mislio da imam hidropsiju. Sledeće noći nisam mogla spavati. Sutradan smo se konsultovali sa drugim lekares. Doktor Kilerman i

Doktor Jordan su me temeljito ispitali i oni su smatrali da su mišići iznad kolena previše oslabili da bi držali čašicu kolena dovoljno visoko i da je to prouzrokovalo skupljanje vode.

Doktor Kilerman je prepisao ležanje u krevetu nedelju dana i određene vežbe sa kolenom. U utorak, sledeće nedelje moja desna šaka i ruka su takođe počeli da otiču. Spavala sam tri dana i tri noći i lekari su se uplašili da nisam dobila "Bolest spavanja." Kada smo čuli za čoveka poslanog od Boga, kako leći bolesne molitvom, roditelji su mi odmah odlučili da me odvedu k njemu, radi isceljenja.

Divno je bilo gledati kako hromi ustaju sa nosila i postelja i videti hitna kola kako odlaze prazna sa skupova.

Dve sestre moga oca i ja primile smo isceljenje u četvrtak uveče. Od tog dana nemam više bolove u nozi i ruci, i u stanju sam obavljati poslove sa rukama; bavim se vezom i hodam gde god želim bez ikakvih posledica.

Bila sam član Holandske Reformatorske crkve u Vitlejemu. Ja, kao i moji roditelji, i cela porodica, zahvalni smo Gospodu zbog isceljenja koje mi je On darovao, nakon što sam bila bolesna skoro dvanaest godina.

J. D.

* * *

Bolest Krajnika i Visoki Krvni Pritisak

Još od svoje druge godine sam болоvala od krajnika. Zadnjih nekoliko godina ruke i noge su mi oticale i patila sam od visokog krvnog pritiska. Tokom skupova u Blumfontajnu, Brat Branham me je prozvao i rekao mi je da patim od obolelih krajnika. Pitao me je da li je to tačno, i ja sam klimnula glavom. Onda me je pitao da li verujem u Boga i da li verujem da će me Bog isceliti, na šta sam ponovo potvrdno odgovorila. On je odgovorio da me je Bog već iscelio. Sutra ujutru sve otekline su nestale, i krvni pritisak je bio u redu. A od 24.—og oktobra — kada mi se Brat Branham obratio — ni moji krajnici mi više nisu zadavali nevolje. Želim zahvaliti Bogu radi tog iskustva zato što me je to približilo Isusu. Moji roditelji i ja smo zbog toga veoma srećni.

A. P.

* * *

Dečija Paraliza, Slepo Crevo i Stomačne Tegobe

Bila sam bolesna još od rođenja. Imam trinaest godina. Bolovala sam od dečije paralize. Ništa nisam mogla pojesti, jer bih odmah počela da povraćam. Bila sam otečena pod dojčkama i imala sam bolove u stomaku koji su se javljali nakon obroka. Išla sam od doktora do doktora ali bezuspešno. Koristila sam svakojake lekove ali nisu pomagali. Veoma sam mršava za svoje godine i izgledam kao dete od osam godina. Oktobra 26.—og, bila sam pozvana na podijum da se za mene mole. Stala sam ispred Brata Branhama. Rekao je: "Dušo, da li veruješ?" Rekla sam: "Da." Rekao je: "Boluješ od slepog creva i teških stomačnih tegoba." Položio je ruke na mene i molio se za mene. Osetila sam kao da se podižem od zemlje i uzbuđenje je zahvatilo moje telo. Od tog trenutka sam znala da sam bila isceljena. Sada mogu jesti, skakati, trčati i raditi sve što ranije nisam mogla. Dragi Gospod je toliko mnogo učinio za mene.

V. S.

* * *

I Muž i Žena Oslobođeni

Slava Bogu, i ja i muž smo bili isceljeni isto veče. Brat Branham se okrenuo k meni i rekao je: "Vi na poslednjem odru, ste žena na samrti i ako ne ustanete sa svoje postelje nikada nećete ozdraviti. U pitanju je jetra zar ne? — Isceljeni ste." Odmah sam ustala i od tada se nikada nisam osvrnula unazad. Slava Gospodu. Bila sam u krevetu pet meseci sa gnojnom jetrom, ali od te večeri sam savršeno zdrava.

G. K.

* * *

Nevolje Sa Sinusom

Primio sam isceljenje u Kejptaunu. Patio sam od sinusa ali u roku od nedelju dana od kako su se molili za mene nema ni traga od toga. Slava Bogu jer sam oslobođen.

R. J. K.

* * *

Gluv Na Jedno Uvo Od Rođenja

Bio sam isceljen 4.—og novembra u Kejptaunu. Bio sam gluv na levo uvo od rođenja, ali mi je desno uvo bilo u redu. Brat Bosfort se molio za mene i momentalno sam primio sluh levog uva. Hvala da je Bogu. Srdačno vaš,

G. A.

* * *

Astma i Bronhitis Su Nestali

Još od svog prvog meseca sam imao napade astme i bronhitisa, i otprilike pre oko dva meseca, pao sam u krevet zbog upale pluća. Nakon što mi je lekar dozvolio da ustanem, imao sam veoma snažne bolove u plućima.

Desilo se prilično slučajno što sam došao na vaš drugi skup, bio je to 11.—ti novembar 1951. Gospođa Van Der Westhuizen me je pitala da li mogu naći vremena da je povezem nakon tog skupa koji se svršio oko 10 sati te večeri. To sam i učinio, i stigao sam na Vingfild oko 9 i 40. Bio sam upravo tamo da čujem završetak skupa. Izgledalo mi je da mi nešto govore što ja nisam baš razumeo, tako da sam odlučio da posetim ceo skup sledeće večeri.

Bio sam fasciniran službom zato što mi je vera u Isusa rasla tokom službe. Pre nego što sam čak i napustio taj reon, osetio sam da mi bol u grudima slabi i u roku od dva do tri dana bol je nestao, — sve, osim nekog blagog uboda tu i tamo. Od tada sam skinuo sportsku odeću koju sam nosio, smatrajući to nepotrebnim. Više mi takva odeća nije bila neophodna a niti imam bilo kakvu teškoću prilikom disanja.

L. W. H.

* * *

Oslabelo Srce i Jake Glavobolje

Bio sam isceljen u Kejptaunu 31.—og oktobra 1951. Još od detinjstva uvek sam morao da pijem tonike pošto sam bio veoma slab. Kada sam imao šesnaest godina roditelji su me odveli kod lekara i on je otkrio da imam slabo srce. Uvek sam se osećao umoran. Onda sam imao reumatsku groznicu u sedamnaestoj godini i to je takođe uticalo na moje srce. Kako sam stario srce mi je sve više slabilo. Par nedelja pre dolaska Brata Branhama, osećao sam da sam znatno propao. Jedino sam se molio za to da ostanem u životu, dok ne dođe Brat Branham, jer sam bio siguran da će me Isus isceliti.

Prvo veće službe Brata Branhama, nakon što se molio za bolesne na podijumu, rekao nam je svima da verujemo. Bio sam isceljen momentalno. Od samog tog trenutka osećao sam se kao nova osoba.

Takođe sam patio od jake glavobolje na nervnoj osnovi. Nikada nisam mogao podneti gužvu. Nakon većih skupova glava mi je obično bila u takvom stanju da nisam mogao otvoriti oči. U petak uveče (2.—og novembra), iznenada me je obuzelo na skupu osećanje da me je Gospod iscelio i od toga. Od te srede uveče više nikada nisam imao glavobolju.

Slavim ga i zahvaljujem se Isusu što me je iscelio kroz službu Brata Branhama. Sutra će biti već tri nedelje. Ne mogu se suzdržati da ne govorim svima o isceliteljskoj sili koja je u Isusovoj Krvi. Slava Njegovom Imenu.

E. S.

* * *

Iscljen Od Bronhijalne Astme

O, Haleluja! Slava Bogu jer danas sija sunce u mojoj duši. Isus je došao da se nastani u mom životu, pretvarajući tamu u svetlo, i tugu u radost. O, kako čudotvorni Isus.

Petnaest godina sam patila od bronhijalne astme. Dok su Brat Branham i njegova grupa imali isceliteljske kampanje u Vingildu u Kejptaunu — Južna Afrika, molila sam Gospoda da me ne mimoiđe bez da isceli moje telo. Svako jutro sam odlazila od kuće u 10 sati ujutro da bi osigurala sebi sedište na večernjoj službi. Novembra 1.—og 1951. dok je Bili delio molitvene kartice, prošao je pored mene a da mi nije dao ni jednu. A onda se Bili Pol vratio ponovo do mog sedišta i dao mi je molitvenu karticu. U svom srcu sam se zahvalila mom dragom Gospodu jer sam znala da je Gospod odgovorio na moju molitvu i da će me isceliti. Kada je bilo prozvanje u molitveni red te večeri, Brat Branham je rekao: “Neka samo oni, sa karticama od F50 pa do F60, dođu na podijum.” Pogledala sam na poledinu svoje kartice i bilo je to F54. O, kako sam se zahvalila mom dragom Gospodu što je odgovorio na moju molitvu. Dok sam još stajala u podnožju podijuma, telo je počelo da mi se trese. Jedva sam mogla ispisati svoje ime i adresu na poledini kartice. Kada sam se popela kod Brata Branhama, pogledao me je i rekao: “Sestro moja, iscljena si od svoje astme; bila si iscljena još dok si stajala u podnožju podijuma.” Oh, kako slavim svoga Gospoda što me je iscelio.

M. H.

Izjava lekara

24/10/45

Ovo svedoči da je M. H. Bila je bolesna od bronhijalne astme.

Potpisao Dr. R.

8/11/51

Ovo Svedoči da sam ispitao gospođu M. H. I ne mogu naći nikakvu medicinsku potvrdu o prisutnoj astmi.

Potpisao Dr. I. J. W

* * *

Srce Je Ponovo Postalo Jako

Novembra 4.—og, 1951. u gradu Port Elizabet bila sam isceljena od slabosti srca. Brat Branham me je prozvaao i rekao mi da sam isceljena i da mogu ići kući. Postala sam sigurna u to nekoliko dana nakon toga, kada sam videla značajna poboljšanja u radu mog srca. Slava Bogu.

M. M.

* * *

Strašno Stanje Nervoze

Želim se zahvaliti Gospodu radi isceljenja koje se desilo u Port Elizabetu. Od rođenja moje poslednje bebe, što je bilo pre šest godina, patila sam od nervoze od čega je razbolelo i moje srce. Takođe sam poslednji mesec dana patila od užasno bolnih nogu zbog čega sam mogla tek malo hodati. Posetila sam nekoliko lekara, ali ni jedan mi baš nije nešto pomogao. Tog popodneva kada sam primila svoje isceljenje, bol je napustio moje noge. Sada mogu jesti bilo šta, što nikada nisam mogla u svom prethodno nervoznom stanju. Ugojila sam se sedam kilograma tokom tri nedelje dok je Branhamova grupa bila ovde u Port Elizabetu. Zahvalna sam Bogu zbog onoga što mi je On učinio i biće mi uistinu drago ako se budete molili Bogu, da me načini svetlom koje sija pošto znam da bi to trebala biti, ali sam previše slaba da to učinim sama. Vama najbolje želje.

D. M. P.

* * *

Stvorene Nove Bubne Opne

Želeo bih posvedočiti da me je Gospod potpuno iscelio. Tokom 1932. god. imao sam tešku mastoidnu operaciju, no, slava Bogu, kada se Brat Bosfort molio za mene, Bog mi je dao kompletno novo uvo i sada mogu savršeno da čujem. Slava Gospodu!

C. A. D.

* * *

Izlečena Od Raka i Ženskih Problema

Ovim želim svedočiti da me je Bog iscelio tokom posete Brata Branhama Port Elizabetu, u sredu 7.—og novembra 1951.

Bolovala sam od bolesti ženskih organa devet godina. Odlazila sam od jednog do drugog lekara, ali nije vredelo. Početkom godine na vratu mi se pojavila izraslina. Lekari su mi savetovali da to uklone, ali to je samo pogoršalo stvar. Tri meseca nakon što je bilo otklonjeno, odlučila sam posetiti specijalistu za rak, zato što su svrab i žarenje bili neizdržljivi. Dijagnoza lekara je bila da sam imala rak. On je uklonio rak, koji je tada bio veći od pola krune, no i žlezde su uskoro bile zahvaćene.

Bio je jedan tumor na desnoj strani mog vrata, a bol i žarenje je bilo užasno. Uvek sam se osećala umorna, i imala sam neprestane glavobolje. Bolovala sam četiri meseca, i stvar se sve više pogoršavala. U oktobru sam se savetovala sa specijalistom, i predložio mi je da se podvrgnem radioaktivnom zračenju. Trebala sam ići u bolnicu 24.—og oktobra, ali sam odlučila da verujem Bogu za svoje isceljenje. Molila sam se i verovala da će Bog odgovoriti na moju molbu.

Novembra 7.—og, bio je prvi od održanih skupova u Port Elizabetu. Bila sam u strašnoj agoniji, ali sam otišla na službu verujući da će me Gospod isceliti. Nije mi čak ni data kartica, ali je taj nežni glas rekao: “Nije u tome stvar da ćete biti isceljeni zato što imate karticu,” Onda sam iznenada stvorila sliku toga kako Isus visi na krstu, i shvatila sam da to nije bilo samo za naše grehe, već je umro i za naše bolesti.

Dok se Brat Branham molio za sve nas kolektivno, iznenada je rekao: “Ovde ispred mene je jedna majka,” a ja sam se gorljivo molila, “Gospode neka bi to bila ja.” Brat Branham je nastavio: “Ta majka je bolesna od raka i ženskih organa, Gospode, isceli je.”

Kada je rekao “rak” bilo je kao da je nož bio zabijen u taj tvrdi rak, i ja sam se molila da sam Bog obavi operaciju. Momentalno je bol nestao, i ukočenost te strane je nestala.

Na putu kući te večeri, počela sam povraćati tvrde komade i iznenada sam se dobro osećala. To jutro moj muž i rođaci bili su iznenađeni kada su videli kako dobro izgledam. Slavim Boga i dajem Mu svu slavu. Svedočim svakome s kim god dođem u kontakt. Neki se sa mnom raduju, a drugi mi ne veruju. Zahvalna sam Bogu zbog čuda koje je učinio.

H. K.

* * *

Jedno Uvo Potpuno Gluvo Četrdeset Pet Godina

Izgubio sam bubnu opnu u jednom uvetu, što je bio rezultat eksplozije koja se desila kada sam bio dečak od deset godina. Bilo je to pre četrdeset i pet godina i to uvo je bilo potpuno gluvo.

Dok se Brat Bosfort molio za mene, sluh mi se savršeno obnovio. Slava Gospodu!

D. J. D.

* * *

Iscljena Zrikavost

Nešto se divno desilo u našoj porodici. Naša mala dvanaestogodišnja crnkinja, koja je radila kod nas zadnjih nekoliko meseci, bila je veoma zrikava. Toliko je bila zrikava da bi neko jedva mogao primetiti da ona uopšte i ima oči. Izgledalo je kao da joj oči gledaju u nos i da su do pola skrivene u uglovima. Ljudi bi gledali na nju dok je bila prisutna u prostoriji a kada je otišla, rekli bi: "Zar se vi ne osećate užasno nesrećno što takva devojka radi kod vas? Grozno se osećam kada god pogledam u nju." Mi sami, bi je branili i štitili je govoreći da bi to bilo veoma okrutno od nas ako bi je otpustili samo zato što je zrikava. U stvari, Bog nas je na mnoge načine blagoslovio od kada je došla u naš dom.

I onda smo čuli za Brata Branhama da dolazi u Port Elizabet. Čuli smo o mnogim divnim isceljenima koja su se desila na tim skupovima. Pomislili smo u sebi: "Ako se Brat Branham može moliti za druge ljude, i mogu biti izlečeni njegovim molitvama, što se nebi mogao moliti za oči i naše male crnkinje." Rekli smo joj o njegovom dolasku, i ona je verovala, bude li imala veru, biće iscljena. Zadnje nedelje rano ujutro, otišla je u Fether Market Hal, gde je trebao biti skup. U početku bila je veoma razočarana što nije izabrana za molitveni red. Ali pri kraju skupa, Brat Branham je rekao svima koji žele biti iscljeni da ustanu dok se bude molio za sve njih. Ona je bila jedna od mnogih koja je ustala.

Otišla je kući i bila razočarana kada je uvidela da su joj oči još uvek zrikave, ali je odlučila da nastavi da veruje bez obzira na to šta je videla.

Zamislite našu veliku radost kada smo dva dana kasnije videli da se njeno levo oko ispravilo, i slava Bogu, dva dana kasnije ispravilo joj se i drugo oko i bilo je savršeno. Slava Gospodu! Ranije je gledala na stvari i svet joj je izgledao naopako, ali sada može savršeno da vidi. Slava Gospodu!

D. G.

* * *

Astma Petnaest Godina

Drago mi je što mogu da vam šaljem ovo svedočanstvo o tome kako me je Isus iscelio velikom Božanskom silom. Slava Gospodu!

Kada sam se vratio sa isceliteljske kampanje, osećao sam se veoma dobro. Nikada nisam radio bilo koji od napornih poslova, koji bi uticali na moje grudi, pošto sam imao astmu petnaest godina. Sada mogu raditi ma koji posao bez straha. Zahvaljujem Isusu koji me je iscelio.

D. M.

* * *

Iscljen Od Kile

Zahvaljujem Bogu koji me je iscelio! U večer 9.—og novembra, 1951. Bog me je momentalno iscelio na službi Brata Branham. Nisam bio prozvan da se za mene moli, ali Brat Branham je rekao: "Sve je moguće onome koji veruje!" Verovao sam da će me Bog isceliti, — i On jeste.

Osam godina sam bolovao nakon operacije slepog creva, što je kasnije prešlo u kilu. Nisam mogao da vežem cipele čak ni da se sagnem, ali hvala Bogu to isto večer sam bio iscljen. Mogao sam da se savijem i raditi sve što sam radio osam godina ranije. Dajem Gospodu svu slavu!

A. J. R.

* * *

Iscljen Od Kile Veličine Fudbalske Lopte

Nakon što mi se sin rodio 1926., ostala mi je kila veličina fudbalske lopte. Doktor su to operisali ali bez uspeha.

Iste večeri Brat Branham je prozvao mog muža i rekao mu je od čega boluje, i da je iscljen, i ja sam bila takođe prozvana. Brat Branham mi je rekao da ustanem. Nakon što mi je pričao o kili, rekao mi je takođe da prihvatim svoje iscljenje. Blagoslovljen Bog! Odmah je kila napustila moje telo. Nema ni traga toj kili koja je bila veličine fudbalske lopte. Hvala Bogu koji je dotakao i iscelio moje telo.

M. G.

* * *

Osušeno Plućno Krilo Trideset Četiri Godine, Sada Normalno Radi

Tokom Prvog svetskog rata, bio sam otrovan gasom u Flanderovim poljima, i preko trideset četiri godina morao sam disati samo na jedno plućno krilo, jer je drugo bilo potpuno

osušeno. I srce mi je bilo u veoma lošem stanju. Lekari su odustali od mene, jer je bilo beznadežno da mogu ostati u životu.

Novembra 7.—og, Otišao sam u Fether Market Hal sa punim očekivanjem da će me Gospod isceliti. Kada je Brat Branham prozvao moju ženu, koja je sedela do mene i rekao: “Ti si isceljena,” rekao sam: “Gospode i mene. Nemoj me ostaviti, molim Te.” Onda mi je Brat Branham rekao: “Ustanite!” Rekao mi je šta je bilo pogrešno sa mnom, dao je savršenu dijagnostiku i rekao da sam isceljen. Odmah sam mogao da dišem lakše, i mogao sam slaviti Boga što sam potpuno bio isceljen. Od tog skupa u Port Elizabetu nije više bilo ni traga od posledice trovanja gasom.

F. G.

* * *

Glav Trinaest Godina

Nisam mogao ništa čuti trinaest godina, ali slavim Gospoda što me je On potpuno iscelio. Sada mogu čuti najtananiji šapat. Slava Bogu za Njegov divni dodir.

G. F.

* * *

Bolovi u Leđima i Spuštena Materica

Želim vam izraziti svoju veliku zahvalnost radi isceljenja koje sam primila na skupu u sredu uveče. Godinama su me bolela leđa i bila mi je materica spuštена. Dok sam sedela na skupu, primila sam trenutno isceljenje zbog čega se zahvaljujem našem Nebeskom Ocu.

E. C. H.

* * *

Tumor Na Mozgu

Veoma sam srećan što mogu svedočiti šta je Gospod učinio za mene. Pre dve i po godine, oboleo sam od tumora na mozgu. Tokom 1950.—te bio sam u bolnici u Johanesburgu i tri puta me je ispitivao jedan poznati lekar. Nije mogao učiniti ništa i rekao mi je da se vratim za dvanaest meseci da bi video u šta će se to razviti. Jedino što je tada mogao učiniti, da prepíše radioaktivno zračenje. Bio sam samo na jednom tretmanu,

nakon čega su lekari rekli da više ne mogu za mene ništa učiniti. Tumor mi je naneo velike bolove i takođe mi je i vid oštetio. Kada bi neka osoba stajala preda mnom, jedino sam mogao razaznati lice, ništa više.

Prvo veče kada sam bio tamo, zauzeo sam mesto koje je bilo rezervisano za bolesne. Verovao sam i znao, da mogu biti isceljen. Nakon što se Brat Branham molio za oko petoro ljudi, pogledao je prema meni i progovorio. Istog trenutka sam osetio da mi se nešto desilo i tama pred mojim očima je isčezla. Dok mi je govorio nisam gledao u njega, ali sam odmah okreno lice ka njemu i mogao sam ga videti. Bolest je takođe nestala.

Sada je već tri dana kako me ništa ne boli i savršeno vidim. Živim i spavam bez lekova i znam da je to rezultat onoga što mi je učinio Gospod. Nikada neću prestati da Mu se zahvaljujem.

N. P.

* * *

Problemi Sa Nervozom i Stomakom

Celog života sam nervozan i imam spušten stomak. Bog je bio dobar prema mojoj ženi i meni i dopustio nam da dospemo u molitveni red. Kada sam stao pred Brata Branhama, rekao je: "Vi ste nagluvi, nervozni i bolujete od spuštenog stomaka. Sve je to sada isceljeno." Došao je na mene veliki mir i prestao sam da pijem pilule za svoj stomak. Od tada funkcionišem potpuno normalno. I sluh mi se poboljšao.

Uvek sam živio blizu svog Tvorca ali je divno pomisliti da je On došao i da me dotakao. Nisam prestao zahvaljivati Isusu što me je iscelio. Jedan moj prijatelj mi je pozajmio knjigu zvanu "Hrist Iscelitelj" i to je za mene bilo uzbuđujuće, da je smrt našeg Gospoda na krstu, bila ne samo za isceljenje naših tela, već i za spasenje naših duša.

A. L.

* * *

Suknja Je Prevelika Nakon Što Je Isceljena Od Uvećane Jetre

Bila sam prikovana za krevet pet godina i devet meseci. Srce i jetra su mi bili uvećani, a jetra je bila uvećana za 40

cm. Tokom popodnevne službe, tiho u svom srcu sam nastavila verovati. Kada sam ustala da idem kući, osetila sam kako mi suknja spada niz kukove. Pre sam je morala spojiti zihernadlom pošto nisam mogla da je zakopčam kada sam odlazila na skup. A sada se iznenada pojavila jedna takva praznina oko mog struka da su zihernadle pravile prevelik međuprostor. Kada sam stigla kući više uopšte nije bilo otekline. Slavim Boga radi svog isceljenja.

H. R.

* * *

Pacijent u Invalidskim Kolicima Izlečen Od Mnogi Bolesti

Bio sam isceljen u gradu Grejmstaun 13.—og novembra, 1951. nakon što sam bolovao od astme petnaest godina. Nikada neću zaboraviti taj dan radosti i sreće. Potrošio sam na stotine funti na lekare i lekove. Od toga mi nije bilo bolje i kasnije je i moje srce oslabilo. Moj doktor je predložio recosin injekcije da bi ojačao mišiće mog srca, no veoma je malo pomoglo.

Kada sam čuo da Brat Branham dolazi u Grejstaun, odlučio sam da idem obavezno na taj jedini skup na celoj obali. Petnaest dana sam ležao u krevetu i brojao sam dane i sate. U to vreme sam bio toliko bolestan da sam mislio da ću umreti do 13.—og. Toliko sam bio slab da su me morali gurati u invalidskim kolicima. Stigli smo do dvorane u 10 ujutro i ostajali smo tamo do 11 sati popodne.

Brat Branham je veoma tiho došao na podijum oko devet sati. Molio se za nekoliko ljudi, koji su došli na podijum i takođe za neke i u publici. Oko 9 i 30, uperio je prst u mene i rekao: "Vi u invalidskim kolicima, sa vašom astmom, slabim srcem i mnogim drugim bolestima, isceljeni ste." Slava Bogu, prijatelji, samo oni koji su se namučili kao ja mogu doživeti radost i zahvalnost moga srca. Od tog trenutka stanje je počelo da se poboljšava. Bez obzira što sam bio slab u telu i nogama, ja sam izšetao iz dvorane. Zahvaljujem Bogu za Njegovu milost i oslobođenje od mojih patnji i slavim Ga što je poslao Brata Branhama sa dvadeset hiljada kolometara daljine i odgovorio na moje molitve za isceljenje. Te noći sam legao u krevet i izbacio gomilu tableta, ostavljajući samo tri. Obično sam ih trebao makar desetak. Imao sam najokrepljujući i najmirniji san sve do 6 i 30 sledećeg jutra.

Vesti su se raširile da sam bio isceljen na skupu Brata Branhama. Prijatelji su došli da me vide, ljudi bi dolazili, ali jedva da su mogli verovati promeni koju su na meni videli, od bledog čoveka koji je ležao u krevetu do čoveka sa dobrim tenom koji hoda okolo. Lekar me je iznenadio posetom, opipao mi je puls i rekao: "Bože, koliko drugačiji čovek. Tako sam zadovoljan što zatičem vaše srce u tako dobrom stanju." I jedan drugi lekar je došao da me vidi. On me je lečio oko tri godine, ali je odustao zbog mog srca. Rekao je da je astma uništila srce i da za mene nema leka. Čuo je za moje isceljenje i došao je da me pita da li sam bio kod "Isclitelja Verom." Rekao sam: "Slava Bogu, isceljen sam." On je takođe opazio kako dobro izgledam.

Ovo isceljene je duhovno uticalo na mene i moju porodicu. Uvek sam govorio, kada bih bio zdrav koliko bolje bih obavljao Božji posao. Bili smo na nekoliko skupova da svedočimo o mom isceljenju.

P. E. H.

* * *

Epilepsija Petnaest Godina

Nikada neću moći prestati slaviti i zahvaljivati Bogu za predivno isceljenje koje sam primila u Grejmstaun Gradskoj dvorani 13.—og novembra, 1951. Primila sam i duhovno, i telesno isceljenje, slava Gospodu. Ne prođe niti jedan dan, a da nekome ne kažem o mom predivnom isceljenju. Odonda su neki moji prijatelji bili na skupovima u Istočnom Londonu i takođe su bili isceljeni. Sutradan su moj brat i njegova mala ćerka otišli za Johannesburg, da bi posetili skup 5.—og decembra, pošto su i oni hteli biti isceljeni. Znala sam da hoće ako veruju.

Bila sam bolesna od epilepsije petnaest godina. Odlazila sam kod specijalista. Konačno su me poslali u Port Alfred, da budem na obali i nikada nisam bila bez tableta koje sam redovno morala uzimati. Uvek sam se plašila da ću imati napad na ulici ili poslu, što se dešavalo prilično često, a plašila sam se i da ostanem sama.

Oko dve nedelje pre nego što je Brat Branham došao u Grejmstaun, počela sam imati strahovite bolove u potiljku. Ništa mi nije moglo pomoći i plašila sam se da ću svakog trenutka imati napad. Nešto me je stalno bodrio da idem na

skupove što sam i učinila. Dok sam sedela među stotinama drugih ljudi, Brat Branham je pokazao na mene i osetila sam kao da me privlači magnet. Bilo je to predivno isceljenje, samo sam želela da skačem i da kličem: "Slava Gospodu!" Znala sam odmah da sam isceljena. Kada je Brat Branham rekao: "Damo sa belim šeširom — oko vas je tamna senka; vi ste bolesni od epilepsije." Pošto sam klimnula glavom i podigla ruke, on je rekao: "Slava Gospodu, isceljeni ste." O, kako divno osećanje! — mogla bi ići svuda i samo pričati svakome koga sretnem, da veruju da će i oni biti isceljeni takođe.

T. V.

* * *

Astma Dvadeset Četiri Godine

Voleo bih proslaviti Gospoda za Njegovu predivnu isceliteljsku silu, što se desilo na Branhamovoj kampanji u Istočnom Londonu 15.—og novembra. Bio sam bolesna od asme dvadeset četiri godine, počev od svoje treće godine. Ali slavim i zahvaljujem se Gospodu što me je On iscelio ne samo telesno, već i duhovno.

Moje isceljenje se desilo prve večeri posete Brata Branhama. Vera mi je toliko ojačala da sam bio isceljen a da se brat nije ni molio za mene. Duh Gospodnji je bio toliko silno među nama, da je jedino što sam trebao učiniti je samo zatražiti.

Poslednje veče Branhamove kampanje, zamolio sam Gospoda da mi Brat Branham nešto kaže. I on jeste. Rekao je da sam bolovao od astme i da me je Gospod iscelio. Radujem se sada u Gospodu i obećavam da ću Mu služiti do kraja.

G. R.

* * *

Rak Je Nestao

Pre oko šesnaest godina ozbiljno sam se razboleo. Pozvali su lekare i nakon što me je ispitao rekao je da se javim na njegovom odeljenju radi internističkog pregleda. Ispitivanje je vršio na svom odeljenju i rekao je da imam unutrašnji tumor, koji crpi moju snagu i da je i krvotok nepravilan, i treba da se operišem da uklone taj tumor. Tumor je evidentno počeo da

se nazire. Zadnjih šest meseci jedva sam mogao stajati, i sve vreme su najjužasniji bolovi prožimali donje delove mog trbuha i kosti leđa.

Druge večeri Branhamove kampanje u Istočnom Londonu 15.—og novembra, 1951. sedeo sam u odeljenom delu za bolesne i molio sam se da dobijem molitvenu karticu. Kada je Bili Branham prošao pored mene, dao mi je jednu, a kada su prozivali brojeve, bio sam drugi u redu. Čim sam stigao na podijum, Brat Branham mi je rekao: "Vidim da si Hrišćanin. Imaš tumor čije se ćelije razmnožavaju i postaje sve veći. To je rak. Nekoliko dana ste imali crni oblak nad sobom, a noge su vam gorele. Isceljeni ste od raka." Čim je to rekao, osetio sam da sam isceljen, i kada sam se vratio na svoje mesto osetio sam da je tumor nestao. Kada sam se vratio kući, pregledao sam se i slava Gospodu, tumor je nestao.

Duhovno se predivno osećam i u meni su toliko drugačija osećanja prema drugima. Imam jedan sasvim drugačiji pogled na svet i ne mogu prestati sa osećanjem zahvalnosti Gospodu Isusu Hristu, radi tog najdivnijeg isceljenja.

E. M.

* * *

Izveštaj Čoveka Na Samrti i Rezultata o Veri u Boga Četiri Meseca Uprkos Simptomima

Želeo bih vam dati dva svedočanstva odavde iz Istočnog Londona. Čovek je bio na samrti sa zavojima preko celog tela. Brat Branham mu je rekao da je iza njega bila neka tama, ali da je nakon toga video Anđela Gospodnjeg. Rekao je tom bratu da je Bog čuo njegovu molitvu i da treba da ide kući zato što je isceljen. Odmah je ustao, svukao je sve zavojne sa svog tela i otišao kući. Haleluja! Sada je dobrog zdravlja.

Jedna žena, za koju se molio Brat Branham, bila je u sve gorem i gorem stanju ali je verovala Bogu i nakon četiri meseca strašne agonije jedno jutro je ustala isceljena od raka.

A. G.

* * *

Hemoroidi i Ženske Bolesti

Želim se zahvaliti Bogu što je poslao Svog proroka, Brata Vilijama Branhama, da poseti Južnu Afriku, i da propoveda poruku o Božanskom Isceljenju i zbog molitve za mene.

Bila sam isceljena u Istočnom Londonu, uveče 15.—og novembra, 1951. Bolovala sam od rođenja mog sina. U to vreme

sam bila veoma bolesna. Jednom sam lečena, kada sam se osećala veoma loše i imala bolove, no izlečena sam samo na jedno vreme i onda mi je bilo još teže.

Nakon večeri kada su se molili za mene, postepeno sam sticala uverenje da sam isceljena, zato što mi se ta bolest više nikada nije vratila. Te iste večeri, Brat Branham mi je rekao: "Idi kući i budi isceljena, i ne zaboravi svoje obećanje Bogu da ćeš ceo svoj život živeti za Njega." Priroda moje bolesti je bila unutrašnji šuljevi i ženske bolesti. Sada više nemam bolove i šuljevi me više ne muče. Moj pastir i svi ostali kao i moja porodica su zahvalni zbog mog isceljenja.

Takođe mi je drago da svedočim da sam Božje dete i želim da Mu služim celog svog života, jer nikada neću moći pronaći boljeg i iskrenijeg prijatelja od Isusa, koji uvek razume moje potrebe i pomaže mi na grubom životnom putu.

Svedočila sam svojim prijateljima i mom mužu koji nije spašen, i neka Bog daruje da makar jedna duša bude spašena kroz moja svedočanstva, da nađe svoj put ka Golgoti.

Neka te Bog blagoslovi, Brate Branhame!

M. C.

* * *

Deformisana Leđa Su Sada Normalna

Ja sam jedan od bolesnih ljudi koji je primio isceljenje kroz delo Isusa Hrista. Slavim Gospoda što je On oprao moje grehe. Primila sam svoje isceljenje na lokaciji Istočne obale. Bio je to 18.—ti novembar i bila sam bolesna osamnaest godina. Leđa su mi bila deformisana od moje treće godine, no sada su normalna. Kada se Brat Branham molio za sve, rekao nam je da stave svoje ruke na delove tela koja su bolesna. Ja sam stavila ruke na moja leđa. Tokom molitve osetila sam da mi nešto povija leđa prema nazad. Zamolila sam svog brata koji je bio blizu mene da pogleda moja leđa. Bio je iznenađen kada ih je dodirnuo i rekao mi je da sam isceljena. Leđa su mi bila ispravljena i tako je to i danas. Bila sam momentalno isceljena pre nego što je Brat Branham i završio molitvu. Moj propovednik, N. Bengu, je bio zadovoljan jer se mnogo puta za mene molio. Moji iz crkve se raduju sa mnom zato što je Isus bio predivan prema meni. Iskreno vaša.

E. M.

* * *

Potpuno Gluv i Druge Bolesti

Kada sam saznao da Brat Branham dolazi u Južnu Afriku, odlučio sam da idem u Istočni London i tražim molitvu, jer sam bio jedno bolestan i potpuno gluv. Nisam

imao priliku da se Brat Branham moli za mene, no ipak, bio sam isceljen. Prvo veče tamo sam video neke ljude kako idu napred. Bio sam gluv i nisam mogao čuti ko je bio pozvan gore, tako da sam i ja otišao napred sa njima. Jedan od propovednika me je pitao šta želim, ili nešto tako. Rekao sam mu da sam gluv i da nisam čuo šta je bilo rečeno, zamolio sam ga da napiše ono što je rekao. Napisao je i rekao da moj broj nije bio prozvan i da treba da nađem mesto gde ću sedeti. Zamislite samo moje trenutačno razočarenje. Zaista sam plakao kada sam se vratio nazad u sedište. Kada se Brat Branham molio za bolesne, i ja sam se molio vatreno da me Bog isceli. Pa, ništa se nije desilo, ali sam osetio Božanski dodir kao hladnu i toplu drhtavicu koja je prošla kroz moje telo i srce mi je ubrzano kucalo.

U nedelju ujutro bio sam zaista bolestan pošto sam sedam godina bolovao od oštećenih pluća, artritisa u nogama, i problema sa žučnom kesicom. Bedno sam se osećao i rekao sam porodici da bih rađe otišao kući i ne bih ostao pokušavajući da dođem do molitvene kartice. Čerka me je molila da ostanem do ponedeljka. Nakon ručka sam primetio da čujem neke zvuke u ušima, tako da sam samo rekao: "Hvala Ti, Bože. Znam i verujem da me Ti isceljuješ." Nisam svojoj deci ništa rekao o tome. Na putu za službu čuo sam svoju stariju kćer, kako govori sestri, ukoliko majka bude imala veru da će moći biti isceljena. Ja sam odgovorio i rekao sam da sam ja imao veru i da sam isceljen. Bile su veoma iznenađene kada su čule da ja čujem njihov razgovor. Rekao sam: "Da, slava Gospodu, isceljen sam i čuo sam šta ste rekli." Primio sam sluh momentalno a oslobođenje od artritisa i od ostalih bolesti postepeno. Sada se zahvaljujem Bogu, da mi je Bog iscelio telo. To nas je sve približilo Gospodu. Hvala Bogu za Brata Branhamu i njegovu službu.

M. M. N.

* * *

Epilepsija Četiri Godine

Moja mala kći je bila isceljena u Istočnom Londonu, kada se Vilijam Branham molio za nju 18.—og novembra. Imala je epilepsiju preko četiri godine. Dali smo da je ispituju nekoliko lekara. Imala je tretmane takođe kod dva hiropraktičara. Ni jedan nije mogao da izleči dete. Prošlog januara je u Johanesburgu imala tri napada u roku od tri sata. Tog dana smo pozvali lekara i ona je morala da ide u sanatorijum na posmatranje. Doktor se posavetovao sa specijalistom. Snimili su je na rendgenu a snimak je pokazao da

nije bila slomljena ni jedna kost prilikom padova. Morala je takođe da prođe i kroz druge testove u glavnoj bolnici. Nakon tri nedelje su mi rekli da nema leka, i da moramo da nastavimo da joj dajemo lekove.

Čitali smo životnu priču Brata Branhama pre nego što je došao u naš grad. Bila sam potpuno uverena da će Bog izlečiti naše dete kroz Brata Branhama. Bili smo toliko željni da ga vidimo.

U nedelju, na poslednjem skupu, dospeli smo u molitveni red. Brat Branham je rekao: "Majko, hoćeš li verovati? Znam šta nije u redu sa tvojim detetom." Rekla sam: "Hoću." Rekao je: "Ima epilepsiju." Podigla sam svoju desnu ruku i želela sam silno da zaplačem. Brat Branham se molio veoma žarko. Moja devojčica i ja smo se osećali puni zahvalnosti prema Bogu, našem Ocu i Bratu Branhamu, Njegovom proroku. A onda je Brat Branham rekao: "Majko, da li veruješ da je tvoje dete isceljeno?" Rekla sam: "Čelim srcem." Onda se rukovao sa mnom i rekao: "Ozdraviće, idi kući i ne brini." Vratili smo se na svoja sedišta u dvorani i zahvalili se Bogu.

Shvatila sam tokom Branhamove kampanje da sam se pogrešno molila. Uvek sam verovala u Boga i molitvu, ali sam se molila i preklinjala a nisam prihvatila dato Božje obećanje kao već svršeni čin. Ti divni skupovi su nas sve naučili što nismo znali ranije.

P. B.

* * *

Ozdravio Je Od Tuberkuloze

Teško mogu perom i mastilom izraziti ovo svedočanstvo. Bio sam primljen u bolnicu u izolaciji 20.—og avgusta zbog tuberkuloze. Propovednik mi je doneo u bolnicu Večeru Gospodnju. Pitao sam ga da li mogu da idem na vaš skup. Složio se rado i rekao je da moram imati nešto više od polaganja ruku. Rekao mi je kako je on polagao ruke na veoma mršavo malo dete, koje je bilo blizu smrti, i da se ta mala duša u potpunosti oporavila od bolesti. Doktor mi je dao odobrenje i pozeleo sve najbolje.

Kada ste vi, Brate Branhame izašli na podijum, toliko sam se silno molio da vi učinite nešto za nas teško obolele pacijente. Osećao sam da su vas moje molitve nagonile da nešto učinite. Onda ste rekli: "Položite ruke jedni na druge." To smo rado učinili i vi ste se tako divno molili i rekli: "Možeš ići kući, isceljen si." Osetio sam da nešto deluje kroz moje celo telo kao struja. Imao sam tako jedno mirno osećanje i vratio sam se u bolnicu slaveći Boga. Čekao sam na rendgenski snimak, i

lekar mi je pokazao da je bio dobar. Mogao sam uočiti razliku između starog rendgenskog snimka i novog. Slavim Boga radi ovoga. Lekar je rekao da mogu ići kući i da mu se javim ponovo za dva meseca.

S. S. K.

* * *

Spašeni Rođaci Kao Rezultat Isceljenja

Ne znam šta da kažem, jer mi ne dolaze reči da nađem prikladne reči kojima bih mogao slaviti Boga.

Bio sam nanovorođeni vernik dvadeset i pet godina i Bog me je blagoslovio na mnogo načina. Pet godina sam bolovao od unutarnjih problema, zbog povrede tokom rođenja. To je postalo hronično i organizam mi je postao toliko okužen i zatrovan da me je moj lekar u Port Šepstonu savetovao da se operišem. On je otišao u Englesku, a ja sam otišao u Adington bolnicu, gde sam se operisao početkom 1950. Operacija je bila uspešna ali je moj organizam bio pun otrova.

Dok sam bio u bolnici osetio sam loš preokret devetog dana nakon operacije. Napustio sam bolnicu i stigao sam kući slab u telu i nikako zdrav. Mesec dana kasnije sam se paralizovao od kukova nagore, uključujući i deo leve noge. Imao sam nekoliko groznica na dan a neke su trajale i po sat vremena. Imao sam problema sa disanjem i jelom i postao sam toliko iscrpljen da sam osećao da ću umreti. Bio sam prikovan za krevet devet meseci, veoma sam smršao i postao slab.

Nakon nedelja u takvom stanju i sa dva lekara u Port Šepstonu, koji nisu bili u stanju da sagledaju moj slučaj, počeo sam tražiti Boga u iskrenoj molitvi. Znao sam u svojoj duši da je ljudska slabost prilika za Boga, tako da sam se molio Bogu da se pobrine za mene; molio sam za oprost, očišćenje i isceljenje i za veru — najbolje što sam znao kako to da učinim. Već sam pročitao pet puta knjigu Brata Branham, i takođe sam primao njegov isceliteljski časopis iz Amerike. Kada je sve ostalo izneverilo, Bog je u Svojoj milosti poslao jednu crnkinju, koju nisam poznavao i od tada nisam više nikada ni video, da se moli za mene i ja sam se odmah popravio. Sutradan je nestala paraliza i nikada se više nije vratila. Primio sam delimično isceljenje. Bio sam u veoma slabašnom stanju i tako su me otpratile dve dame nazad u Durban radi elektro terapije i masaže. Tretman je počeo 24.—og oktobra 1950. — trajao je sve do druge nedelje aprila 1951. To je obavljao veoma poznati maser koji je živio u Umbilo ulici u Durbanu. Rekao mi je da sam bio jedan od najgorih slučajeva koji je ikada podvrgnuo tretmanu od fibroze. Taj čovek je došao da me vidi u Port Šepston kada sam bio u najgorem stanju.

Nakon pet i po meseci tretmana počeo sam se oporavljati i pustili su me kući. No ipak, nastavio sam da imam jake glavobolje i groznice, takođe bol i od fibroze. Pitao sam se zašto mi Bog nije darovao kompletno isceljenje.

U Durbanu sam došao u kontakt sa moćnim učenjem Branhamove grupe, Duh me je uverio šta sve nije bilo u redu u mom životu. Odmah sam, ponizno i voljno, predao svoju kompletnu volju Gospodu, u četvrtak 22.—og novembra 1951., dok sam sedeo skroz gore na tribini na Grejvil Rejs Kours—u u Durbanu, osetio sam Božji isceliteljski dodir i znao sam da sam bio isceljen. Osetio sam jedno toplo i peckavo osećanje kako prolazi kroz moje celo telo i znao sam da je to bio Bog koji mi je darovao isceljenje. Sada se osećam dobro i zdravo i ponovo vozim naša kola koja nisam ni dotakao dve godine.

Moja cela duša i telo su dotaknuti duboko, i ispunjen sam velikim poštovanjem i divim se radi Božje ljubavi i dugog strpljenja prema grešnom čoveku. Više nikada ne mogu sumnjati ni u jedno Božje obećanje. Neka mi On otkrije svako. “Gospode, ja verujem!”

Tokom Branhamove kampanje, Bog mi je dao radost da vidim svoja dva brata, njihove žene i decu, kako su primljeni u Božju porodicu nakon godina, koje sam se za njih molio. Haleluja! Slava Bogu za spasenje! Slava Bogu za isceljenje!

A. D. C. J.

* * *

Katolkinja Izlečena Od Dijabetesa i Ukočenosti Nogu

Želim zahvaliti Gospodu zato što me je izlečio od mojih bolesti. Dok sam bila na jednom od vaših skupova sedela sam i slušala jer sam želela primiti sve što je Bog imao za mene. Ja nisam protestantske religije, bila sam vaspitana kao Katolikinja. Ali vi ste nas uverili da smo bili izlečeni verom i verovala sam Bogu.

Bolovala sam od ukočenosti u kolenima i nogama. Pet godina sam uzimala insulin zbog dijabetesa. Prvo sam primila potvrdu da je Bog čuo moju molitvu i poštovao je moju veru kada je zajednica ustala i pevala pesmu: “Stojeći u Božjoj Prisutnosti.” I ja sam takođe ustala ali sam osetila vrtoglavicu i da su mi pale naočare. Izgleda, sada, kada gledam unazad, da sam bila najvećim delom u komi tokom službe. Zbog toga, kako sam se osećala ne sećam se ničega što se desilo. Ali kada sam ustala da idem kući nakon službe, primetila sam da je sva ukočenost mojih nogu i kolena nestala. Više mi nije trebao štap. Otišla sam kući toliko uzbuđena da sam sasvim zaboravila na dijabetes.

Sledećeg jutra sam napravila test i otkrila sam, da nemam šećera u krvi. Više nisam morala uzimati insulin. Napravila

sam isti test nekoliko puta tokom dana i nije od šećera bilo ni traga. Sutradan sam otišla kod lekara i rekao mi je da je takođe čuo i o drugim izveštajima, ali moram da pazim i da nastavljam sa testovima za insulin. Slava neka je Bogu, nema ni traga dijabetesa u mom telu i okochenost u kolenima, od koje sam godinama patila, prestala je. Hvala Bogu! On je čuo moje molitve.

Mrs. B.

* * *

Isceljen Od Bolesti Srca

Sva slava neka bude Bogu što mi je iscelio srce. Osetio sam dodir Božje isceliteljske ruke, pošto me je naš Brat Branham zamolio da ustanem, kad mu je Anđeo mene pokazao. S obzirom na činjenicu da su mi se ranije ruke i noge i celo telo osećalo vezano, sada se osećam slobodno.

L. E. H.

* * *

Isceljena Od Ženskih Bolesti

Bila sam isceljana u Durbanu 22.—og novembra, 1951. Bolovala sam godinu dana. Bila sam kod mnogih lekara i čak i ostala u bolnici mnogo dana, ali to sve nije popravilo moje zdravstveno stanje. Kroz pomoć našeg Gospoda Isusa Hrista, bila sam isceljena. Brat Branham me je pitao da li ga poznajem. Rekla sam: "Ne," i on mi je rekao da ni on mene ne poznaje. Rekao je: "Bog te poznaje." Onda je Brat Branham rekao ljudima da bi voleo da sa mnom popriča bez mikrofona. Svaku reč koju mi je Brat Branham rekao bila je istinita. On je to učinio sa Božjom pomoći. Dobila sam uverenje da sam bila isceljena kada sam sišla sa podijuma. Isceljenje je bilo momentalno. Bolovala sam od ženskih bolesti. Rezultati ovog isceljenja su me doveli do pravog Hrišćanskog života.

S. C.

* * *

Isceljen Od Raka

"Pozdravi u Ime našeg Gospoda Isusa. Slava Bogu, velike stvari je On učinio."

Sa velikom radošću pišem ovo svedočanstvo o isceljnjju od raka, koje sam primila u Durbanskoj Gradskoj dvorani, 21.—og novembra, 1951.

Imala sam problema sa matericom tokom zadnjih četiri godine. Lečili su me lekari po bolnicama. U protekle dve godine sam bila veoma bolesna, imala sam četiri operacije i tri nasilna krvarenja, plus nebrojeno mnogo lakših krvarenja.

Pre oko sedam meseci savetovao me je lekar da se podvrgnem još jednoj operaciji da se ukloni rak. To je bilo tačno godinu dana kako sam postala sumnjičava da imam rak i pošto sam pitala dva lekara u različito vreme. Odgovorili su mi da je to ono čega su se oni bojali.

Bila sam sigurna u svoje isceljenje iste večeri kada je Brat Branham ukorio demona raka i izbacio ga iz mene. Osetila sam kako se moj abdomen dva puta dizao ka grudima, a treći put sam osetila kako neki vetar prolazi kroz moja usta. I onda sam ponovo mogla slobodno disati. Brat Branham je rekao da bolujem od raka, da sam imala operacije, i da sam bolesna majka. Sve što mi je rekao bila je istina. Osetila sam oko sebe veliku natprirodnu silu, i izgledalo je da sam bila u polu zanosu. Moji prijatelji i rođaci su mi rekli ili me podsetili na neke stvari koje nisam čula. Brat Branham je rekao da ću biti bolesna sedamdeset dva sata. Te noći kada sam otišla u krevet krvarila sam. Nakon sedamdeset i dva sata je to prestalo i bila sam dobro sve do ovog trenutka. Imala sam strašne bolove u svojoj materici, u leđima i od moje kičme gore prema glavi. Glavobolje su bile migrene, i morala sam imati par naočari koje sam nosila zadnjih deset meseci. Ali sam ih skinula nakon što sam napustila podijum gradske dvorane i više nisam imala te sulude i okrutne napade. Amen! Ja sam novo stvorenje.

Otišla sam da razgovaram sa svojim lekarom pre nedelju dana, i rekao mi je da sam bila veoma bolesna žena pre samo par meseci, i da se desila definitivna i velika promena od tada. Bilo mu je veoma drago radi promene. Svi moji prijatelji su primetili veliku promenu na mom izgledu. Moja porodica se raduje u Gospodu. Komšije su veoma impresionirane i željno očekuju povratak pastira Branhama.

Hvala Bogu za najveći skup probuđenja koji je Durban ikada znao.

F. H. G.

* * *

Nestali Problemi Sa Kičmom

Želim da hvalim Boga za Njegova divna dela. Sinoć sam u mojoj sobi primila isceljenje leđa. Kičma me dugo vremena

mučila, još od rođenja moje bebe. Sada slavim Boga što sam sinoć osetila Božju silu duž kičme odozdo nagore i od tada nisam imala ni jedan bol. Slavim i zahvaljujem se Bogu za to.

W. M.

* * *

Oslobođen Od Čira Na Želudcu i Zlog Duha

Primio sam svoje isceljenje u Grejvil Grejskoursu u Durbanu, 22.—og novembra, 1951. Bio sam bolestan zadnjih dve godine i odlazio sam kod lekara. Zadnjih pet nedelja sam proveo u bolnici. Bio sam siguran da sam isceljen čim me je Brat Branham dotakao i blagoslovio u Ime Gospoda Isusa Hrista. Brat Branham mi je rekao da imam čir i zlog duha koji me je mučio noću. Rekao mi je da idem kući i da jedem šta god poželim. Isceljenje je bilo trenutačno.

Bilo je to pre izvesnog vemeni kada sam iznenada otkrio da ne mogu ništa jesti, i kada bi sebe prisilio da jedem, imao bih oštar bol u grudima i počeo bi povraćati. Smršao sam dvanaest kilograma za prve dve nedelje i onda još dvanaest kasnije. Nisam bio u stanju da držim ravnotežu na nogama. Morao sam piti mleko i povraćao sam.

Svi moji prijatelji su rekli da je Gospod Isus Hrist uistinu odgovorio na moje molitve i iscelio me je i dao mi novi život zbog moje vere u Njega. Oni nisu očekivali da ću preživeti kada su videli u bolnici koliko sam ozbiljno bio bolestan. Bio sam isceljen u Ime Gospoda Isusa Hrista i više nisam bolestan. Moji bolovi i povraćanje su nestali. Čudne stvari koje sam noću vidao, kao što su zle stvari, su nestale. Zahvaljujem Gospodu Isusu Hristu što me je iscelio i što mi je dao novi život.

B. R.

* * *

On Sada Može Da Čita

Prošlog četvrtka uveče, došao sam na skup održan u Rejskoursu u Durbanu. Bilo mi je potrebno isceljenje očiju. Nakon divnog skupa, kada se Brat Branham molio za sve nas, nisam uopšte osećao da sam isceljen, ali sam bio uveren da treba da iskoračim u veri i da verujem Gospodu za isceljenje.

U Petak uveče otišao sam u Gradsku dvoranu ali sam se vratio kući veoma neraspoložen. U nedelju sam kupio suvenir — fotografiju Brata Branhama i dok sam čekao na početak skupa, okrenuo sam da pogledam opis unutar stranice. I dalje nisam stavio naočare. Na moje čuđenje i veliku radost, otkrio sam da mogu da čitam tekst veoma jasno. Čitao sam dalje i dalje, i

kada sam došao do kopije pisma koja potvrđuje verodostojnost negativa, video sam da mogu čitati čak i veoma sitna slova. Od silne radosti nisam želeo prestati čitati.

J. M.

* * *

Nervozan Stomak Dvadeset i Dve Godine

Bio sam bolestan dvadeset i dve godine i odnedavno su mi i nervi otkazali. Stomak mi je toliko oslabio i bio loš da nisam mogao jesti. Novembra 24.—og, u Gradskoj dvorani u Durbanu, Brat Branham se molio za mene i odmah mi je počelo biti bolje. Otišao sam kući i otkrio da mogu jesti bilo šta, a da mi to ne smeta. Sada sam savršeno zdrav.

S. R.

* * *

Bolesno Srce Dvadeset Sedam Godina

Bila sam isceljena u Durbanu, 23.—eg novembra, 1951. Dvadeset i sedam godina sam imala jako bolesno srce. Sve vreme je postajalo sve gore i na kraju lekar je rekao da mi više ne može pomoći. Nisam mogla ni da se savijem. Bila sam toliko bolesna da sam želela — dok sam sedela i slušala propoved Vilijam Branhama — umreti.

Brat Branham je prozvao njih nekoliko sa mesata i govorio im je. Konačno se okrenuo i k meni, — dama u crno—beloj haljini — i rekao je da je Anđeo bio iznad mene. “Bili ste bolesni zbog srca ali sada ste isceljeni,” Brata Branham je rekao. Mogla sam osetiti kako je na mene došla neka promena. Ustala sam na noge i slavila Gospoda. Zahvalna sam zbog isceljenja koje mi je dao Gospod.

H. B.

* * *

Insulin Više Nije Potreban

Želim slaviti Gospoda što sam primila isceljenje tokom skupa održanog u Durbanu. Zadnje tri godine bila sam bolesna od dijabetesa i uzimala sam četrdeset pet mernih jedinica na dan. Primila sam svoje isceljenje verom, kada me je Brat Branham prozvao i rekao: “Sestro, da li veruješ da sam ja Božji prorok? Idi kući i budi isceljena.” Od tog vremena više ne moram uzimati insulin. Javila sam se lekaru, a ni on sam nije mogao naći ni traga od šećera. Slavim Boga za ono što mi je On učinio.

L. L.

* * *

Doktor Izveštava Da Je Srce Zdravo

Zadovoljstvo mi je da vam javim da sam skroz ozdravio od teške srčane bolesti koju sam imao. Mesec dana nakon što ste se molili za mene otišao sam kod lekara. Bio je iznenađen što sam toliko bio dugo bez medicinskog lečenja. Kao odgovor sam rekao da kroz milost Svemogućeg Boga se osećam mnogo bolje.

Nakon što me je ispitao, lekar mi je rekao da nisam samo bolje, već potpuno zdrav. Haleluja!

R. S.

* * *

Gluvo Uvo Postaje Normalno

Želim da svedočim da mi je levo uvo bilo gluvo šest godina do isceljenja u Pretoriji. Kada je Brat Bosfort rekao da ljudi sa jednim potpunim gluvim i jednim zdravim uvetom treba da istupe napred, ja sam bio treća osoba koja je ustala. Nakon molitve Brat Bosfort mi je govorio u levo uvo i brojao do deset. Pitao je da li čujem. Rekao sam: "Da." I onda je brojao do pet i rekao da ponovim brojeve. To sam i učinio. Sve vreme sam morao začepiti zdravo uvo najbolje što sam mogao. Bio sam veoma sretan. Kada sam stigao kući uzeo sam telefon i nazvao sam svog brata po ujaku i sestru. Rekao sam im da sada čujem. Slušao sam sa uvetom koje je bilo gluvo.

M. J. S. de B.

* * *

Bolovi s Desne Strane

Bio je to blagoslov za moju dušu što sam bila u stanju da prisustvujem isceliteljskoj kampanji u Pretoriji u Ledi Selborn 2.—og decembra 1951.

Bolela me je desna strana od decembra 1947. Išla sam kod lekara, ali sam primila samo kratkotrajno olakšanje. Prošle godine u maju sam bila na rendgenu, ali dijagnoza nije bila zadovoljavajuća.

Drugog decembra 1951. to popodne kada ste se molili za bolesne, osetila sam užasan bol u mojoj desnoj strani. Stavila sam svoju ruku na bolno mesto dok ste se vi molili. Hvala Bogu, od tada više nisam osetila nikakav bol. Slava Bogu. Bila sam u stanju da obavljam svakodnevne poslove sa lakoćom. Zaista je Isus isti juče, danas i zauvek. Haleluja!

Povela sam i svoju kćer od dvanaest godina. Mučili su je grčevi nakon ozbiljnjih vežbi, ali hvala Bogu, od našeg povratka vežba sa lakoćom i dobro spava. Koliko bismo želeli kada biste ubrzo došli ponovo.

W. G.

* * *

Oslabljeno Srce, Krvarenje Nosa i Bol u Leđima

Bila sam bolesna od slabog srca, nos mi je krvario i bilo je veoma teško zaustaviti krv, kao i još jaki bolovi u leđima. Verujem da sam bila isceljea kada se Brat Branham molio za sve ljude na zadnjoj službi u nedelju uveče. U nedelju uveče, Brat Branham mi se obratio. Rekao mi je da imam slabo srce i da me muči krvarenje nosa. Rekao mi je da sam bila član Prezbyterijanske crkve. Sve što mi je rekao bila je istina. Od tog skupa nikada mi više nije krvario nos, niti sam imala bolove u leđima. Slava Bogu. To je imalo takođe veliki uticaj i na moju majku.

M. C.

* * *

Bolesne Oči Su Postale Savršene

Pre oko tri godine, jedna moja kćer je umrla na svom venčanju. Hvala Bogu, bila je spašena. Taj šok je toliko uticao na moj vid da nisam mogla pročitati ni jednu reč, čak ni na dnevnoj svetlosti, a niti sam mogla napisati pismo.

A onda nezaboravno veče u nedelju u Johanesburgu, kada sam videla bolesne isceljene u svojim stolicama, rešila sam da je ovo moja prilika. Rekla sam: "Gospode, sada je vreme. Ja prisvajam isceljenje prema Tvojim Reči." Otišla sam na spavanje te noći, verujući da će se nešto desiti.

Dok sam spavala, osetila sam kao da je neki udar prošao kroz oba moja oka. Probudila sam se sa klicanjem slave u pobedi. Sutra ujutro sam čitala bez naočala. Nikada ih ponovo nisam stavila i sve što čitam i pišem i šijem radim bez njih i moje oči se neprestano jačaju. Dajem Bogu svu slavu.

J. H. G.

* * *

Ništa Nije Previše Teško Bogu

Prošle su samo dve nedelje kako je Branhamova grupa otišla iz naše zemlje, no blagoslovi koji su rezultirali kroz skupove svakodnevno rastu, i mi ne možemo dovoljno zahvaliti našem Gospodu Isusu što je poslao Branhamovu grupu u Južnu Afriku. Mi sada čekamo na ponovni dolazak njegove grupe.

Nikada ranije nije Južnoafrička Unija bila potresena religijom do te mere. Odvija se novo probuđenje kao odgovor na realnost Božje religije.

U našoj porodici, mi se još uvek svakodnevno zahvaljujemo Bogu što je poslao Brata Branhama u J. A. Jer da On to nije, siguran sam da mi otac danas nebi bio živ. Avgusta 24.—og 1951. otac mi se iznenada veoma ozbiljno razboleo i utonuo u besvesno stanje sve do nedelje. Tokom ta tri dana dva lokalna lekara nisu mogli dati dijagnozu iznenadne bolesti mog oca. Bio je pozvan specijalista i on je rekao da je pukla žučna kesica i da je potrebna hitna operacija iste večeri. Njegov život je visio o koncu narednih četiri dana, pošto mu je organizam bio veoma slab.

Kriza je konačno prošla i druge nedelje u septembru dozvolili su mom ocu da dođe kući. Prve nedelje je napredovao veoma lepo. Bili smo toliko srećni, a onda užasan infarkt. Iznenada se ponovo veoma razboleo. Brzo su ga odvezli u bolnicu i zbog ozbiljnog stanja u kome se nalazio, lekari su odlučili da ga ne operišu do utorka.

Ponovo mu je život bio u opasnosti. Tokom jedne nedelje imao je dve operacije i lekari su rekli mojoj majci da će živeti samo još nekoliko dana. Ipak mi smo odlučili da ne očajavamo. Nastavili smo sa molitvom. Oblaci su bili mračni i činilo se kao da nema nade. Ozbiljno smo se molili Bogu, da pokaže propovedniku Branhamu viziju, da bi se on molio za mog oca da ozdravi.

U ponedeljak uveče, 8.—og oktobra, lekar je rekao da je došao kraj. Ipak mi smo ga odneli u Maranata Park. Odneli smo ga ponovo sledeće večeri. Kada ga je čovek iz hitne nosio u Šator bio je bolestan od akutne upale trbušne maramice. Nosio je čoveka na samrti.

Tokom skupa, Božja deca su se molila za njega, jer on je bio veoma poznati pastir. Osećali smo da će to veće biti isceljen. "Samo veruj, jer sve je moguće, samo veruj."

Za vreme službe, Brat Branham se okrenuo publici, i oči su mu pale na mog oca. Rekao je: "Vi ste imali operaciju, dve operacije. — Ne, tri operacije." Haleluja! Molili smo se da se Brat Branham obrati mom ocu i Bog nam je odgovorio na naše molitve. Brat Branham se molio za mog oca i rekao mu da ustane. Ustao je prvi put za pet nedelja. Sa suzama koje su mu tekle niz lice, slavio je Boga. Te noći Bog je manifestovao Svoju silu sa divnim znacima i mnogi su bili isceljeni.

Nakon službe moj otac je otišao nazad do hitnih kola bez pomoći. Slava neka je Bogu. Sutradan se osećao mnogo bolje i nije primao injekcije protiv bolova. Dan ranije morao je primiti dvadeset injekcija da bi se umirio bol. Sledeće subote se vratio kući iz bolnice i stanje mu se napredovalo je svaki dan.

V. R.

* * *

“Dobro je zahvaliti Gospodu . . . ”

Psalam 92:1

Da, dragi čitaocē, dobro je zahvaliti se Gospodu. Gospod voli da bude proslavljan. Ova svedočanstva koja ste proćitali, predstavljaju samo mali delić od hiljada koji su bili isceljeni tokom Južno Afrićke kampanje. Dok ste ćitali šta je Hrist ućinio za druge, neka bi i vi takoće, verovali Bogu za vašu specifićnu potrebu. I zapamtite, imate pravo kao Boćje dete, da zahtevate isceljenje koje je vaće, silom Pomirne Źrtve. Uvek nam je drago da primimo vaća svedoćanstva i moćda će i ona inspirisati druge da veruju Bogu takoće.

U Delima Apostolskim 19:11-12 piće: “I Bog ćinjaće ne mala ćudesa rukama Pavlovim. Tako da su i ćalme i ubruććiće znojave od tela njegovog nosili na bolesnike, i oni se isceljivahu od bolesti, i duhovi zli izlaćahu iz njih.”

Postoji više od 1179 originalnih propovedi na engleskom jeziku od propovednika William Marriion Branham, koje su snimljene i raspoložive u obliku audio zapisa. Mnoge od tih propovedi su na raspolaganju i u štampanom obliku. Postoje kancelarije i ispostave širom sveta koje te propovedi imaju spremene na mnogim različitim jezicima.

SERBIAN

©2006 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

Za više informacija o nabavci propovedi od propovednika Branham, molim vas kontaktirajte:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Copyright notice

All rights reserved. This book may be printed on a home printer for personal use or to be given out, free of charge, as a tool to spread the Gospel of Jesus Christ. This book cannot be sold, reproduced on a large scale, posted on a website, stored in a retrieval system, translated into other languages, or used for soliciting funds without the express written permission of Voice Of God Recordings®.

For more information or for other available material, please contact:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org